ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING COOPERTIVE APPROACH ON LEARNING ACHIEVEMENT AND UNITY OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2561

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING COOPERTIVE APPROACH ON LEARNING ACHIEVEMENT AND UNITY OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

THIRAPATH APICHITTAKUL

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements

for MASTER OF EDUCATION (Health Education & Physical Education)

Faculty of Physical Education Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ของ

ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

.....

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐสิน)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

..... ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

ชื่อเรื่อง	ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
ผู้วิจัย	ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐสิน

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ กรุงเทพมหานคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ได้รับการการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 2 ห้อง จำนวน 82 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม 2 ห้อง จำนวน 78 คนได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จำนวน 8 แผน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ 2) แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี 3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าที (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5

ผลการวิจัย พบว่า

1. กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title	EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING COOPERTIVE APPROACH ON LEARNING ACHIEVEMENT AND UNITY OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS
Author	THIRAPATH APICHITTAKUL
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Assistant Professor KAMONMARN VIRUTSESTAZIN , Ph.D.

This quasi – experimental research was designed to study the effects of Physical Education learning management using the cooperative approach for learning achievement and the unity of upper secondary school students. The samples were Mattayomsuksa Three academic year students in the 2018 at Dipangkornwittayapat (Taweewattana) Under Royal Patronage School. They were selected by simple random sampling and eight-two were assigned to the experimental group and seventy-eight in the control group. The experimental group received physical education learning management using the cooperative approach while the control group had a more conventional learning management and an eight week trial was a conducted. A self administrated questionnaire was used to gather data and analyed in trems of percentage, mean, standard deviation, a dependent t-test and an independent t-test.

The result were as follows :

1. In the post-test, the experimental group had statistically significant results in terms of both on learning achievement and unity better than in the pre-test level of .05 .

2. In the post-test, the experimental group had statistically significant results in both on learning achievement and unity than the control group at a level of .05 .

Keyword : Physical Education Learning Management School Students, Cooperative Approach, Learning Achievement, Upper Secondary

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์ ช่วยเหลือและให้คำปรึกอย่าดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐสิน ที่ให้ความกรุณาเป็นประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม ที่ปรึกษาร่วม ที่ให้ความกรุณาเป็นรองประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทร์เสม อาจารย์ ดร.ทศพล ธานี อาจารย์ ดร.ชาญกิจ คำพวง อาจารย์สุภกิจ วิริยะกิจ อาจารย์มาริสา เกตุขาว ซึ่งให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อาจารย์ ดร.อัจศรา ประเสริฐสิน ซึ่งให้ความกรุณาแนะนำการตีพิมพ์วิจัย และอาจารย์ทุกท่านในคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมาในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณลัดดา เจียมจูไร ผู้อำนวยการโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตลอดจนนักเรียนที่ให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องการเก็บข้อมูลในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณสมาชิกในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนช่วยส่งเสริม และให้กำลังใจรวมถึงเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน และขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ

สารบัญ ..... ช

สารบัญตาราง ..... ญ

สารบัญภาพ ..... ฎ

บทที่ 1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย 4

ความสำคัญของการวิจัย 4

ขอบเขตของการวิจัย 4

นิยามศัพท์เฉพาะ 5

กรอบแนวคิดในการวิจัย 6

สมมติฐานในการวิจัย 6

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 7

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ 8

วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ .. 8

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 11

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 13

แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 16

การจัดการเรียนรู้พลศึกษา 16

จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 17
วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา 19
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 22
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 22
ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ 24
แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 25
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความสามัคคี 27
ความหมายของความสามัคคี 27
ความสำคัญของความสามัคคี 30
แนวคิดการพัฒนาความสามัคคีของคาร์รอล 31
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 33
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 33
ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 34
คุณลักษณะของแบบทดสอบ 34
วิจัยที่เกี่ยวข้อง 35
งานวิจัยในประเทศ 35
งานวิจัยในต่างประเทศ 39
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 42
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 42
ประชากร 42
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 42
วิธีดำเนินการวิจัย 47
การเก็บรวบรวมข้อมูล 51

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล 52
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 53
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 53
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง 53
ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย 54
บทที่ 5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ 61
บทย่อ 61
สรุปผล 62
อภิปรายผล 63
ข้อเสนอแนะ 68
บรรณานุกรม 70
ภาคผนวก 75
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ 76
ภาคผนวก ข แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ 130
ภาคผนวก ค แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี 183
ภาคผนวก ง แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 186
ภาคผนวก จ คะแนนพฤติกรรมความสามัคคี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม 191
ภาคผนวก ฉ รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย 193
ประวัติผู้เขียน 195

สารบัญตาราง

ตาราง 1 แสดงค่าความตรงตามเนื้อหา ระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่นำไปทดลองใช้กับมานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน..... 47

ตาราง 2 จำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มทดลองจำนวน 82 คนและกลุ่มควบคุมจำนวน 79 คนจำแนกตามลักษณะสังคมประชากรของกลุ่มตัวอย่าง..... 53

ตาราง 3 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลอง และภายในกลุ่มควบคุม..... 55

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 58

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 60

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและภายในกลุ่มควบคุม 54

ภาพประกอบ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 57

ภาพประกอบ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 59

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมมนุษย์ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่สามารถจะดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว คนเป็นสัตว์สังคมจึงต้องอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว เป็นหมู่คณะ เป็นสถาบัน เป็นประเทศ คนในกลุ่มใดสถานที่ใดมีความรักสามัคคีกัน ความเจริญก้าวหน้าของชนกลุ่มนั้นจะเป็นไปอย่างไม่หยุดยั้ง เหล่าศัตรูหมู่ใดไม่สามารถจะมาระรานข่มแหงรังแกได้ ชนกลุ่มนั้นจะมีความเจริญสืบไป คนในสังคมนั้นก็จะอยู่กันด้วยความผาสุก (ประยุทธ สุวรรณโกดา. 2530: 36-37) สอดคล้องกับความตอนหนึ่งในพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ว่า “ความสามัคคีนี้ เป็นคุณธรรมสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งหมู่ชน อยู่รวมกันจำเป็นต้องมี ต้องถนอมรักษาและ ต้องนำมาใช้อยู่สม่ำเสมอ ถ้าแต่ละฝ่ายเข้ามาร่วมกันทำงานด้วยความ ตั้งใจดี ด้วยความสามัคคี ความรู้ความสามารถ และ ด้วยความคิดที่สร้างสรรค์ งานก็สำเร็จสมบูรณ์งดงามตามประสงค์ทุกอย่าง” คุณธรรมด้านความสามัคคีจึงมีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมและปลูกฝังให้เกิดแก่ประชาชน (พระบรมราโชวาทในพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณ และสวนสนามของทหารรักษาพระองค์ ณ ลานพระราชวังดุสิต 3 ธันวาคม 2504)

การส่งเสริมและปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมนั้นควรกระทำตั้งแต่วัยเด็กซึ่งเป็นการปลูกฝังตั้งแต่เริ่มต้นชีวิต การสอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนเป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 มีใจความว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ (หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช2544 : 4) คุณธรรมประการหนึ่งที่กระทรวงศึกษาธิการมุ่งเน้นปลูกฝังก็คือ ความสามัคคี เพราะเด็กและเยาวชนผู้ที่ได้รับการบ่มเพาะคุณธรรมด้านความสามัคคีจะมีจิตใจที่เปิดกว้าง ไม่เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตน พร้อมที่จะเอื้ออำนวยให้เกิดความสำเร็จแก่หมู่คณะ และรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน บุคคลเหล่านี้จะทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี รับบทบาทเป็นผู้นำและผู้ตามได้เหมาะสม มีพฤติกรรมร่วมมือร่วมใจทำงานอันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่สร้างความแตกแยก และไม่ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2551: 5,9) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันยังขาดมิติทางด้านคุณธรรมอยู่มาก ซึ่งถ้าหากสังคมเราเน้นแต่คนเก่งเราก็จะได้คนเก่ง แต่ถ้าหากคนเก่งเหล่านั้นขาดคุณธรรม จริยธรรม เขาก็จะกลายเป็นคนที่เห็นแก่ตัว คิดถึงตัวเองมากกว่าส่วนรวม เพราะโดยปกติแล้วคนเก่งมักจะไม่อยากให้คนอื่นเก่งกว่า จึงถือว่าหากเรา

สอนโดยเน้นให้เด็กเป็นคนเก่ง โดยไม่คำนึงถึงเรื่องคุณธรรม จริยธรรมก็จะเป็นการสร้างปัญหาให้กับสังคม ดังที่เราเห็นกันอยู่เช่นทุกวันนี้ (อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา. 2550: 1)

วิชาพลศึกษาได้ถูกกำหนดให้เป็นรายวิชาหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551ได้กำหนดไว้เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้และเข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ เห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต ตลอดจนมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล รักการออกกำลังกาย โดยปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา เห็นคุณค่าและมีทักษะในการเสริมสร้าง สุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการเสริมสร้างสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ รู้จักป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงหรือพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ เช่น อุบัติเหตุ การใช้ยาเสพติดและความรุนแรง (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช. 2551) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดีไปพร้อม ๆ กัน ด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในด้านทักษะในการกีฬาที่ดียิ่งขึ้น ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นและการออกกำลังกายมากยิ่งขึ้น ทางด้านคุณธรรม มีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี มีการรู้จักแพ้ชนะ รู้จักอภัย มีความอดทนและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น มีพัฒนาการทางด้านเจตคติที่ดี เห็นคุณค่า และมีความรักในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำควบคู่ไปพร้อม ๆกันอีกด้วย (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548: 1,5) จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษานอกจากจะเป็นกระบวนการที่สำคัญที่ช่วยพัฒนาร่างกาย ความรู้ และเจตคติของนักเรียนแล้วยังช่วยส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในด้านความสามัคคีอีกด้วย

ผลของการวิจัยของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดตีพิมพ์ในวารสาร Harvard Business Review แสดงให้เห็นถึงค่าเฉลี่ยจากการจัดกิจกรรมที่ต่างกันในแต่ละกิจกรรม โดยกิจกรรมที่ต่างกันจะทำให้จดจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่างกันด้วย กลุ่มแรกใช้ชื่อว่า Tradition Passive ซึ่งประกอบด้วย การบรรยาย การอ่าน การได้ดูและได้ยินเสียง การสาธิตให้ดู ส่วนกลุ่มที่ 2 ใช้ชื่อว่า Teaming Active ซึ่งประกอบด้วย การพูดคุยกันในกลุ่มย่อยการลงมือปฏิบัติ และการได้ถ่ายทอดสิ่งที่ทำได้ให้กับคนอื่น เป็นการเรียนรู้ที่ต้องทำความเข้าใจด้วยตนเองแล้วสะท้อนออกมาด้วยการปฏิบัติ เป็นการเรียนแบบเข้าใจข้างในตัวเราเองก่อนแล้วถึงจะถ่ายทอดให้คนอื่นระหว่าง 2 กลุ่มที่กล่าวมา สรุปได้ว่า

กลุ่มที่ 2 Teaming Active มีประสิทธิภาพของการเรียนรู้ดีกว่า หมายถึง ระดับความลึกของการเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในระดับที่ลึกกว่า (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. 2554: ออนไลน์)โดยการจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่จัดอยู่ในกลุ่มที่ 2 Teaming Activeคือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั่นเอง

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative Learning)เป็นวิธีการสอนที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อยๆ เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน ในแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน นักเรียนแต่ละคนจะต้องร่วมมือในการเรียนรู้ร่วมกัน มีการช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม เพราะยึดถือแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม (สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. 2545 : 30) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรูปแบบ วิธีการ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้วจะพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านสมรรถนะในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน (Psychological Adjustment Social Competence) การเรียนรู้แบบร่วมมือมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง และจะต้องแลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม กระบวนการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ มากมาย เช่น ทักษะด้านการสื่อสาร ทักษะด้านการทำงานร่วมกัน ทักษะด้านการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกด้วยกัน ซึ่งทักษะเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นทักษะพื้นฐานที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมความสามัคคี

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สามารถช่วยปลูกฝังความสามัคคีให้เกิดกับนักเรียนได้ เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย โดยมีความเชื่อว่าการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนสอนกันเองนี้ นักเรียนจะเรียนรู้เรื่องต่างๆซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายของครูผู้สอน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเป็นการปลูกฝังคุณธรรมด้านความสามัคคีให้กับนักเรียน ส่งเสริมทักษะทางสังคมในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นตลอดจนการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จัดเป็นนวัตกรรมของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อีกทั้งยังเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนในวิชาพลศึกษาได้นำไปพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีพฤติกรรมความสามัคคีเพิ่มสูงขึ้นและท้ายที่สุดเป็นการบ่มเพาะคุณธรรมในด้านความสามัคคีซึ่งเป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 จำนวน 66,367 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนึกงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จำนวน 160 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 82 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 78 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

   การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

   2.1 ความสามัคคี

   2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหมายถึง วิธีการสอนวิธีหนึ่งที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนในกลุ่ม โดยยึดหลักความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม โดยสอดแทรกไว้ในขั้นตอนการสอนพลศึกษา ขั้นที่ 1.) ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย , ขั้นที่ 2 ขั้นสอน , ขั้นที่ 3.) ขั้นฝึกปฏิบัติ , ขั้นที่ 4.) ขั้นนำไปใช้ และขั้นที่ 5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติหมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาแบบอธิบายประกอบการสาธิต เป็นวิธีการสอนที่นักเรียนสามารถได้ยินจากหูและเห็นด้วยตา โดยเฉพาะในทักษะต่างๆในการกีฬา โดยครูเป็นผู้อธิบายและสาธิต ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน 1.) ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย 2.) ขั้นสอน 3.) ขั้นฝึกปฏิบัติ 4.) ขั้นนำไปใช้ 5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ

ความสามัคคีหมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมมือกันเพื่อทำกิจกรรมใดๆให้บรรลุตามเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมโรงเรียนไม่เอาดีหรือเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีเป็นแบบประเมิน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ระดับคะแนนผลการเรียนวิชาวอลเลย์บอลของนักเรียนในด้านความรู้ ซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบ โดยประเมินจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

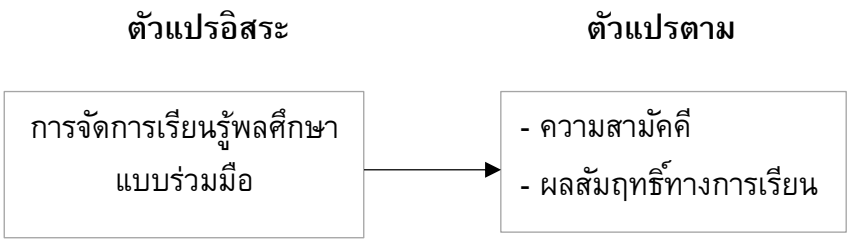

สมมติฐานในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือมีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือมีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
    1.1 วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์
    1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
    1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
    2.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา
    2.2 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
    2.3 วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
    3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
    3.2 ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
    3.3 แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความสามัคคี
    4.1 ความหมายของความสามัคคี
    4.2 พฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งความสามัคคี
    4.3 ความสำคัญของความสามัคคี
    4.4 แนวคิดการพัฒนาความสามัคคีของคาร์รอล
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    4.2 ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    4.3 คุณลักษณะของแบบทดสอบ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    6.1 งานวิจัยในประเทศ
    6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

วิสัยทัศน์ หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นฐาน มีหลักการสำคัญดังนี้ (กระทวงศึกษาธิการ: 2551)

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างสม่ำเสมอภาคและมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคน มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารการคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตอาสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิดเป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆในสังคม แสวงหาความรู้ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆอย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆและมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้จัดทำสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาและอธิบายตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

สุขภาพหรือสุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม และทางปัญญาหรือจิตวิญญาณ สุขภาพหรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเกี่ยวโยงกับทุกมิติของชีวิต ซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ คุณธรรม และค่านิยมที่เหมาะสม รวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจนเป็นกิจนิสัย อันจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพ

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงสุขภาพการสร้างเสริมสุขภาพและพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย

1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโต ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของระบบต่างๆของร่างกาย รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการที่สมวัย

2. ชีวิตและครอบครัว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าของตนเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ การสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะในการดำเนินชีวิต

3. การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภท

บุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และข้อตกลงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา และความมีน้ำใจนักกีฬา

4. การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและการป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

5. ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ ความรุนแรง อันตรายจากการใช้ยาและสารเสพติด รวมถึงแนวทางการสร้างความปลอดภัยในชีวิต

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามี 5 สาระ 6 มาตรฐาน ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐานที่ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐานที่ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬามาตรฐาน

มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนัก กีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐานที่ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพการป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐานที่ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุการใช้ยาและสารเสพติด และความรุนแรง

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1.เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่างๆ

2. เข้าใจ ยอมรับและสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น และตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม

3. เลือกกินอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วนส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการตามวัย

4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่ม่ต่อเจตคติค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต และสามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม

5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพและการเกิดโรค อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติดและความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเอง ครอบครัว และชุมชน

6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ โดยนำหลักการของทักษะกลไกมาใช้ได้อย่างปลอดภัย สนุกสนาน และปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ

7. รู้แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพ การป้องกันโรค การดำรงสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพที่ดี

8. สำนึกในคุณค่า ศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง

9. ปฏิบัติตามกฎ กติกา หน้าที่รับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างเป็นระบบด้วยความมุ่งมั่น และมีน้ำใจนักกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากลและตัวชี้วัด

มาตรฐานที่ พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

ตัวชี้วัด

1. แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง

2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรงและความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกายในการเล่นเกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูนวิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม อย่างละ 1 ชนิด

4. ใช้ทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา

5. ร่วมกิจกรรมทางนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรมแล้วนำความรู้และหลักการที่ได้ไปใช้เป็นฐานกาศึกษาหาความรู้เรื่องอื่นๆ

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. การเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นแบบผลัดในลักษณะผสมผสานในการร่วมกิจกรรมทางกาย เช่น กิจกรรมแบบผลัด กายบริหารประกอบเพลง ยืดหยุ่นขั้นพื้นฐานที่ใช้ท่าต่อเนื่องและการต่อตัวท่าง่ายๆ

2. การเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลกับการพัฒนาการเคลื่อนไหวในการเล่นเกมและกีฬา

3. การเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม เช่น กรีฑา ประเภทลู่ ประเภทลาน เปตอง ว่ายน้ำ เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล ฟุตบอล ตะกร้อวง

4. การใช้ข้อมูลด้านทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงและเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกายและเล่นกีฬา

5. นำความรู้ที่ได้และหลักการของกิจกรรมนันทนาการไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้

มาตรฐาน พ 3.2 **รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่อชมในสุนทรียภาพของการกีฬา**

ตัวชี้วัด

1. อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. เล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผนและสามารถเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ

3. เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

4. ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

5. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกันและการนำไปใช้ในการเล่นกีฬา

6. เล่นเกมและกีฬาด้วยความสามัคคี และมีน้ำใจนักกีฬา

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. การเล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผน

3. การเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ

4. การเล่นกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีมที่ชื่นชอบ

5. การประเมินทักษะการเล่นกีฬาของตน

6. กฎ กติกาในการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากลตามชนิดกีฬาที่เล่น

7. กลวิธีการรุก การป้องกันในการเล่นกีฬา

8. การสร้างความสามัคคีและความมีน้ำใจนักกีฬาในการเล่นเกมและกีฬา

กล่าวโดยสรุปหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆโดยผ่านการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ทั้งประเภทเดี่ยวและประเภททีมอย่างน้อย 1 ชนิด ผู้เรียนสามารถบอกถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพ

ทางกาย และการสร้างเสริมบุคลิกภาพ สามารถปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และได้รับการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและชื่นชมสุนทรียภาพของการกีฬา

แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

นักวิชาการและผู้เกี่ยวข้องกับพลศึกษาได้ให้ความหมาย ความสำคัญภาควิชาพลศึกษาไว้ดังนี้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 23) พลศึกษา หมายถึง กระบวนการทางการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆซึ่งช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาร่างกายของมนุษย์ให้ดีขึ้น หรือกล่าวได้ว่า พลศึกษาคือวิชาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทักษะ โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือกีฬาต่างๆเป็นสื่อของการเรียน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 1) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการศึกษาทางพลศึกษาและกีฬาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดีไปพร้อมๆกัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้ดีการเรียนรู้และมีพัฒนาการด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2541: 20) ได้กล่าวไว้ว่า พลศึกษาคือ กระบวนการศึกษาแขนงหนึ่งที่มุ่งส่งเสริมให้บุคคลได้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นเป็นอย่างดี เป็นสื่อกลางในการศึกษา คุณค่าของวิชาพลศึกษานั้นถือว่าเป็นสิ่งที่ติดตัวไปตลอดชีวิตเพราะ พลศึกษาจะสอนให้คนรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย วิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งสำหรับมนุษย์เราแล้วความจำเป็นของการออกกำลังกายนั้นถือว่ามีความสำคัญเทียบเท่ากับการรับประทานอาหารและการพักผ่อน (การออกกำลังกายเป้นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตลอดชีวิตเริ่มตั้งแต่ก่อนเกิดจนชรา)

กู๊ด (Good. 1959: 35) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า พลศึกษาหมายถึงโครงการเรียนการสอนและการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทที่ต้องใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ๆทั้งหลาย ซึ่งจัดไว้เพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการของร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหวทางกลไก เจตคติต่างๆและนิสัยแห่งความประพฤติอันดีงามที่พึงประสงค์ทั้งหลาย

บุชเชอร์ (Bucher. 1960: 31) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งในขบวนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิดการพัฒนาการทางกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อเป็นพลเมืองดี โดยใช้กิจกรรมต่างๆที่เลือกเฟ้นแล้วเพื่อเป็นสื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ข้างต้น

ไพฑูรย์ จัยสิน (2513: 7) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่สามารถสนองวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของการศึกษา กล่าวคือ วิชาพลศึกษา คือ วิชาการศึกษาที่มีกิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อของการเรียน ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ผู้เข้าร่วมนั้นมีความเจริญ และพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม สามารถมีชีวิตในสังคมปัจจุบันได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพ

คาไมล์ และโรซาลินด์ (Camile & Rosalind. 1963: 54) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นโปรแกรมหนึ่งในโรงเรียน ซึ่งเป็นการศึกษาด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ในการเคลื่อนไหวของมนุษย์ซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตสำหรับโลกปัจจุบัน หรือการพัฒนาการเคลื่อนไหวและพฤติกรรมของมนุษย์ โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวเป็นสื่อและการกระทำเหล่านั้นจะมีข้อกำหนดเป็นเกณฑ์แสดงออกอย่างชัดเจน หรือแสดงโดยใช้หลักความจริงตามธรรมชาติ

สิรายุทธ พับเพลิง (2556 : 12) พลศึกษาเป็นการจัดการศึกษาที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อของการเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ในปัจจุบันผู้บริหารการศึกษามองเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษามากขึ้น โดยได้พยายามพัฒนาปรับปรุงกระบวนการเรียน การสอน เนื้อหาวิชาและตัวครูผู้สอนให้เหมาะสมอยู่ตลอดเวลา แต่ยังพบปัญหาด้านอื่นๆที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการเรียน เช่น แรงจูงใจ ความคิดเห็น การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาพลศึกษาด้วย

สรุปได้ว่า พลศึกษาหมายถึง การเรียนการสอนที่ใช้กีฬา หรือกิจกรรมการเคลื่อนไหวต่างๆเป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ส่งผลให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ดีและมีประสิทธิภาพ วิชาพลศึกษาจึงเป็นการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญอย่างหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียน

จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 23-29) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระดับใหญ่ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป (General Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายในระดับปรัชญาของวิชาพลศึกษา คือ พัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านจิตใจ พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม พัฒนาการด้านทักษะ

2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ (Specific Objectives) หรือนิยมเรียกว่า จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายระดับหลักสูตรและระดับการสอน คือ พุทธิพิสัย (ความรู้ ความเข้าใจ) ทัศนคติวิสัย (ทัศนคติ ความสนใจ ค่านิยม) ทักษะวิสัย (พัฒนาการทางด้านการกระทำ ความชำนาญ) สมรรถภาพทางกายวิสัย (ประสิทธิภาพในการทำงาน) สังคมวิสัย (บุคลิกภาพการปรับตัว กฎระเบียบ)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (สิทธิพงษ์ ปานนาค. 2556: 34-35; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545: 16-17) กล่าวว่าเป้าหมายของการเรียนรู้พลศึกษา มุ่งพัฒนาพฤติกรรม 5 ด้านของผู้เรียนไปพร้อมๆกัน ดังนี้

1. พัฒนาด้านความรู้ (Cognitive Domain) เป็นความสามารถในการใช้ทักษะทางสติปัญญาที่แสดงออกมาเป็นความเข้าใจ ความสามารถในการวิเคราะห์ จดจำ ตีความ แปลความ แก้ปัญหา ประเมินผล ฯลฯ

2. พัฒนาการด้นเจตคติ (Affective Domain) เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความสนใจการเห็นคุณค่า ความนิยมชมชอบอันแสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ

3. พัฒนาการด้านทักษะ (Psychomotor Or Skill Domain) เป็นพัฒนาการที่เกิดจากการทำงานประสานสัมพันธ์กันระหว่างระบบประสาทกล้ามเนื้อที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ

4. พัฒนาการด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Domain) เป็นความสามารถของร่างกายในการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสงวนพลังงานไว้ใช้ยามฉุกเฉิน ยามว่างและยามเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายได้หลากหลายรูปแบบ

5. พัฒนาการด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือด้านสังคม (Social Domain) เป็นความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำผู้ตาม การปฏิบัติตามกฎกติกา ระเบียบ วินัย อดทน ยุติธรรม ซื่อสัตย์ มีน้ำใจนักกีฬา มีคุณธรรม จริยธรรม ฯลฯ

พัฒนาการของพฤติกรรมทั้ง 5 ด้าน ของผู้เรียนเป็นผลรวมการเปลี่ยนแปลงของบุคคลที่เกิดจากการมีประสบการณ์ตรงด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาชนิดต่างๆที่รวมเรียกว่า กิจกรรมพลศึกษา หรือกิจกรรมทางกาย (Physical Activity)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 2) กล่าวว่า การพลศึกษาและการกีฬาเป็นกระบวนการการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายปลายทางอย่างเดียวกันคือ เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมลงมือและปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้ว นักเรียนจะมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้านพร้อมกัน คือ

1. การพัฒนาการทางด้านร่างกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพดี

2. การพัฒนาทางด้านทักษะ ทำให้สามารถเล่นกีฬาได้ และนำกีฬาไปเล่นในเวลาว่างด้วยความสนุกสนาน

3. การพัฒนาการทางด้านความรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการเบื้องต้นของการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย สามารถเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้ด้วยความปลอดภัย

4. การพัฒนาการทางด้านคุณธรรมจริยธรรมทำให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความรักและความสามัคคี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

5. การพัฒนาการด้านเจตคติที่ดีต่อการพลศึกษาและกีฬา ตลอดจนการออกกำลังกาย ทำให้เป็นผู้มีความรักและเห็นคุณค่าของการพลศึกษา การกีฬาและการออกกำลังกาย ทำให้เล่นกีฬาตามอุดมคติของกีฬา และออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษามีเป้าที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านความรู้ ด้านความคิด ด้านทักษะ ด้านร่างกาย รวมถึงด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคม โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของพลศึกษา ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเคลื่อนที่เคลื่อนไหวต่างๆ หรือการเล่นกีฬาก็ตาม

วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 263-272) การมีส่วนร่วม การแนะนำ การฝึก การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความประทับใจ หลักการต่างๆ การชี้แนะ การให้คำปรึกษาหรือสืบสวน วิธีสอนยังเป็นตัวเชื่อมเนื้อหาความรู้และประสบการณ์กับตัวนักเรียนให้เข้าด้วยกัน ครูพลศึกษาต้องวางแผนการเรียนการสอน กล่าวคือจะต้องมีการตั้งเป้าหมายของการเรียน การตั้งจุดมุ่งหมายในการสอน การเลือกใช้อุปกรณ์ด้วย โดยหลักการดำเนินการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการที่ต้องปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายใน 1 คาบเรียน เป็นกระบวนการหรือขั้นตอนที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกันและกันโดยตลอด

การดำเนินการสอนพลศึกษาตามปกติจะแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน หรือ 5 กระบวนการ คือ

1. การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน (Introductory Phase) จะมีอยู่สองกระบวนการ คือ การนำกับการพัฒนา

1.1 การนำเข้าสู่บทเรียน ควรใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที

จุดมุ่งหมาย เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียนทักษะหรือเรื่องต่างๆต่อไป

หลักการ เป็นการเตรียมการล่วงหน้าของครู ในการเปลี่ยนเสื้อผ้า การเรียกชื่อ การประกาศต่างๆ และรูปแบบของชั้นเรียน

1.2 การพัฒนา ใช้เวลา 5-8 นาที เป็นการบริหารร่างกายเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกกำลังกายขั้นต่อไป

จุดมุ่งหมาย

1) เพื่อบริหารร่างกายนักเรียนให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้เต็มที่ในขั้นตอนต่อไป

2) เพื่อเตรียมจิตใจนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียน ถือเป็นการสร้างแรงจูงใจอย่างหนึ่ง

3 เพื่อกระตุ้นการสร้างสมรรถภาพให้แก่ระบบอวัยวะต่างๆของร่างกายเช่น กล้ามเนื้อ ระบบไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ

หลักการ

1) ต้องบริหารร่างกายให้เพียงพอสำหรับการเรียนตลอดระยะเวลา 1 คาบเรียน

2) อธิบายให้นักเรียนรู้ เข้าใจ และเห็นความสำคัญของการบริหารร่างกายก่อนการเรียน

3) บริหารกล้ามเนื้อมัดใหญ่ๆทั่วร่างกายเช่น แขน ขา ลำตัว แล้วจึงบริหารกล้ามเนื้อมัดย่อยเฉพาะส่วนที่ต้องใช้มากในการเรียนแต่ละคาบ

4) ควรกำหนดท่าบริหารสำหรับส่วนต่างๆไว้เป็นประจำจะได้ไม่ต้องอธิบายทุกครั้งที่สอน

5) ส่งเสริมการเป็นผู้นำโดยให้นักเรียนผลัดเปลี่ยนกันออกมานำกายบริหารออกคำสั่งเป็นต้น และไม่ควรทำท่าซ้ำๆกันมากเกินไป

6) ควรให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานร่าเริงไปพร้อมกับการบริหารร่างกายด้วย

2. การสอน (Teaching Phase) เป็นขั้นที่มีความสำคัญสูงสุดสำหรับการสอนพลศึกษา โดยเฉพาะการสอนทักษะและเป็นขั้นที่ต้องอาศัยกระบวนการของการใช้ความรู้และเทคนิคของครูเป็นอย่างมาก

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงวิธีการและท่าทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติทักษะต่างๆ และเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ

หลักการ

1) ใช้เวลาสอนหรือแสดงให้ดูอย่างรวบรัดและใช้เวลาให้น้อยที่สุด

2) ต้องจัดรูปแบบของชั้นเรียนให้นักเรียนสามารถได้ยินและได้เห็นครูอย่างชัดเจนและทั่วถึง

3) ควรใช้อุปกรณ์ประกอบการอธิบายและสาธิต

4) ใช้วิธีสอนแบบ รวม-แยก-รวม ในการสอนทักษะ ซึ่งเป็นการแยกแยะ และแสดงถึงความสัมพันธ์ของส่วนย่อยๆของทักษะให้นักเรียนเห็นอย่างชัดเจน

3. **การฝึกหัด** (Practice Phase) การฝึกหัดเป็นขั้นตอนที่สอดคล้องกับการสอนและมีความสำคัญเท่าเทียมกับการสอน เพราะในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากที่ครูสอนไป โดยใช้เวลา 20-25 นาที

จุดมุ่งหมาย

1) เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะตามจุดหมายของการเรียนการสอน

2) เพื่อให้นักเรียนเกิดเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง

3) เพื่อปลูกฝังทัศนคติและบุคลิกภาพที่ดีให้แก่นักเรียน

หลักการ

1) การบริหารการสอน

2) การคิดค้นและการแก้ปัญหา

3) การแบ่งกลุ่มตามความสามารถ

4) จัดกิจกรรมให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

5) ต้องให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตลอดเวลาของการเรียน

6) การฝึกจะต้องเริ่มจากท่ามือเปล่า การฝึกอยู่กับที่ การฝึกเคลื่อนที่ การฝึกร่วมกับอุปกรณ์และคนอื่นๆ

7) แบบฝึกต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน

8) อัตราระหว่างนักเรียนกับอุปกรณ์ควรให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้

9) การฝึกของนักเรียนควรจะแบ่งเป็นกลุ่ม

10) ครูควรเดินไปดูแลนักเรียนแต่ละคนแต่ละกลุ่มอย่างทั่วถึงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

11) ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกทักษะที่ถูกต้องให้บ่อยครั้งที่สุดจึงจะทำให้การเรียนเกิดการพัฒนา

12) ให้นักเรียนได้ฝึกหัดด้วยความสนุกสนานและมีการเคลื่อนไหวตลอด

4. การนำไปใช้ (Skill Laboratory) จะใช้เวลาประมาณ 5-7 นาที

จุดมุ่งหมาย

1) เพื่อให้นักเรียนได้นำทักษะไปแล้วมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่างๆ

2) เพื่อให้เกิดความสนุกสนานร่วมกันกับเพื่อนคนอื่นๆ

3) เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้นักเรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ความมีคุณธรรมจริยธรรม ฯลฯ

หลักการ

1) นำทักษะที่ฝึกหัดหรือเรียนไปแล้วในคาบนั้นๆมาแข่งขัน

2) ใช้การแข่งขันประเภทเกมหรือประเภทผลัดที่มีการบริหารการเล่นและมีกฎกติกาง่ายๆ เน้นกิจกรรมสร้างสรรค์

3) ครูถือโอกาสปลูกฝังลักษณะต่างๆ เช่น การรู้จักอดทน อดกลั้น รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักอภัย

4) ความสามัคคี พร้อมทั้งแก้ไขพฤติกรรมทางลบด้วย ฯลฯ

5) จูงใจให้เกิดความสนุกสนานในการมีส่วนร่วมในแข่งขัน

5. การสรุปและสุขปฏิบัติ (Closing Phase) ใช้เวลาประมาณ 10 นาที

จุดมุ่งหมาย

1) เพื่อสรุปผลการเรียนการสอนหรือสร้างมโนทัศน์เป็นครั้งสุดท้าย

2) เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติสุขนิสัยที่ดี

หลักการ

1) สรุปเกี่ยวกับการเรียนการสอน

2) ให้ปฏิบัติสุขนิสัย

3) ให้นักเรียนเลิกก่อนหมดเวลาประมาณ 5 นาที

สรุปวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษาที่ดี ต้องมีการเรียงลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบไปด้วย การนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การฝึกปฏิบัติ การนำไปใช้ และขั้นตอนสุดท้ายคือการสรุปและสุขปฏิบัติ โดยหลักการดำเนินการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนที่กล่าวมาข้างต้นต้องปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายใน 1 คาบเรียน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545 : 30) วิธีสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการสอนที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อยๆ เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องร่วมมือในการเรียนรู้ร่วมกัน มีการช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม เพราะยึดถือแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553 : 1) กล่าวว่า เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้รับการฝึกฝนทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะการคิด ทักษะการจัดการกับความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธีเรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนในปัจจุบันเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ทิศนา แขมมณี (2545: 196) ได้พูดถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม นักการศึกษาคนสำคัญที่เผยแพร่แนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้คือ สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และรอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) เขากล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปมักไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่มักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกละเลยหรือมองข้ามไปทั้งๆที่มีผลการวิจัยชี้ชัดเจนว่าความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเอง ต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น มีผลต่อการเรียนรู้มาก

สุภกิจ วิริยะกิจ (2557: 19) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถทางการเรียนและการแสดงออกทางการเคลื่อนไหว ผู้เรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันและรับผิดชอบการทำงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มร่วมกัน

สรุปจากที่กล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนในกลุ่ม โดยยึดหลักความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545 : 30) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นมีลักษณะสำคัญคือ สมาชิกของกลุ่มมีความแตกต่างกันในความสามารถทางการเรียน เพศ และอายุ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน และสมาชิกทุกคนจะต้องมีความตระหนักร่วมกันว่างานของกลุ่มจะสำเร็จได้ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย จึงต้องร่วมมือกันอย่างแท้จริงภายในกลุ่ม

ผู้เรียนต้องร่วมมือกันกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ การแก้ปัญหาร่วมกัน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ที่ต้องการศึกษา ช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจระหว่างเรียน ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันจนสำเร็จ เช่น ทักษะผู้นำ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพได้ ย่อมขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนต้องยึดถือแนวปฏิบัติตามวิธีการทำงานแบบกระบวนการกลุ่ม

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นจะเป็นพื้นฐานของวิถีชีวิตในสังคมประชาธิปไตย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นสังคมขนาดเล็กในกลุ่มเพื่อน สังคมในห้องเรียน สังคมในโรงเรียน ตลอดจนสังคมทั่วไป เมื่อสมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกันเมื่อได้รับมอบหมายงานไปแล้ว ต้องมีความรับผิดชอบในงานนั้น สมาชิกจะมีความภูมิใจในความสำคัญของตนเองว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของกลุ่มเท่าเทียมกับสมาชิกคนอื่น

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1994: 31-32) กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะคือ 1. ลักษณะของการแข่งขันในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามให้ได้ดีกว่าคนอื่นเพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่อง หรือได้รับการตอบแทนในลักษณะต่างๆ 2. ลักษณะต่างคนต่างเรียน คือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบดูแลตนเองให้เกิดการเรียนรู้ ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น 3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ คือแต่ละคนต่างก็ดูแลรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย

จอห์นสันและจอห์นสันชี้ให้เห็นว่าการจัดการศึกษาปัจจะบันมักส่งเสริมการเรียรู้แบบแข่งขัน ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้เรียนเคยชินต่อการแข่งขันเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์มากกว่าการร่วมมือกันแก้ปัญหา อย่างไรก็ตามเขาแสดงความเห็นว่า เราควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ โดยรู้จักใช้ลักษณะการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวันผู้เรียนจะต้องเผชิญสถานการณ์ที่มีทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาปัจจุบันมีการส่งเสริมการ

เรียนรู้แบบแข่งขันและแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี รวมทั้งได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตด้วย

สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาสาระต่างๆได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้นแล้ว ยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้นด้วย รวมทั้งมีโอกาสได้เผชิญสถานการณ์และแก้ไขปัญหาต่างๆที่กล่าวไว้ในข้างต้นในอนาคต

แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson & Johnson. 1994 : 31-37) การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ได้มีความหมายเพียงว่า มีการจัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่ม แล้วให้งานและบอกผู้เรียนให้ช่วยกันทำงานเท่านั้น การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือร่วมมือได้ ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ 5 ประการ

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (Positive Interdependence) หมายถึง กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีความตระหนักว่า สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ในขณะเดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่มขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่นๆด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกัน การจัดกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันนี้ทำได้หลายทาง เช่น การให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน หรือให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายในการทำงาน/การเรียนรู้ร่วมกัน (Positive Goal Interdependence) การใช้แหล่งการเรียนรู้และวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในงานร่วมกัน (Positive Resource Interdependence) การมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงานร่วมกันให้แต่ละคน (Positive Role Interdependence) และการให้รางวัลตามผลงานของกลุ่ม (Positive Reward Interdependence)

2.การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด(Face to Face Promotive Interrelationship) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกภายในกลุ่มจะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันทางสังคม จากการช่วยเหลือสนับสนุนกัน การเรียนรู้เหตุผลของกันและ

กัน ทำให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับทำงานของตนเอง จากการตอบสนองทางวาจาและท่าทางของเพื่อนสมาชิก

3.ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน โดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนสมาชิก ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ มีการตรวจสอบเพื่อความแน่ใจว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือไม่ โดยประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งกลุ่มและรายบุคคลให้สมาชิกทุกคนรายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง ตรวจสอบผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจบบทเรียน เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มรับผิดชอบทุกอย่างร่วมกับกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small- Group Skills) หมายถึง การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญๆหลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพยอมรับและไว้วางใจกันและกัน ซึ่งครูควรสอนและฝึกให้แก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ดำเนินงานไปได้

5. กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group Processing) หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด มีความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงานและความรับผิดชอบร่วมกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ การที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายนั้น กลุ่มจะต้องมีหัวหน้าที่ดี สมาชิกดี และกระบวนการทำงานดี นั่นคือ มีการเข้าใจในเป้าหมายการทำงานร่วมกัน ในกระบวนการนี้สิ่งที่สำคัญคือ การประเมินทั้งในส่วนที่เป็นวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม โดยเน้นการประเมินคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมาเป็นคะแนนกลุ่ม เพื่อตัดสินความสำเร็จของกลุ่มด้วย ประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม ประเมินหัวหน้า และประเมินสมาชิกกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของกระบวนการกลุ่มที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มได้

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้โดยร่วมมือร่วมใจกันทำงานในกลุ่มจะทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิดและต้องมีการปฏิบัติด้วย แล้วจึงแสดงความคิดของตนเอง

แลกเปลี่ยนกับเพื่อนในกลุ่ม กับเพื่อนต่างกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกันจึงได้พัฒนากระบวนการคิด ทักษะในการสื่อสาร ทักษะทางสังคม คือ นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความสามัคคี

ความหมายของความสามัคคี

กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529: 6) กล่าวถึงความสามัคคี หมายถึง การแสดงออกให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ไม่คิดเอาดีหรือเอาเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ

บุญสม โพธิ์เงิน (2537: 25) ได้ให้ความหมายของความสามัคคีว่า ความสามัคคีหมายถึง การแสดงออกถึงการร่วมแรงร่วมใจ ความพร้อมเพรียง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันปฏิบัติงานให้สำเร็จด้วยดีเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

มลฤดี จีระสันติกุล (2549: 23) ได้ให้ความหมายของความสามัคคีว่า เป็นการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม และกำลังที่รวมกันนั้นเป็นกำลังกาย กำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ โดยใช้กำลังความสามารถเหล่านี้ร่วมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว ไม่ทะเลาะวิวาท เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ตามความคาดหมายดังกล่าว ความสามัคคีเป็นการร่วมกันเพื่อสร้างประโยชน์สุข ไม่ใช่รวมกันเพื่อทำลายหรือสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น

พระมหาอุดม สารเมธี (2550: 8) ได้ให้ความหมายความสามัคคีไว้ว่า ความสามัคคี แปลว่า ความพร้อมเพรียงกัน อันหมายถึงความเป็นผู้มีใจกลมเกลียวกัน มีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความปรองดองกัน โดยการที่คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป มีกิจกรรมร่วมกัน มีความคิดร่วมกัน มีความรักใคร่และนับถือซึ่งกันและกัน

พจนานุกรม ฉบับเฉลิมพระเกียรติ (2530: 532) ได้ให้ความหายของสามัคคีว่า คือการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จสมประสงค์ กำลังที่รวมกันนั้นเป็นไปได้ทั้งกำลังกาย กำลังความคิด กำลังความรู้ โดยใช้กำลังความสามารถเหล่านี้รวมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันโดยไม่ทะเลาะวิวาทหรือแก่งแย่งกัน

วนิดา สายสินธ์ (2551: 12) ได้ให้ความหมายของความสามัคคีว่า เป็นการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามความต้องการของกลุ่มหรือสังคม และกำลังที่จะทำร่วมกันเป็นกำลังกาย กำลังความคิด กำลังความรู้ กำลัง

ความสามารถ ร่วมกันทำงานด้วยความกลมเกลียว โดยไม่มีการทะเลาะ คิดทำลายแก่งแย่งชิงดีกัน

ธวัชชัย เพ็ญสุริยะ (2554: 21) ได้กล่าวถึงความสามัคคีว่า ความสามัคคีหมายถึง การแสดงออกซึ่งการร่วมแรงร่วมใจ ความพร้อมเพรียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ร่วมมือกันทำกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ไม่คิดเอาดีเอาเด่นแต่ตัวเอง ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2550) ได้อธิบายไว้ว่า ผู้ที่มีความสามัคคีคือ ผู้ที่เปิดใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้บทบาทหน้าที่ของตนทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความมุ่งมั่นต่อการรวมพลังช่วยเหลือเกื้อกูล เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง สามารถแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้งได้เป็นผู้มีเหตุผล ยอมรับความแตกต่าง ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความคิดและความเชื่อ พร้อมที่จะปรับตัวเพื่อที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติและสมานฉันท์ และยังได้พัฒนาตัวชี้วัดพฤติกรรมคุณธรรมด้านความสามัคคีไว้ ซึ่งพอที่จะเกี่ยวข้องกับการทำงานคือ การร่วมมือร่วมใจในการทำงานอย่างเต็มใจและมีความสุข มองโลกในแง่ดี ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในขณะเดียวกัน ปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่มโดยไม่มีบิดพลิ้ว ไม่มีปัญหาทะเลาะวิวาท มีความสุขกับการทำงานเป็นทีม ยินดีให้ความช่วยเหลือกันและกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) กล่าวว่า ความสามัคคีในทีมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุจุดหมายของทีมได้อย่างดี ความสามัคคีในทีมเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หากสมาชิกในทีมยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อมีการรวมทีมเป็นเวลานาน กฎระเบียบและข้อตกลงภายในทีมจะเพิ่มมากขึ้น เกิดความผูกพันมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมากขึ้น และมีจุดมุ่งหมายของทีมเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีม มีการจัดปรับความเข้าใจเมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็นควรประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม นอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่ง คือความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทาง ทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ จากการศึกษาสรุปได้ว่า ความสามัคคีหมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกถึงการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีการร่วมแรงกายแรงใจในการปฏิบัติงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และนึกถึงประโยชน์ส่วนรวมมา

ก่อนประโยชน์ส่วนตน เพื่อทำให้งานสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยไม่มีการทะเลาะวิวาทกันเกิดขึ้น

พฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งความสามัคคี

อาภา ถนัดช่าง (2531: 1-3) กล่าวว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความสามัคคี ได้แก่

1. สมาชิกทุกคนพร้อมใจกันปฏิบัติงาน
2. เมื่อมีความผิดพลาดบกพร่องที่เกิดขึ้น สมาชิกร่วมกันรับผิดชอบ โดยไม่โยนความผิดให้กันและกัน
3. เมื่อทำงานสำเร็จลง สมาชิกต่างยินดี ถือเป็นความสำเร็จร่วมกันของกลุ่มและยกย่องให้เกียรติกัน โดยเฉพาะผู้ที่มีส่วนร่วมกับกลุ่มอย่างมาก
4. เมื่อกลุ่มต้องการความช่วยเหลือ สมาชิกพร้อมที่จะเสียสละ
5. ร่วมมือกันในการสร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น

อัจฉรา ลักขณาวสันต์ (2535: 6-7) กล่าวว่า พฤติกรรมความสามัคคีต้องแสดงออกดังนี้

1. การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี
2. การมีมนุษยสัมพันธ์

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2535: 277-278) กล่าวว่าพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามัคคี ได้แก่

1. ปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้
2. รับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว
3. มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจการของส่วนรวม
4. เป็นผู้ประสานความสามัคคีในหมู่คณะ
5. ไม่แบ่งแยกเป็นพวกเขาพวกเรา
6. รักหมู่คณะ มีใจหวังดี และช่วยเหลือเกื้อกูลในทางที่ไม่ผิดศีลธรรม
7. มองคนอื่นในแง่ดีเสมอ

จุฑาทิพย์ ธีรภาค (2539: 36) กล่าวถึงพฤติกรรมความสามัคคีว่าต้องแสดงออกดังนี้

1. ปรับตนเองให้เข้ากับผู้อื่นได้
2. รับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว
3. เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

สุรีรัตน์ พันธุ์ดี (2539: 51) กล่าวว่า พฤติกรรมความสามัคคีมีดังนี้

1. รู้จักทำงานร่วมกัน เพื่อประโยชน์ของหมู่คณะ

2. มีความรักใคร่ปรองดอง ไม่ก่อการทะเลาะวิวาท

3. มีความเห็นอกเห็นใจกัน และให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้

4. รู้จักแบ่งงาน แบ่งหน้าที่ให้สมาชิกทำตามความสามารถ

5. รักหมู่คณะ มีใจหวังดีและช่วยเหลือเกื้อกูลหมู่คณะด้วยความเต็มใจ

พระมหาอุดม สารเมธี (2550:12-13) กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งความสามัคคีจะต้องเป็นไปเพื่อการสงเคราะห์ เป็นไปเพื่อการไม่วิวาทแก่งแย่งแข่งดีกัน และเป็นไปเพื่อความสมัครสามานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีลักษณะสำคัญอยู่ 3 ประการ ดังนี้

1. มีลักษณะสงเคราะห์กัน คือ รวมเข้าด้วยกัน อุดหนุนกัน ส่งเสริมสนับสนุนกัน มีไมตรีจิตต่อกัน เป็นเหมือนเม็ดทรายซึ่งตามธรรมชาติมันก็มีความแข็งแกร่งอยู่ในตัว แต่ถ้าเม็ดทรายไม่รวมกันอยู่ที่เดียวกัน ก็ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้

2. มีลักษณะไม่วิวาทกัน คือ ไม่บาดหมางกัน ไม่โต้แย้งกัน ไม่แก่งแย่งกัน ไม่แข่งดีกัน อันมีสาเหตุมาจากความคิดเห็นไม่ลงรอยกัน

3. มีลักษณะเป็นเอกภาพ คือ มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และมีความรักใคร่นับถือและหวังดีต่อกัน รวมใจเป็นหนึ่งแม้จะมีความแตกต่างกันทางหน้าที่การงาน แต่ก็สามารถร่วมทางกันได้เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายร่วมกัน

ความสำคัญของความสามัคคี

ความสามัคคีเมื่อมีขึ้นในหมู่คนกลุ่มใดก็ทำให้คนในกลุ่มนั้นมีความสุข ยกตัวอย่างเช่น ในบ้านหรือในห้องเรียน ถ้าทุกคนรักใคร่ปรองดองกัน มีงานอะไรก็ช่วยกันทำ การงานก็จะสำเร็จเร็ว ทุกคนจะอยู่กันอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ พระพุทธทาสภิกขุ (พระพุทธทาสภิกขุ. 2535: 16) ได้กล่าวไว้ว่า ผลของความสามัคคีจะทำให้สิ่งที่หนักกลายเป็นของเบา จะทำให้สิ่งที่ยากกลายเป็นของง่าย จะกระทำสิ่งที่ช้า ทำได้ช้า ให้กลายเป็นของเร็วหรือทำได้เร็ว

ประยุทธ สุวรรณโกดา (2530: 36-37) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของความสามัคคีว่า ความสามัคคีเป็นบ่อเกิดแห่งความเจริญ ความสุขและชัยชนะ ดังตัวอย่างที่ขอยกมากล่าวดังต่อไปนี้

ความสามัคคีเป็นบ่อเกิดแห่งความเจริญ การอยู่ร่วมกันหรือก่อนที่จะเริ่มกิจการงานสำคัญๆ หัวหน้าคณะหรือผู้รับผิดชอบจะปลูกฝังความสามัคคีให้เกิดขึ้นในหมู่คณะผู้ร่วมงานให้ได้เสียก่อน เมื่อมีความสามัคคีกันดีแล้วก็จะผนึกกำลังกัน ความร่วมมือร่วมใจก็จะตามมา ถึง

งานจะยิ่งใหญ่ยุ่งยากเพียงใด ก็สามารถจะบรรลุความสำเร็จนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้า จึงกล่าวได้ว่า “ความสามัคคี สร้างสรรค์ความเจริญ ความสามัคคี เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข”

ในสังคมมนุษย์ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่สามารถจะดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย คนเป็นสัตว์สังคมจึงจะต้องอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว หมู่คณะ เป็นสถาบัน เป็นประเทศ คนกลุ่มใด สถานที่ใดมีความรักสามัคคีกัน ความเจริญก้าวหน้าของชนกลุ่มนั้น ก็จะเป็นไปอย่างไม่หยุดยั้ง เหล่าศัตรูหมู่ใดไม่สามารถจะมาระรานข่มเหงรังแกได้ จะมีความมั่นคงเจริญสืบไป คนในสังคมนั้นก็จะอยู่กันด้วยความผาสุกสืบไป ความสามัคคียังเป็นคุณธรรมที่จะสร้างความสงบสุขมาให้อีกด้วย ดังสุภาษิตที่ว่า “ความสามัคคีของหมู่คณะนำพาสุขมาได้”

เดโช สวนานนท์ (2534: 34) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีเป็นคุณธรรมของคนดี เมื่อมีขึ้นในกลุ่มใดก็ทำให้คนกลุ่มนั้นมีความสุข ความเจริญ ในอดีตที่ผ่านมาเราได้พบว่าด้วยเหตุผลบรรพบุรุษมีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จึงทำให้ประเทศชาติดำรงเอกราชมาได้ตราบเท่าทุกวันนี้ ดังตัวอย่างวีรกรรมของชาวบ้านบางระจัน ในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นต้น

พระมหาอุดม สารเมธี (2550: 20-23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความความสามัคคีไว้ว่า บุคคลผู้มีความสามัคคีนั้น ย่อมจะมีความไว้วางใจกัน ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน คอยให้การช่วยเหลือกันในคราวมีธุระ เป็นที่พึ่งพิงของกันและกันได้ในคราวคับขัน โดยความสามัคคีเป็นทางแห่งความสุข อย่างน้อยที่สุดก็คือได้ความสุขใจ เพราะใจที่มีความรักใคร่นับถือกัน ย่อมแช่มชื่นเบิกบาน นี่คือความสุขอันแรกที่ผู้สามัคคีกันจะได้รับ นอกจากนั้น ผลของความสามัคคี ก็คือความสำเร็จในการดำรงชีวิตของคนเรา มีการงานอยู่เป็นอันมากที่คนเพียงคนเดียวทำไม่ได้ ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากผู้อื่น จึงจะสามารถทำให้สำเร็จได้ ความสามัคคีอยู่ในหมู่ใด คณะใด ย่อมทำให้หมู่นั้น คณะนั้นอยู่กันอย่างสงบสุข ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน มีความรักความผูกพันกัน

แนวคิดการพัฒนาความสามัคคีของคาร์รอล

คาร์รอล (Carron. 1982) ได้วิเคราะห์ความหมายและองค์ประกอบของความสามัคคี ออกเป็น 2 มิติ ได้แก่ 1) การรวมกลุ่มทางสังคม (Social Cohesion) หมายถึง สมาชิกจะรวมกลุ่มกันเพราะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันที่เรียกว่าความเป็นทีมเดียวกัน หรือทีมสปิริต (Team Spirit) ก่อให้เกิดความรู้สึกเอื้ออาทร ความห่วงใย ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำกิจกรรมหรือการเล่นกีฬาสนุกสนานมากขึ้น 2) การรวมกลุ่มด้วยงาน (Task Cohesion) หมายถึงการที่สมาชิกรวมกลุ่มกันเพราะต้องการให้ทีมหือกลุ่มประสบผลสำเร็จในงาน หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เพราะว่าการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวิร์ค

(Teamwork) หรือการประสานกันอย่างดีระหว่างเพื่อนร่วมทีม การทำงานเป็นทีมนั้นเป็นโครงสร้าง ซึ่งสามารถหาได้ในความสัมพันธ์ผลลัพธ์ของทั้งส่วนบุคคลและของกลุ่ม ผลลัพธ์ของเราแสดงว่าความเข้าใจในการทำงานเป็นทีมนั้นต้องมีความสอดคล้องกันของสมาชิกทุกคนในทีม นั่นคือสมาชิกทุกคนต้องรับรู้หน้าที่ในทีมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

เมื่อกล่าวถึง “ความสามัคคี” มักจะมองต่อไปถึงคุณค่าของความสามัคคี ทำให้เกิดผลประโยชน์ต่อการเล่นกีฬา ความสามัคคีจำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราถ้านักกีฬาสามัคคีกัน หรือรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีม เพื่อช่วยในการเล่นและการแข่งขันอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของทีมได้อย่างดี ความสามัคคีในกลุ่มเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หากสมาชิกกลุ่มยังมีความสัมพันธ์กัน ความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อเวลามีการรวมกลุ่มเป็นเวลานานจะเกิดกฎระเบียบ และข้อตกลงภายในกลุ่มจะเพิ่มมากขึ้น ความผูกพันการมีความสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกกลุ่มจะเพิ่มมากขึ้น และมีจุดมุ่งหมายของกลุ่มเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ การประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม มีการจัดปรับความเข้าใจ เมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็นประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงอีกประการ คือ ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทาง ทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างความเป็นทีม

จากทฤษฎีดังกล่าวจะเห็นว่า ความสามัคคีทำให้งานลดลง เมื่อเทียบกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน แม้ว่าความสามัคคีดูเหมือนว่าจะทำให้ได้งานน้อยกว่า หรือปริมาณงานลดลง แต่ในการกีฬา ความสามัคคีกลับเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเล่นและการแข่งขันประเภททีม ทั้งโค้ชและนักกีฬาต่างเห็นความสำคัญและพยายามสร้างความสามัคคีในกลุ่ม

มีความแตกต่าง 2 ประการหลัก เมื่อได้ทำการกำหนดความเหนียวแน่นของกลุ่ม คือ

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคลกับกลุ่ม บุคคลต้องได้รับการยอมรับโดยสมาชิกกลุ่มและคงอยู่ในกลุ่มต่อไป ขณะที่กลุ่มถูกเป็นตัวแทนโดยการยอมรับของกลุ่มทั้งมวล (บูรณาการกลุ่ม) อันเนื่องมาจาก ความใกล้ชิด ความคล้ายคลึงกัน และความสามัคคีภายในกลุ่ม

2. ความแตกต่างระหว่างความเหนียวแน่นด้วยงานและความเหนียวแน่นทางสังคม ความเหนียวแน่นด้วยงานเป็นแรงจูงใจเพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร

ขณะที่ความเหนียวแน่นทางสังคมเป็นแรงจูงใจเพื่อพัฒนาและธำรงความสัมพันธ์ทางสังคมภายในกลุ่ม

จะเห็นได้ว่า มิติของการรวมกลุ่มที่คาร์รอลได้เสนอนั้นมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมทั้งทางด้านจิตใจ และทางด้านทักษะความสามารถทางร่างกายของนักกีฬา จึงมีความเหมาะสมที่จะนำแนวคิดของคาร์รอลนี้มาใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ในกีฬาประเภททีม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 29) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือ คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลจากการเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอนทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆของสมรรถภาพสมอง

พิทยา โพธิ์ทอง (2549: 28) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้สามารถของบุคคลของบุคคลอันมีผลมาจากการเรียนการสอนทำให้เกิดประสบการณ์และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ

ไพศาล หวังพานิช (2526) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบตามจุดประสงค์และลักษณะวิชาที่สอนคือ 1. การวัดด้วยการปฏิบัติ และ 2.การวัดด้านเนื้อหาเป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหา

ภพ เลาหไพบูลย์ (2537: 295) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด จากที่ไม่เคยกระทำได้หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนรู้ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถ รวมถึงคุณลักษณะของบุคคลที่ได้รับความรู้จากการเรียนการสอน หรือได้รับประสบการณ์การเรียนรู้จากการฝึกอบรม จนเกิดการเปลี่ยนแปลงมีการพัฒนาพฤติกรรมในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2526) ได้แบ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอนซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา วิชาพลศึกษา วิชาที่เกี่ยวกับการช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาซึ่งเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆสามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

พฤติกรรมการเรียนรู้ควรวัดให้ครอบคลุมทั้ง 6 พฤติกรรม ดังนี้ ความรู้ เป็นความสามารถในการจำเรื่องต่างๆที่ได้รับรู้ เช่น คำนิยาม หลักเกณฑ์ ทฤษฎี

สูตรต่างๆ ฯลฯ

2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการแปลความหมาย ขยายความ สรุปอ้างอิง บรรยาย เขียนแผนภูมิ เขียนกราฟในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ

3. การนำไปใช้ เป็นความสามารถในการนำหลักการ กฎเกณฑ์และวิธีดำเนินการต่างๆไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ได้

4. การวิเคราะห์ เป็นความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวที่สมบูรณ์ให้กระจายออกเป็นส่วนย่อยๆ จนกระทั่งมองเห็นความสำคัญ หาความสัมพันธ์และหลักการของเรื่องนั้นได้

5. การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการผสมผสานส่วนย่อยเข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันโดยการปรับปรุงของเก่าให้ดีขึ้นและคุณภาพดีขึ้น

6. การประเมินผล เป็นความสามารถในการวินิจฉัยหรือตัดสินใจกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยยึดหลักเกณฑ์เป็นหลัก

คุณลักษณะของแบบทดสอบ

บุญชม ศรีสะอาด (2535) ได้แบ่งลักษณะของแบบทดสอบออกเป็น 2 ประการ คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมมีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบ

มีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถใช้ความสามารถให้ความหมายที่แสดงถึงสถานภาพ ความสามารถของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

วิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สุวิทย์ บึงบัว (2553) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) เปรียบเทียบผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการร่วมมือระดับต่ำ และ 2.) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง และการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ โดยใช้วิธีการเรียนผ่านเว็บไซต์ 2 แบบ คือ บทเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง และบทเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test Dependent และ Two-way Analysis Of Varianceผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์ โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการคิดอย่างมีวิจารณญาณพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงมีผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ

ระดับสูงมีผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ

4. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ

ชัยยุทธ ธนทรัพย์วีรชา (2554: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินการทำงานเป็นกลุ่มและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีผลการทำงานกลุ่ม 3 ด้าน คือ ด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ด้านเวลาที่ใช้ทำใบงาน และด้านความถูกต้องของใบงานโดยรวมอยู่ในระดับดี และนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมในเรื่อง ช่วยส่งเสริมความคิดในการถาม ตอบ และการนำเสนอผลงานของกลุ่มช่วยฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์อยู่ในดับมาก

มลฤดี จิระสันติกล (2519: บทคัดย่อ) ได้สร้างคู่มือพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โดยให้คู่มือมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 60/60 และเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมพัฒนาความสามัคคี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลากหมายเลขห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 และกิจกรรมพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพ E1/E2 ของกิจกรรมการพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 จำนวน 18 กิจกรรม มีประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดไว้ในคู่มือ อยู่ระหว่าง 77.42-81.00 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาความสามัคคี มีคะแนนความสามัคคีเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภกิจ วิริยะกิจ (2557 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา ที่เรียนวิชาพลศึกษาในภาค

เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 60 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 10 แผน มีค่าเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.96 และแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีจำนวนทั้งหมด 60 ข้อคำถาม ซึ่งเป็นแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ คือ 1) ความยุติธรรม 2) ความมีวินัย 3) ความมุ่งมั่น 4) ความรู้แพ้ รู้ชนะ และรู้อภัย 5) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6) ความสามัคคี 7) ความอดทนอดกลั้น 8) ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9) ความมีมารยาท 10) ความซื่อสัตย์ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.78 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83 , 19.98 , 20.76 และ 20.42 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77 , 3.26 , 3.70 และ 4.18 ตามลำดับ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83 , 19.50 และ 19.91 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.01 , 3.70 และ 3.67 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่าไม่แตกต่างกัน

อดิศักดิ์ ดวงศรี (2553 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลเพื่อพัฒนาความสามัคคีตามแนวคิดของคาร์รอลและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมฟุตบอลแบบปกติ 2.) เปรียบเทียงค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน ของโรงเรียนวัดสุทธิวราราม กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน และนักเรียนกลุ่ม

ควบคุมจำนวน 30 คน ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มทดลองโดยผู้วิจัย ส่วนกลุ่มควบคุมครูประจำวิชาเป็นผู้สอนตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดความสามัคคีมีค่าเที่ยง 0.84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติทดสอบค่า “ที” ผลวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธวัชชัย เพ็ญสุริยะ (2554 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 2 จำนวน 202 คน โดยการทดลองครั้งที่ 1 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน และการทดลองครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 45 คน และการทดลองครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 107 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี ซึ่งสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(เพียร์สัน) และสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (แอลฟา) ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีที่ผู้วิจัยสร้างมีคุณภาพ โดยแสดงหลักฐาน ดังนี้

1. มีความเที่ยงตรงเชิงพินิจ จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 จำนวนข้อ 60 ข้อ

2. มีค่าอำนาจจำนวก (r) เป็นไปตามเกณฑ์ โดยมีค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.22 – 0.60 จำนวน 44 ข้อ

3. มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (α) เท่ากับ 0.89

จุรีภรณ์ มะเลโลหิต (2558 : บทคัดย่อ) การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิต ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์และเพื่อศึกษาทัศนคติของนิสิตที่มีต่อเทคนิคการแบ่งกลุ่มผมสัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 26 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป 3 ใน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบไวยากรณ์ แบบทดสอบย่อยและแบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบไวยากรณ์ แบบทดสอบย่อยและแบบสอบถาม ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์และนำเสนอโดยใช้ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนของนิสิตก่อนและหลังโดยใช้ t-test ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์นำข้อมูลมาจัดกลุ่มแล้วรายงานผลในลักษณะเชิงบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านไวยกรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทัศนคติของนิสิตที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ ชี้ให้เห็นว่ามีทัศนคติทางบวก

งานวิจัยในต่างประเทศ

ก๊อกฮัน เบรักต้า (Gokhan Bayraktar. 2011) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก การศึกษานี้ประกอบด้วยนักเรียน 50 คน ที่ลงทะเบียนในวิชายิมนาสติกในชั้นปีที่ 1 ช่วงปีการศึกษา 2009-2010 จุดประสงค์ของวิจัยคือ หาข้อเท็จจริงของวิธีการทางการสอน 2 วิธี คือ แบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนวิชายิมนาสติก รวมไปถึงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบร่วมมือ ดังนั้นกลุ่มทดลองคือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือและกลุ่มที่ควบคุม คือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม(ครูเป็นศูนย์กลาง) โดยใช้เครื่องมือวิจัยในการหาข้อมูลคือ Learning Style Inventory (LSI), The Gymnastics Academic Achievement Test (GAAT), Gymnastics Practicing Evaluation Forms (GPEF), The Gymnastics Attitude Scale (GAS) และ The Student Opinion Scale (SOS) ผลของการวิจัยพบว่า วิธีการสอน 2 วิธี คือ แบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ทักษะของการปฏิบัติและทักษะทางทฤษฎีของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบร่วมมือพัฒนาสูงกว่านักเรียนที่เข้ารับการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม โดยมีสาเหตุดังนี้ การเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับทั้งการร่วมมือของนักเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับมอบหมายและการมีคะแนนต่ำของสมาชิกสามารถลดทอนคะแนนของทั้งกลุ่มได้ ทำให้เกิดความพยายามในการสอนหัวข้อของตนแก่เพื่อนในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็เกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการการเรียนรู้ สาเหตุที่กลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนจะช่วยกันและกันในการเรียนรู้มากขึ้น

กระตุ้นกันและกัน และยังทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนอกเหนือจากการประชุมในชั้นเรียน เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบร่วมมือมีประโยชน์มากกว่าการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นักเรียนเหล่านี้เข้ารับวิธีการสอนแบบร่วมมือ และทำให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นและพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล นอกจากนี้นักเรียนไม่ต้องรอเหมือนกับวิธีแบบเดิมทำให้พวกเขามีความสนุกสนานมากขึ้น และยังเพิ่มความสำเร็จทางการศึกษาอีกด้วย ประโยชน์ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบทางบวกต่อทัศนคติของนักเรียนต่อบทเรียน ส่งผลให้นักเรียนช่วยเหลือกันอย่างเต็มใจ

สโคลนิค (Skolnick. 1981) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาที่มีต่อการเรียนของโรงเรียนระดับประถมศึกษา โดยทำการศึกษาผลของการเข้าร่วมเกมพลศึกษาและออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายขั้นพื้นฐานของนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า การเข้าร่วมเกมพลศึกษาและออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายขั้นพื้นฐานช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาการของนักเรียนระดับประถมศึกษาสูงขึ้น

พอทกีเตอร์ และ เว็บ (Potgieter & Webb. 2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อทัศนคติและคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า และวิศวกรรมโยธา ระยะเวลาในการทำการทดลอง 3 สัปดาห์ โดยใช้เครื่องมือที่ออกแบบมาคือกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำการสอดแทรกไปใช้กับการเรียนการสอน และมีแบบสอบถามที่ออกแบบมาเพื่อวัดทัศนคติและความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาครั้งนี้พบว่า ผลการทดสอบทางวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น มีผลคะแนนแตกต่างจากนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมาตรฐาน กลุ่มทดลองยังมีผลคะแนนหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลกระทบต่อทัศนคติและความรู้สึกในด้านอื่นๆอีกมากมาย

ว่าน ดัท ทัน (Van Dat Tran. 2014) การศึกษาเชิงทดลองนี้ได้ศึกษาผลกระทบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรู้ความจำของนักเรียนประถมศึกษาศึกษาปีที่ 1 จำนวน 110 คน ที่มีผลต่อจิตวิทยาในช่วงทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ที่มหาวิทยาลัยอันเกียง นักเรียนจำนวนนี้ได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 55 คน ซึ่งจะถูกสอนโดยอาจารย์คนเดียวกัน โดยในกลุ่มทดลองได้ใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในขณะที่กลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการฟังบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ นักเรียนกล่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้คะแนนการทดสอบหลังเรียน

มากกว่า ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความรู้ความจำดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยาย

โนระ มัชชึ อัลฮามารี (Norah Mashouj Alshammari. 2015) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อประสิทธิภาพทางวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยในซาอุดิอาระเบียย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยในซาอุดิอาระเบีย โดยศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะส่งผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษาในซาอุดิอาระเบีย เมื่อเทียบกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นผู้สอนเป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 40 คน มีอายุตั้งแต่ 20-25 ปี ในหลักสูตรการศึกษาในเมืองฮาอิล ใช้เวลาทำการวิจัย 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยกลุ่มทดลอง ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิกซอว์ ในขณะที่กล่วมควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้แบบดั้งเดิมเน้นผู้สอนเป็นสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเข้าใจเนื้อหาดีกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยายจากผู้สอน ดังนั้นข้อสรุปของการศึกษาครั้งนี้คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลกระทบเชิงบวกต่อผลการเรียนของนักเรียนในซาอุดิอาระเบีย

อะโนวา ฮอสเซียน และ มูฮัมหมัด (Anowar Hossain & Muhammad Rezal Kamel Ariffin. 2017) ได้ทำการวิจัยเรื่องการบูรณาการของโครงสร้างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในห้องเรียนคณิตศาสตร์โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลของวิธีการสอน 3 วิธี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศบังคลาเทศ วิธีการสอนเหล่านีนำไปสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มที่ 2 นักเรียนได้รับการสอนแบบไม่ได้จัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มที่ 3 นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบดั้งเดิม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 105 คน โดยดูข้อมูลจากผลสัมฤทธิ์ของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ANOVA, MANOVA และ post hoc pairwise comparison ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบไม่ได้จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบดั้งเดิม เพราะฉะนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จำนวน 1,063 คน

กลุ่มตัวอย่างและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ 8 ห้อง จำนวน 305 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากแบ่งเป็น 2 กลุ่มๆละ 2 ห้อง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 จำนวน 82 คน เป็นเพศชายจำนวน 45 คน เพศหญิงจำนวน 37 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 จำนวน 78 คน เป็นเพศชาย 39 คน เพศหญิง 39 คน เป็นกลุ่มควบคุม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จำนวน 8 แผน และแบบปกติ จำนวน 8 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีใช้วัดการทำกิจกรรมการแสดงออก หรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติตามความเป็นจริง ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก อดิศักดิ์ ดวงศรี. 2553

2.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาโดยการใช้กิจกรรมกีฬาวอลเลย์บอล

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. **เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง** คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

2) ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3) ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

4) ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จำนวน 8 แผน

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่ผู้วิจัยปรับแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพเครื่องมือกับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

7) วิเคราะห์ผลคุณภาพเครื่องมือแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือทั้งฉบับ ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ได้เท่ากับ 0.85

2. **เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล**

2.1 แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี ผู้วิจัยได้ดำเนินการดัดแปลงและปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1) กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด เพื่อศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี

2) ศึกษานิยาม ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมความสามัคคี เขียนนิยามของพฤติกรรมความสามัคคีในรูปนิยามเชิงปฏิบัติ

3) กำหนดรูปแบบและสร้างแบบวัดตามนิยามของพฤติกรรมความสามัคคี ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมความสามัคคีซึ่งสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตรวัด

ประมาณค่า 5 ระดับ คือ จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ประกอบด้วยข้อความที่มีความหมายเชิงบวก 15 ข้อ และข้อความเป็นเชิงลบ 5 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากแบบวัดฉบับนี้ ประกอบด้วยข้อความที่ครอบคลุมการทำกิจกรรม / การแสดงออกของนักเรียนทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบ คำตอบที่นักเรียนตอบไม่มีข้อใดถูกหรือผิด ดังนั้นเกณฑ์ในการให้คะแนนจึงแตกต่างกัน ดังนี้

	ข้อความเชิงบวก(15 ข้อ)	ข้อความเชิงลบ(5 ข้อ)
	1-3, 5-11,13,15-18	4, 12, 14, 19, 20
จริง	5	1
ค่อนข้างจริง	4	2
จริงปานกลาง	3	3
ค่อนข้างไม่จริง	2	4
ไม่จริง	1	5

1) นำแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุง

2) นำแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีที่ผู้วิจัยปรับแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพเครื่องมือกับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

3) วิเคราะห์ผลคุณภาพเครื่องมือแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีทั้งฉบับ ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ได้เท่ากับ 0.95

2.2 แบบวัดทดสอบสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังมีรายละเอียด ดังนี้

1) ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากหนังสือ

2) ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรตามเนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนการสอน

3) สร้างแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ(multiple choice) 4 ตัวเลือก ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จัดการเรียนการสอน ตัวเลือกมีลักษณะคล้ายกันมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกัน มีโอกาสถูกเลือกใกล้เคียงกันทั้งตัวเลือกที่ถูกต้องและตัวเลือกลวง จำนวน 20 ข้อ การให้คะแนนตามหลักวิชาการ โดยให้คะแนนคำตอบที่ถูกต้องเท่ากับ 1 คะแนน คำตอบที่ไม่ถูกต้องเท่ากับ 0 คะแนน

4) นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุง

5) นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยปรับแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพเครื่องมือกับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

6) วิเคราะห์ผลคุณภาพเครื่องมือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั้งฉบับ ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ได้เท่ากับ 0.95

การหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิเคราะห์ความตรงตามเนื้อหา (Content validity) นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ จำนวน 5 ท่าน โดยคุณสมบัติผู้เชี่ยวชาญต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตทางสาขาพลศึกษา

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 8 แผน ผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาความตรงตามวัตถุประสงค์ ความตรงตามเนื้อหา โดยวิเคราะห์ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือหรือไม่ โดยให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ตรง ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าวัดไม่ตรง และให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงหรือไม่ แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 ขึ้นไป (กองวิจัยทางการศึกษา. 2545) นำไปทดลองใช้ได้ ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence หรือ IOC) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือมีทั้งหมด 8 แผนการจัดการเรียนรู้ IOC รายข้อมีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และค่า IOC รวมเฉลี่ยแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือทั้งฉบับ ได้เท่ากับ 0.85 เมื่อวิเคราะห์เสร็จเรียบร้อยให้ปรับแก้ไขตามคำแนะนำหรือข้อเสนอแนะ

1.2 แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบในแต่ละข้อคำถามว่า วัดได้ตรงกับจุดประสงค์หรือไม่ โดยให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ตรง ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าวัดไม่ตรง และให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงหรือไม่แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม(IOC)ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 ขึ้นไป (กองวิจัยทางการศึกษา. 2545) นำไปทดลองใช้ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence หรือ IOC) แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีทั้งหมด จำนวน 20 ข้อ ค่า IOC รายข้อมีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และค่า IOC รวมเฉลี่ยแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.95 , แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด จำนวน

20 ข้อ IOC รายข้อมีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และค่า IOC รวมเฉลี่ยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.95

การทดลองใช้เครื่องมือ (Try Out) นำแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

การวิเคราะห์ค่าความยาก (Level of Difficulty) หาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยพิจารณาจากสัดส่วนผู้ที่ตอบถูกต่อผู้ตอบทั้งหมด (P: Proportion) พบค่าความยากของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง 0.27 - 0.78

การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.2.1 แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item to Total Correlation) พบว่าค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง 0.31-0.65

2.2.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยหาค่าสหสัมพันธ์แบบพอยต์ไบซีเรียล (Point Biserial Correlation) พบค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.28-0.57

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี วิเคราะห์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach's Alpha Coefficient)(Conbach.1990: 161) พบความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.713

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อวิเคราะห์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (K.R.20) พบความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.672

ตาราง 1 แสดงค่าความตรงตามเนื้อหา ระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่นำไปทดลองใช้กับมานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

คุณภาพเครื่องมือ	แบบวัดความสามัคคี	แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความตรงตามเนื้อหา	0.80-1.00	0.80-1.00
ระดับความยาก		
0.20-0.39 (พอใช้)	-	6 ข้อ
0.40-0.60 (ดี)	-	5 ข้อ
0.61-0.80 (ดีมาก)	-	9 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนก		
0.20-0.50 (พอใช้)	8 ข้อ	12 ข้อ
0.51-0.60 (ดี)	10 ข้อ	8 ข้อ
> 0.60 (ดีมาก)	2 ข้อ	0 ข้อ
ค่าความเชื่อมั่น	r = 0.713	r = 0.672

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นรูปแบบการวิจัยชนิด The Randomized Control Group Pretest-Posttest Designed

โดยมีกลุ่มทดลอง จำนวน 82 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม จำนวน 78 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

ตาราง 2 การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

แผนการจัดการเรียนรู้ ความตรงตามเนื้อหา		แบบวัดผลสัมฤทธิ์			ความสามัคคี		ข้อ
		ความยาก	อำนาจจำแนก	ความตรง	ความตรง	อำนาจจำแนก	
แผน 1	0.80	0.39	0.48	1.00	1.00	0.31	1
แผน 2	0.80	0.60	0.32	1.00	1.00	0.45	2
แผน 3	0.80	0.75	0.45	1.00	1.00	0.55	3
แผน 4	0.80	0.32	0.28	0.80	0.80	0.32	4
แผน 5	1.00	0.63	0.51	1.00	1.00	0.63	5
แผน 6	0.80	0.40	0.51	1.00	1.00	0.54	6
แผน 7	1.00	0.27	0.57	1.00	1.00	0.63	7
แผน 8	0.80	0.49	0.37	1.00	1.00	0.48	8
		0.43	0.46	1.00	1.00	0.39	9
		0.34	0.54	1.00	0.80	0.58	10
		0.61	0.50	1.00	1.00	0.61	11
		0.77	0.29	1.00	0.80	0.65	12
		0.64	0.53	1.00	0.80	0.52	13
		0.78	0.57	0.80	0.80	0.36	14
		0.67	0.35	1.00	1.00	0.60	15
		0.36	0.55	1.00	1.00	0.42	16
		0.45	0.48	1.00	1.00	0.60	17
		0.73	0.52	1.00	1.00	0.64	18
		0.64	0.32	1.00	1.00	0.54	19
		0.36	0.44	1.00	1.00	0.41	20
ค่าความเชื่อมั่น		**0.672**			**0.713**		

กลุ่มทดลอง RO_1 X O_2

กลุ่มควบคุม RO_1 ~X O_2

แผนการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลา 8 สัปดาห์ ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

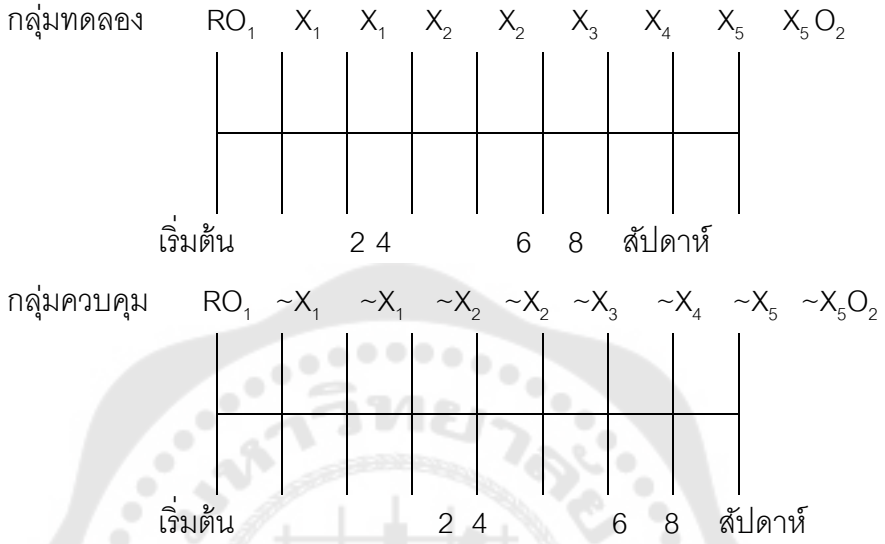

R	หมายถึง	การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม
O_1,O_2	หมายถึง	การทดสอบพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
X_1	หมายถึง	ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
X_2	หมายถึง	ทักษะการเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
X_3	หมายถึง	ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
X_4	หมายถึง	ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
X_5	หมายถึง	การเล่นเป็นทีม กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
$\sim X_1$	หมายถึง	ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
$\sim X_2$	หมายถึง	ทักษะการเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
$\sim X_3$	หมายถึง	ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
$\sim X_4$	หมายถึง	ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
$\sim X_5$	หมายถึง	การเล่นเป็นทีม กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย เวลาดำเนินการวิจัย 8 สัปดาห์

สัปดาห์	กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	เวลา(นาที)
1	ปฐมนิเทศ		50
2	ประวัติ และความรู้ทั่วไปของกีฬาวอลเลย์บอล		50
3	ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน		50
4-6	ทดสอบสมรรถภาพทางกาย		50 x 3
7-8	สร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล		50 x 2
PRE-TEST **แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นอกเวลาเรียน)**			
10-11	การเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ	การเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
12-13	การเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ	การเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
14	การเสิร์ฟลูกมือล่าง กิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ	การเสิร์ฟลูกมือล่าง กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	50
15	การเสิร์ฟลูกมือบน กิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ	การเสิร์ฟลูกมือบน กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	50
16-17	ทักษะการเล่นเป็นทีม กิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ	ทักษะการเล่นเป็นทีม กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
POST-TEST**แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นอกเวลาเรียน)**			
18	ทบทวนทักษะ และทบทวนบทเรียน		50

หมายเหตุ สัปดาห์ที่ 9 **สอบระหว่างภาคเรียนที่** 2

สัปดาห์ที่ 19 **สอบปลายภาคเรียนที่** 2

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ เพื่อกำหนดวันเวลาในการทดสอบ

2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อทำการทดลองและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ

3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

4. การดำเนินการก่อนทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ มีดังนี้

4.1 ทำการทดสอบพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pre-Test)

4.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและทำการทดสอบ ค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลการทดสอบปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. การดำเนินการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่สร้างขึ้น จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

6. หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ผู้วิจัยดำเนินการวัดคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนทดลอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติ Paired Sample t-test และสถิติ Independent Sample t-test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มตัวอย่างและทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที (t-test Dependent)

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มตัวอย่างและทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที (t-test Independent)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\overline{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบตัวแปรตามของกลุ่มตัวอย่าง
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบ
t	แทน	สถิติการทดสอบค่าที (t-test)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 3 จำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มทดลองจำนวน 82 คนและกลุ่มควบคุมจำนวน 79 คนจำแนกตามลักษณะสังคมประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	**กลุ่มทดลอง** จำนวน (ร้อยละ)	**กลุ่มควบคุม** จำนวน (ร้อยละ)
ชาย	45 (54.88)	39 (50.63)
หญิง	37 (45.12)	39 (49.37)
รวม	**82 (100.00)**	**78 (100.00)**

จากตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีเพศชายและหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองมีเพศชายร้อยละ 54.88 เพศหญิงร้อยละ 45.12 และกลุ่มควบคุมมีเพศชายร้อยละ 50.63 เพศหญิงร้อยละ 49.37

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

2.1 การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มตัวอย่าง

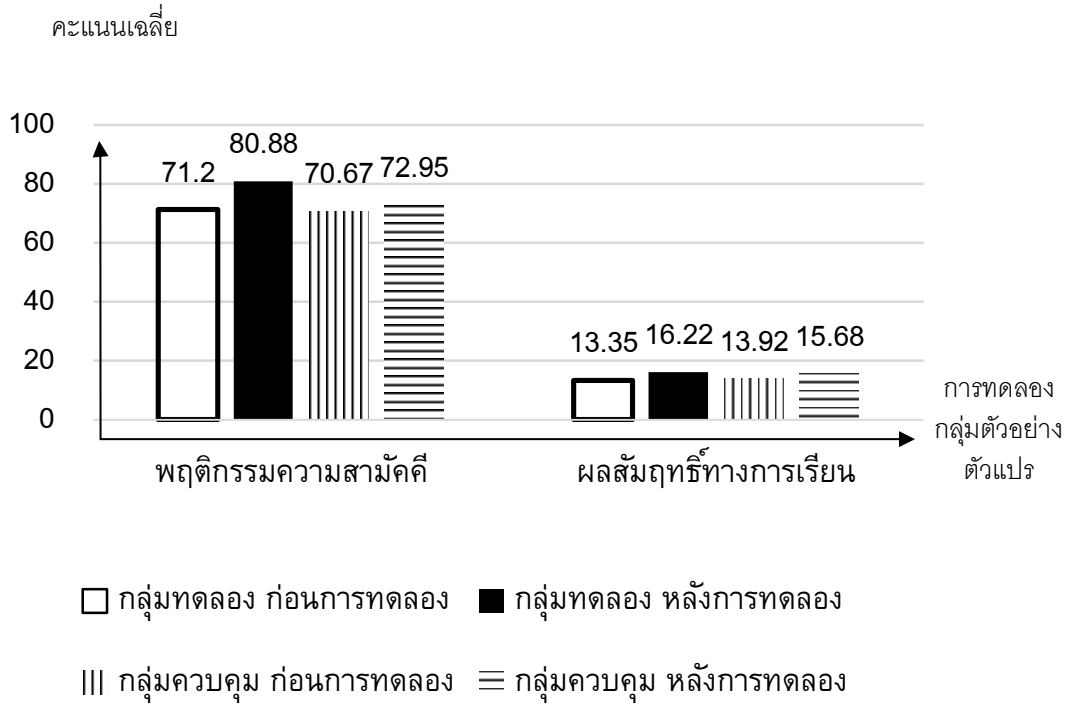

ภาพประกอบ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและภายในกลุ่มควบคุม

จากภาพประกอบ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยดังนี้

พฤติกรรมความสามัคคี

กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 71.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.59 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 80.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.75

กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 70.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.74 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 72.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.08

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.38 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 16.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.98

กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.83 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 15.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.07

ตาราง 4 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลอง และภายในกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง	$\overline{X} \pm S$	t-value	p-value
พฤติกรรมความสามัคคี				
กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	71.20 ± 7.59	15.82*	<.001
	หลังการทดลอง	80.88 ± 6.75		
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	70.67 ± 6.74	5.49*	<.001
	หลังการทดลอง	72.95 ± 6.08		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	13.35 ± 2.38	10.71*	<.001
	หลังการทดลอง	16.22 ± 1.98		
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	13.92 ± 2.83	8.44*	<.001
	หลังการทดลอง	15.68 ± 2.07		

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า

พฤติกรรมความสามัคคี

กลุ่มทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีก่อนการทดลองเท่ากับ 71.20 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 80.88 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1

กลุ่มควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีก่อนการทดลองเท่ากับ 70.67 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 72.95 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.35 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 16.22 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 2

กลุ่มควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.92 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 15.68 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

2.2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

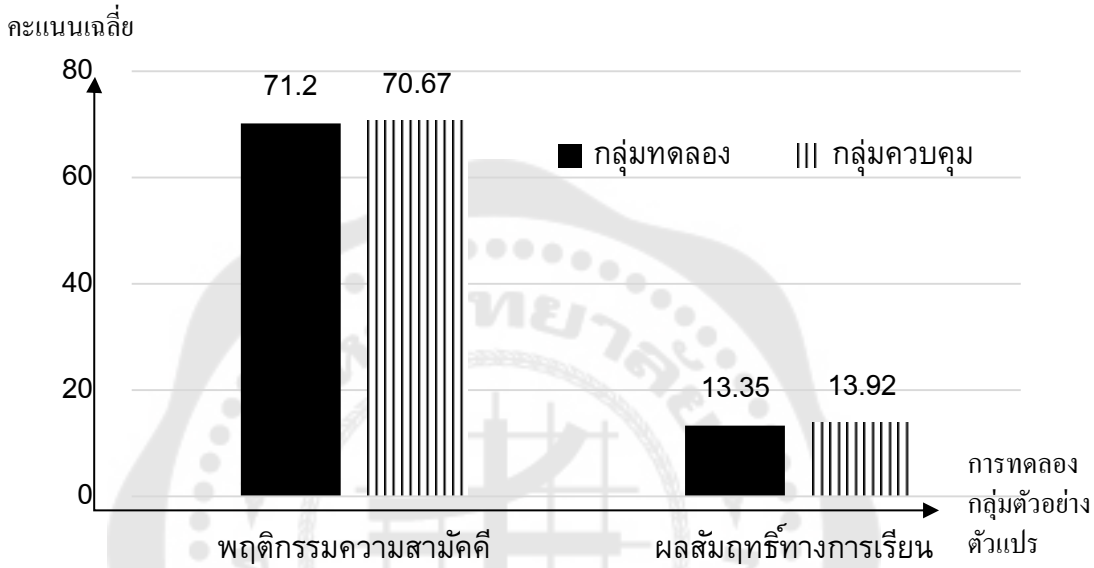

ภาพประกอบ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จากภาพประกอบที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

คะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 71.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.59 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 70.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.74

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.38 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.83

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	$\overline{X} \pm S$	t-value	p-value
พฤติกรรมความสามัคคี			
กลุ่มทดลอง	71.20 ± 7.59	0.465	.322
กลุ่มควบคุม	70.67 ± 6.74		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
กลุ่มทดลอง	13.35 ± 2.38	1.220	.112
กลุ่มควบคุม	13.92 ± 2.83		

จากตารางที่ *4* ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลอง พบว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองเท่ากับ 71.20 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.59 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 70.67 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.74 ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองเท่ากับ 13.35 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.38 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.92 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.83 ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.2 ผลวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

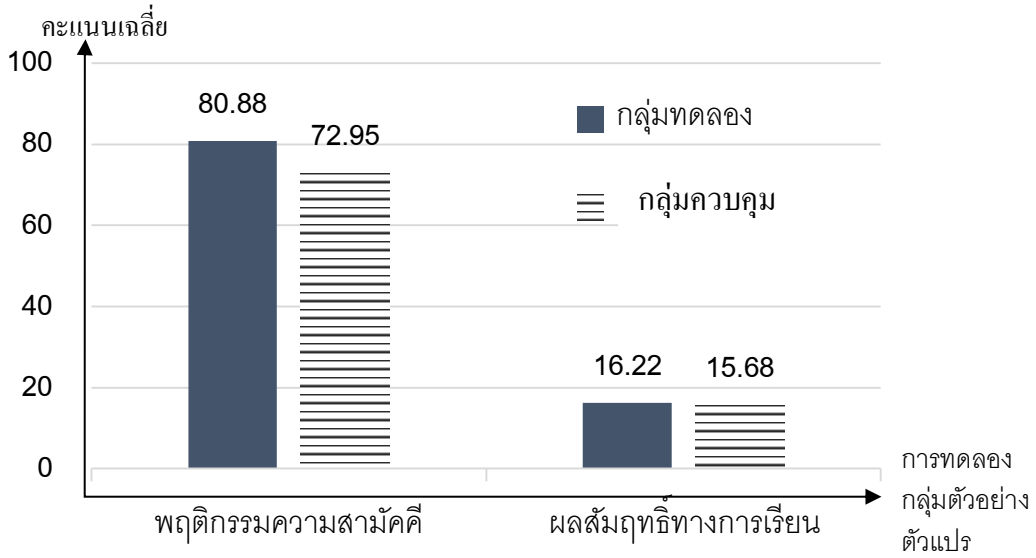

ภาพประกอบ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จากภาพประกอบที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

คะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 80.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.75 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 72.95 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.08

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 16.22 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.98 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 15.68 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.07

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	$\overline{X} \pm S$	t-value	p-value
พฤติกรรมความสามัคคี			
กลุ่มทดลอง	80.88 ± 6.75	7.79*	<.001
กลุ่มควบคุม	72.95 ± 6.08		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
กลุ่มทดลอง	16.22 ± 1.98	1.69*	.05
กลุ่มควบคุม	15.68 ± 2.07		

จากตารางที่ *4* ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง พบว่า

พฤติกรรมความสามัคคี

หลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองเท่ากับ 80.88 คะแนน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีเท่ากับ 72.95 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 16.22 คะแนน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 15.68 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 4

บทที่ 5
บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จำนวน 160 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 82 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 78 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนทีปังกรวิทยาพัฒน์ (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ในการขอใช้สถานที่ ติดต่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน เพื่อกำหนดวันเวลาในการทดลอง และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอนและร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

2. การดำเนินการก่อนการทดลอง ทำการทดสอบพฤติกรรมความสามัคคี และทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pretest)

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นจำนวน 8 แผน จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

3.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน รวม 8 สัปดาห์

4. หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยดำเนินการวัดพฤติกรรมความสามัคคี และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังทำการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

5. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลอง มาวิเคราะห์แปลผลเพื่อนำไปใช้ในการสรุปผลและอภิปรายผล การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการใช้โปรแกรมวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติ Paired Sample t-test และสถิติ Independent Sample t-test ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

สรุปผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายในกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง และหลังการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ พบว่า

1.1 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองมีคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่า

2.1 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ มีคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ประการที่ 1 การศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี ของนักเรียมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีหลังการทดลอง(80.88 ± 6.75) สูงกว่าก่อนทดลอง(71.20 ± 7.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 1 และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ(72.95 ± 6.08) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 3 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการส่งเสริมด้านต่างๆ ตามที่ผู้วิจัยจำแนกได้ 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมใดๆให้บรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนมีความตั้งใจฝึกซ้อมเพื่อต้องการเพิ่มความ สามารถของทีม ทุกคนภายในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มที่ สมาชิกภายในทีมสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี โดยมีการวางแผน มีการแบ่งหน้าที่ เพื่อให้ผลงานของทีมออกมาดีที่สุด รวมถึงเมื่อทีมประสบความสำเร็จ ผู้เรียนเกิดความภูมิใจในตัวเอง และภูมิใจในตัวของเพื่อนร่วมทีม หลังจากผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จะเห็นได้ว่า สมาชิกในแต่ละทีมจะมีเป้าหมายเดียวกัน คือความสำเร็จของทีม ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังที่ มลฤดี จีระสันติกุล (2549: 23) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีเป็นการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่

ว่าจะเป็นกำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ โดยใช้กำลังความสามารถเหล่านี้ร่วมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว ไม่ทะเลาะวิวาท เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม นอกจากนี้ สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545: 30) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นมีลักษณะสำคัญคือ สมาชิกของกลุ่มมีความแตกต่างกันในความสามารถทางการเรียน เพศ และอายุ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน และสมาชิกทุกคนจะต้องมีความตระหนักร่วมกันว่า งานของกลุ่มจะสำเร็จได้ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย จึงต้องร่วมมือกันอย่างแท้จริงภายในกลุ่ม ผู้เรียนต้องร่วมมือกันกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ การแก้ปัญหาร่วมกัน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ที่ต้องการศึกษา ช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจระหว่างเรียน ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันจนสำเร็จ เช่น ทักษะผู้นำ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพได้ย่อมขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนต้องยึดถือแนวปฏิบัติตามวิธีการทำงานแบบกระบวนการกลุ่ม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นจะเป็นพื้นฐานของวิถีชีวิตในสังคมประชาธิปไตย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นสังคมขนาดเล็กในกลุ่มเพื่อน สังคมในห้องเรียน สังคมในโรงเรียน ตลอดจนสังคมทั่วไป เมื่อสมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกันเมื่อได้รับมอบหมายงานไปแล้ว ต้องมีความรับผิดชอบในงานนั้น สมาชิกจะมีความภูมิใจในความสำคัญของตนเองว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของกลุ่มเท่าเทียมกับสมาชิกคนอื่น นอกจากนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2550) ได้อธิบายไว้ว่า ผู้ที่มีความสามัคคี คือผู้ที่เปิดใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้บทบาทหน้าที่ของตนทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความมุ่งมั่นต่อการรวมพลังช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สามารถแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้งได้ เป็นผู้มีเหตุผล สามารถยอมรับความแตกต่างด้านความคิด ความเชื่อ รวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อดิศักดิ์ ดวงศรี (2553) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอลเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มคุม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พอทกีเตอร์ และ เว็บ (Potgieter and Webb. 2004) ที่ได้ศึกษา

เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อทัศนคติและคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผลการทดสอบทางวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลคะแนนแตกต่างจากนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมาตรฐาน กลุ่มทดลองมีคะแนนหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้น สามารถทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรม

ประเด็นที่ 2 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนที่มีทักษะดีจะช่วยสมาชิกในกลุ่มที่มีทักษะต่ำกว่าสมาชิกคนอื่น ในขณะเดียวกันผู้เรียนที่มีทักษะต่ำกว่าสมาชิกคนอื่น ก็มีความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะตนเองให้ได้ใกล้เคียงกับสมาชิกภายในกลุ่ม ดังที่ กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529: 6) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงออกถึงการปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ไม่คิดเอาดีเอาเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ จะปลูกฝังให้มีการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมและจะไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ

ประเด็นที่ 3 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนมีความสนุกสนาน และผู้เรียนได้ผ่อนคลายที่ได้ทำกิจกรรมพลศึกษาร่วมกับเพื่อน ผู้เรียนได้มีการวางแผน มีการปรึกษาหารือกันตลอดเวลาปฏิบัติกิจกรรม และผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความรักใคร่กลมเกลียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม ดังที่ บุญสม โพธิ์เงิน (2537: 25) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงออกถึงการร่วมแรงร่วมใจ ร่วมกันปฏิบัติงานอย่างพร้อมเพรียงกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะทำให้งานสำเร็จได้ด้วยดี นอกจากนี้ สืบสาย บุญวรีบุตร (2541) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีในทีมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือรวมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารภายในทีม การทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุจุดหมายของทีมได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ พระมหาอุดม สารเมธี (2550: 8) ได้กล่าวไว้ว่า ความรักใคร่ และการนับถือกันและกันมีความปรองดองกันโดยการที่มีคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน มีความคิดร่วมกัน จะทำให้มีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภกิจ วิริยะกิจ (2557) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลอง หลังการ

ทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงขึ้นตามลำดับ

ประการที่ 2 การศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (16.22 ± 1.98) สูงกว่าก่อนทดลอง(13.35 ± 2.38) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 2 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นต่อไป และค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ(15.68 ± 2.07) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 4 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ เป็นการจัดการสอนอย่างเหมาะสม มีการจัดกิจกรรมโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการช่วยกันลงมือปฏิบัติ และสอดคล้องตามความต้องการของผู้เรียนคือ เรียนให้สนุก เล่นให้รู้ ผู้เรียนจึงมีความมุ่งมั่นและตั้งใจ ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางด้านความรู้ ดังที่ บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่ส่งเสรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะ กระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะความคิด ทักษะการจัดการกับความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธีเรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนในปัจจุบันเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ทิศนา แขมมณี (2545) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม นักการศึกษาคนสำคัญที่เผยแพร่แนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้คือ สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และรอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) เขากล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปมักไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่มักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกละเลยหรือมองข้ามไปทั้งๆที่มีผลการวิจัยชี้ชัดเจนว่าความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเอง ต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น มีผลต่อการเรียนรู้มาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิทย์ บึงบัว (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ

ระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง และการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน และผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุรีภรณ์ มะเลโลหิต (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยทักษะ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีความแตกต่างและทัศนคติของนิสิตที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ชี้ให้เห็นว่ามีทัศนคติทางบวก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยยุทธ ธนทรัพย์วีรชา (2554) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาน ดัท ทรัน (Van Dat Tran. 2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรู้ความจำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนทดลอง และมีความรู้ความจำดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สโคลนิค (1981) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาที่มีต่อผลการเรียนของโรงเรียนระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การเล่นเกม และการออกกำลังกายเพื่อเสริมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายขั้นพื้นฐานช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาการของนักเรียนระดับประถมศึกษาสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ โนระ มัชชึ อัลฮามารี (Norah Mashouj Alshammari. 2015) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อประสิทธิภาพทางวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยในประเทศซาอุดิอาระเบีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเข้าใจเนื้อหาดีกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยายจากผู้สอน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อะโนวา ฮอสเซียน และ มูฮัมหมัด (Anowar Hossain & Muhammad

Rezal Kamel Ariffin) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการบูรณาการของโครงสร้างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในห้องเรียนคณิตศาสตร์ โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กอคฮาน เบรักตาร์ (Gokhan Bayraktar. 2011) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอน 2 วิธีคือ แบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ทักษะของการปฏิบัติและทักษะทางทฤษฎีของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพัฒนาการที่สูงกว่านักเรียนที่เข้ารับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม โดยมีสาเหตุดังนี้ การเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับทั้งการร่วมมือของนักเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับมอบหมายและการมีคะแนนต่ำของสมาชิกสามารถลดทอนคะแนนของทั้งกลุ่มได้ ทำให้เกิดความพยายามในการสอนหัวข้อของตนแก่เพื่อนในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็เกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการการเรียนรู้ สาเหตุที่กลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนจะช่วยกันและกันในการเรียนรู้มากขึ้น กระตุ้นกันและกัน และยังทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนอกเหนือจากการประชุมในชั้นเรียน เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบร่วมมือมีประโยชน์มากกว่าการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นักเรียนเหล่านี้เข้ารับวิธีการสอนแบบร่วมมือ และทำให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นและพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล นอกจากนี้นักเรียนไม่ต้องรอเหมือนกับวิธีแบบเดิมทำให้พวกเขามีความสนุกสนานมากขึ้น และยังเพิ่มความสำเร็จทางการศึกษาอีกด้วย ประโยชน์ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบทางบวกต่อทัศนคติของนักเรียนต่อบทเรียนส่งผลให้นักเรียนช่วยเหลือกันอย่างเต็มใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1. การจำแนกคนเก่งเพื่อไปช่วยสมาชิกภายในกลุ่มเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ขณะทำการทดลองผู้วิจัยควรสังเกตทักษะของนักเรียนและนำมาเป็นข้อมูลในการจำแนกคนเก่ง

2. ผู้วิจัยสามารถเพิ่มเงื่อนไขในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนเกิดความท้าทาย สนุกสนาน และมีความมุ่งมั่นมากขึ้น

3. ผู้วิจัยสามารถกระตุ้นด้วยคำพูดในการปลูกฝังเพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของความสามัคคี

4. การจัดการเรียนรู้ภายใน 1 คาบเรียน ควรแบ่งเวลาในแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสมกับเวลาเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เพิ่มทักษะการตบ และการสกัดกั้น ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป

2. พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีผลต่อความสามัคคีที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับประถมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอุดมศึกษา

3. สามารถนำกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือไปใช้กับกีฬาชนิดอื่นต่อไป

บรรณานุกรม

Anowar Hossain; & Muhammad Rezal Kamel Ariffin. (2017). **Integration of Structured Cooperative in Mathematics Classrooms**. International Journal of Psycholygy and Education Studies, 2018, 5(1); 23-29.

Bucher, C.A. (1960). **Fudamental of Physical Education**. St.Louis : The C.V. Mosby.

Camille; & Rosalind. (1963). **Camile B. and e. Rosalind**. (1963) Theary in Physical Education: A Guide of Progrem Charge Philadelphia Leof Liger.

Carron, A.V. (1982). **Interpretation and Considerations**. Journal of Sports Sceince, 4: 123-138.

Gokhan Bayraktar. (2011). **The effect of Cooperative Learning on Students Approach to General Gymnastics Course and Academic Achievements**. Education Research and Reviews. 6(1); 62-71.

Good, C.V. (1959). **Dictionary of Education**. New York: McGraw Hill.

Johnson, D.W., Johnson, R.T. & Holubec, E.J. (1994). **The nurs and bolts of cooperative learning**. Minnesota: Interaction Book Company.

Potgieter; & Webb. (2004). **Cooperative learning at Port Elizabeth Technikon : student attitudes and mathematics scores : research in higher education.** South African Journal of Higher Education, Volume 18, Number 2, 1 january 2004; p 313-321(9).

Skolnick, S.J. (1981). **The Effects of Physical Activities on Academic Achievement in Elementary School Children**. Dissertation Abstracts International 42.

Norah Mashouj Alshammari. (2015). **Effects of Cooperative learning on Academic Performance of College Students in Saudiarabia**. Department of Curriculum and instruction State University of New York at Fredonia, Fredonia; New York.

Van Dat Tran. (2014). **The Effects of Cooperative Learning on the Academic Achievement and Knowledge Retention**. International Journal of Higher Eduction, Vol.3 , No 2; 2014.

กนกวลี เอ่งฉ้วน. (2529). **การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.. (2551). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: คุรุสภา ลาดพร้าว.

จุฑาทิพย์ ธีรภาค. (2539). **วิเคราะห์จริธรรมในหนังสืออ่านนอกเวลา ระดับมัธยมศึกษา**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุรีภรณ์ มะเลโลหิต. (2558). **ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยทักษิณ**. วารสารปาริชาต มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ 28 ฉบับที่ 2 (ตุลาคม 2558-มีนาคม 2559).

ชูศรี วงศ์รัตนะ และคณะ. (2545). **การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: เมธีทิป.

เชิดวงศ์ หงษ์ศรีจินดา. (2557). **การพัฒนาระบบจัดการความรู้ส่วนบุคคลที่ใช้สัญญาการเรียนรู้ และเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการทำงานด้านวิชาการของนิสิต ระดับบัณฑิตศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ดนัย ดวงภุมเมศร์. (2553). **การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เดโช สวนานนท์. (2534). **จิตวิทยาสำหรับครูและผู้ปกครอง**. กรุงเทพฯ: โอเดียยนสโตร์.

ทิศนา แขมมณี. (2545). **กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ; นิชินแอดเวอร์ไทซิ่ง กรุ๊ฟ.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2541). **วารสารคณะพลศึกษา**. ปีที่ 1, ฉบับที่ 1-4, มกราคม-ธันวาคม 2541.

ธวัชชัย เพ็ญสุริยะ. (2554). **การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

บุญชม ศรีสะอาด. (2535). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญสม โพธิ์เงิน. (2537). **คุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

ประยุทธ สุวรรณโกตา. (2530). **คุณธรรมและจริยธรรมวัยประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

พระมหาอุดม สารเมธี. (2550). **ความสามัคคีนั้นสำคัญนัก**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ระฆังทอง.

พิรุณโปรย สำโรงทอง. (2554). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิทยา โพธิ์ทอง. (2549). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจทางการเรียนเรื่องมาสร้างโลกสีเขียวกันเถอะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอน**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ไพฑูลย์ จัยสิน. (2513). **ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรมหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ไพศาล หวังพานิช. (2526). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ภพ เลาหไพบูลย์. (2537). **การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: เชียงใหม่คอมเมอร์เซียล.

มลฤดี จีระสันติกุล. (2549). **คู่มือพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). **พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530**. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช

วนิดา สายสินธ์. (2551). **การพัฒนาแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในจังหวัดพัทลุง**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). **หลักและวิธีสอนพลศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

————————. (2548). **รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2553). **25 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ**. วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, ปีที่ 5, ฉบับที่ 12 (ม.ค.-เม.ย. 2553): หน้า 1-6.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). **การสอนพลศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: วิทยพัฒน์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). **คุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ**. โปสเตอร์

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. (2545). **การจัดกระบวนการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

สุภกิจ วิริยะกิจ. (2554). **ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. ปริญญานิพธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุรีรัตน์ พันธุ์ดี. (2539). **การศึกษาจริยธรรมที่ปรากฏในหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ใช้อยู่โรงเรียนประถมศึกษา**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สิรายุทธ พับเพลิง. (2556). **ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2555**. ปริญญานิพธ์ กศ.ม. (สาขาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). **จิตวิทยาการกีฬา**. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2551). **รายงานการวิจัยประเมินผลคุณธรรม 8 ประการของผู้เรียน : เจตคติและพฤติกรรม**. กรุงเทพฯ: บริษัท เพลิน สตูดิโอ จำกัด.

หน่วยศึกษานิเทศน์. (2535). **หลักการและทฤษฎีการปลูกฝังสร้างเสริมจริยธรรม**. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

อติกันต์ ภูดีทิพย์. (2552). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมพื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน**. สารนิพนธ์ กศ.ม.(วิชาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อดิศักดิ์ ดวงศรี. (2553). **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของ**

คาร์รอลเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร

อัจฉรา ลักขณาวสันต์. (2535). **การวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามัคคีในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา. (2550). **คุณธรรมนำความรู้ : รูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการคุณค่าความเป็นมนุษย์**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.

อาภา ถนัดช่าง. (2531). การพัฒนากระบวนการคิดวุฒิภาวะทางอารมณ์. กรุงเทพฯ; ไทยวัฒนาพานิช.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 9 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกสองมือล่าง (Under) เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ไม่ว่าจะเป็นเกมรุกหรือเกมรับ โดยเฉพาะต้องใช้ในการรับลูกเสิร์ฟ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการการจับมือ และอธิบายท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
2. นักเรียนสามารถจับมืออย่างถูกต้อง และสามารถปฏิบัติท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการจับมือเล่นลูกสองมือล่าง และท่าทางในการเล่นลูกมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. วิธีการวิ่งซิกแซก และการกลับตัวขณะวิ่ง
3. การจับมือในการเล่นลูกสองมือล่าง
4. การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล
5. การควบบคุมทิศทางในการเล่นลูกสองมือล่าง

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 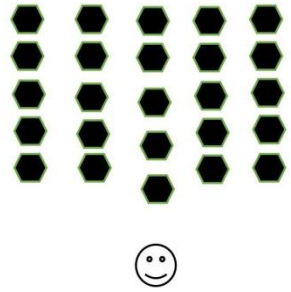 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ครูให้สมาชิกทุกคนออกแบบและเป็นผู้นำยืดเหยียดกล้ามเนื้อ คนละ 1 ท่า ใช้เวลาท่าละ 10 วินาที โดยครูจะให้สัญญาณนกหวีดในการเปลี่ยนคนนำ 4. ให้นักเรียนเข้าแถว จำนวน 6 กลุ่ม ให้นักเรียนวิ่งอ้อมหลักในรูปแบบซิกแซก แข่งขันกันเป็นกลุ่ม 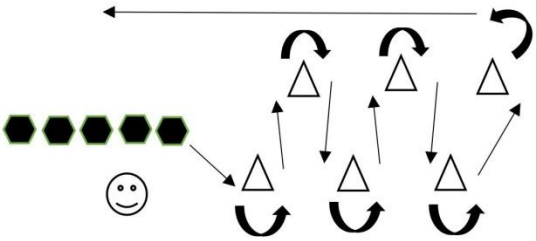 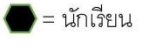 = นักเรียน = ครู = กรวย = ทิศทางการวิ่ง	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มมีการวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	1. ครูอธิบายความสำคัญของทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง 2. ครูอธิบาย และสาธิตทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง - การจับมือ การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และบริเวณจุดที่บอลกระทบ 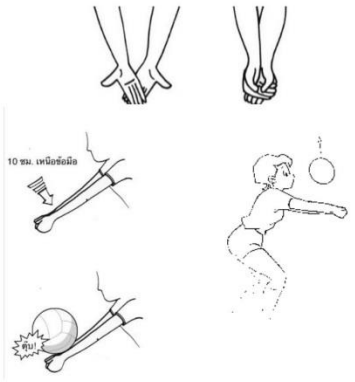	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งเล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - คนหนึ่งนั่งแยกขา ขาเหยียดตึงจับมืออยู่ในท่าที่ถูกต้อง แขนเหยียดตึง - อีกคนหนึ่งยืนจับลูกบอลห่างจากผู้ฝึก ที่นั่งอยู่ 1 ก้าว โยนลูกบอลให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกเล่นลูกสองมือล่าง (อันเดอร์) กลับมาให้ ผู้โยน จับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	**แบบฝึกที่ 3 จับคู่เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 4 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่างกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 4 เล่นลูกสองมือล่างเดี่ยว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนโยนลูกบอลขึ้นด้านบนสูงประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกสองมือล่าง 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 5 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 3-4เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกบอลกระดอนกลับมาปล่อยให้ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง แล้วตีลูกสองมือล่างเข้าหาผนังอีกครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลไม่ตกพื้น** - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 1-2เมตร	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	- โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกกระดอนกลับมาให้เล่นลูกสองมือล่างกลับเข้าหาผนังอีกครั้ง โดยลูกบอลไม่ตกพื้น ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 7 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร - จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกสองมือล่างคนละ 1 ครั้งแล้วจับ ต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกสองมือล่างใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือล่างแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกสองมือล่าง โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลม ส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่แบบเคลื่อนที่ไปข้างโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนหันเข้าหากัน ห่างกัน 3 - 4 เมตร - เล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกันไปพร้อมกันกับเคลื่อนที่ไปข้างหน้าโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - หัวหน้ากลุ่มยืนหันหน้าเข้าหาสมาชิกกลุ่ม ห่างกันประมาณ 3-4 เมตร - หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้โยนลูก ให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนเล่นลูกสองมือล่างตีลูกกลับมาหาผู้โยน แล้ววิ่งไปต่อแถวเรื่อยๆจนหมดเวลา เน้นการตีลูกกลับมาให้ผู้โยนอย่างแม่นยำ - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดตีลูกกลับมาหาหัวหน้ากลุ่มได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 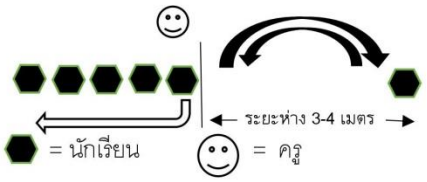 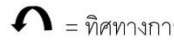 = ทิศทางการโยน ,ทิศทางการเล่นลูกสองมือล่าง 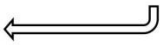 = ทิศทางการวิ่งไปต่อแถว	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 9 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกสองมือล่าง (Under) เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ไม่ว่าจะเป็นเกมรุกหรือเกมรับ โดยเฉพาะต้องใช้ในการรับลูกเสิร์ฟ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการการจับมือ และอธิบายท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
2. นักเรียนสามารถจับมืออย่างถูกต้อง และสามารถปฏิบัติท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการจับมือเล่นลูกสองมือล่าง และท่าทางในการเล่นลูกมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. วิธีการวิ่งตรง และการกลับตัวขณะวิ่ง
3. การจับมือในการเล่นลูกสองมือล่าง
4. การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล
5. การควบบคุมทิศทางในการเล่นลูกสองมือล่าง

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (5 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 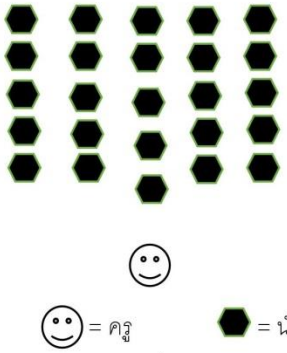 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม ให้นักเรียนวิ่งมาแตะกรวย และวิ่งกลับไปสัมผัสมือเพื่อน แข่งกันเป็นกลุ่ม 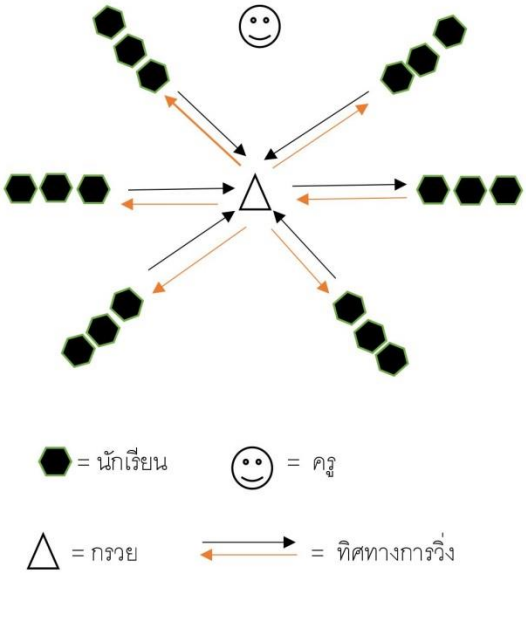 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายทักษะสำคัญในการเล่นลูกสองมือล่าง โต้ลูกบอลกลับไป-มา พร้อมกับสาธิตอย่างถูกวิธี 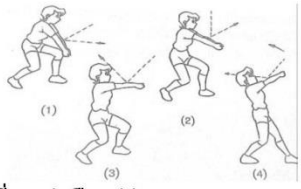 	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งเล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - คนหนึ่งนั่งแยกขา ขาเหยียดตึงจับมืออยู่ในท่าที่ถูกต้อง แขนเหยียดตึง - อีกคนหนึ่งยืนจับลูกบอลห่างจากผู้ฝึก ที่นั่งอยู่ 1 ก้าว โยนลูกบอลให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกเล่นลูกสองมือล่าง (อันเดอร์) กลับมาให้ ผู้โยน จับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 จับคู่เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 4 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่างกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 เล่นลูกสองมือล่างเดี่ยว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนโยนลูกบอลขึ้นด้านบนสูงประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกสองมือล่าง 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 5 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 3-4เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกบอลกระดอนกลับมาปล่อยให้ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง แล้วตีลูกสองมือล่างเข้าหาผนังอีกครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลไม่ตกพื้น** - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 1-2เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกกระดอนกลับมาให้เล่นลูกสองมือล่างกลับเข้าหาผนังอีกครั้ง โดยลูกบอลไม่ตกพื้น ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 7 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร - จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกันโดยเริ่มจากเล่นลูกสองมือล่างคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกสองมือล่างใหม่อีกครั้ง	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือล่างแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกสองมือล่าง โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลม ส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่แบบเคลื่อนที่ไปข้างโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนหันเข้าหากัน ห่างกัน 3 - 4 เมตร - เล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกันไปพร้อมกันกับเคลื่อนที่ไปข้างหน้าโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "การเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ภายในกลุ่มแบ่งออกเป็น 2 แถวๆละ 3 คน ทั้ง 2 แถวยืนหันหน้าเข้าหากัน ห่างประมาณ 3-4 เมตร - เมื่อครูให้สัญญาณ ให้ตีลูกสองมือล่างโต้ตอบกันพร้อมนับจำนวน โดยตีเสร็จแล้วให้วิ่งไปต่อท้ายแถวของตัวเอง - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดตีโต้ตอบกันได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 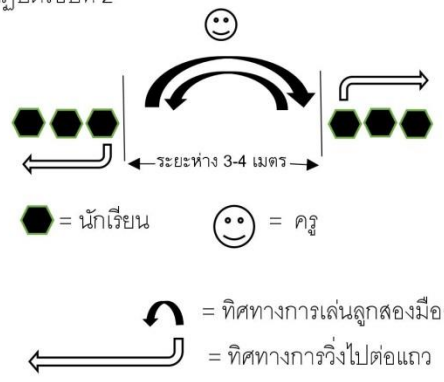 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 10 ทักษะการเล่นมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 ทักษะการเล่นลูกมือบน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกมือบน (Set-up) เป็นเทคนิคในการสร้างเกมการรุกของการแข่งขัน ผู้เล่นที่เป็นคนเล่นจึงเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่ง คนเล่นจะเล่นลูกให้สูง ต่ำ หรือพุ่งไปข้างหน้า หรือพุ่งไปข้างหลังได้ตามต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเกี่ยวกับท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าเตรียม และปฏิบัติลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ท่าเตรียมในการเล่นลูกมือบน
4. ลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 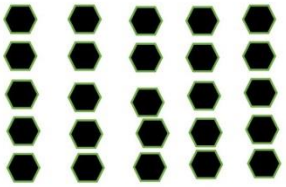 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้เล่นเกม “Tic-tac-toe” หรือ เกมโอเอกซ์ ในรูปแบบของการวิ่งนำผ้าไปวางบนตารางที่กำหนดให้ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 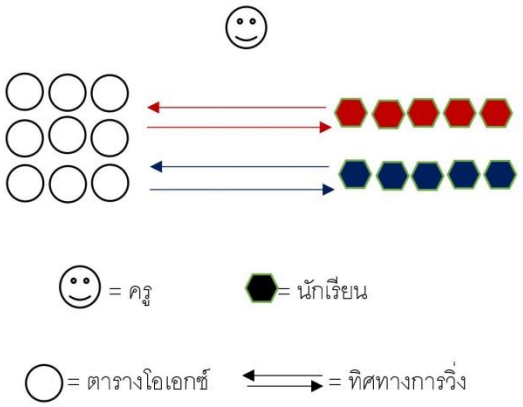 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญในทักษะการยืนท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน และการใช้แรงส่งลูกบอล พร้อมกับสาธิตอย่างถูกวิธี 	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15) นาที	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งกดบอล** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งเหยียดขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่งยืดถือลูกบอล โดยยืนคล่อมขาทั้งสองของผู้ฝึก - นักเรียนที่ยืน คอยกดลูกบอลลงไปที่มือของผู้นั่งเบาๆ ก่อนที่ลูกจะสัมผัสมือ ให้ผู้นั่งเหยียดมือขึ้นไป ลักษณะท่าเซตลูกบอล - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 นั่งเล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งแยกขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่ง ยืนถือลูกบอลอยู่บริเวณปลายเท้าผู้นั่ง - นักเรียนที่ยืน โยนลูกบอลไปที่มือผู้ฝึก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบน กลับมาให้ผู้โยนจับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 โยนลูกบอล เล่นลูกมือบนไปให้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกโยนลูกบอลสูงจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร แล้วเล่นลูกมือบน ไปให้คู่ของตนเอง คู่ปฏิบัติทำเช่นเดียวกัน **แบบฝึกที่ 5 เพื่อนโยนให้เล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 5 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกมือบน - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกบอลไปให้ผู้ฝึกระดับเหนือศีรษะ ผู้ฝึกเซตบอลกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกมือบนกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 1 ก้าว เล่นลูกมือบนกับผนังต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 7 เล่นลูกมือบนคนเดียว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบนจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกมือบน 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกมือบนเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือบนโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกมือบนคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกมือบนใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจเพิ่มจำนวนตามลำดับ **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกมือบนแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกมือบน โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลมส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด"การเล่นลูกมือบนตั้งลูกสูง"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - แต่ละกลุ่มตั้งแถวตอนลึก เมื่อครูให้สัญญาณนกหวีดให้ยืนเซตลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะตนเอง เพื่อให้เพื่อนคนต่อไปมาเล่นต่อ แล้ววิ่งไปต่อท้ายแถว ปฏิบัติจนครบเวลาตามที่ครูกำหนด - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดเล่นลูกมือบนได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 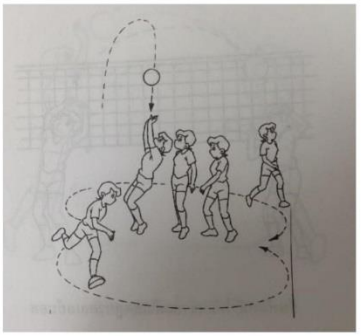	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 10 ทักษะการเล่นมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 ทักษะการเล่นลูกมือบน (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกมือบน (Set-up) เป็นเทคนิคในการสร้างเกมการรุกของการแข่งขัน ผู้เล่นที่เป็นคนเล่นจึงเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่ง คนเล่นจะเล่นลูกให้สูง ต่ำ หรือพุ่งไปข้างหน้า หรือพุ่งไปข้างหลังได้ตามต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเกี่ยวกับท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าเตรียม และปฏิบัติลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ท่าเตรียมในการเล่นลูกมือบน
4. ลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 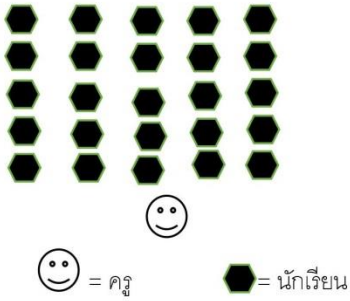 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนทำการสไลด์อ้อมกรวย แล้ววิ่งเร็วไปหยิบธงที่ครูนำไปวางไว้ ทีมใดได้หยิบธงได้เยอะกว่าเป็นทีมชนะ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 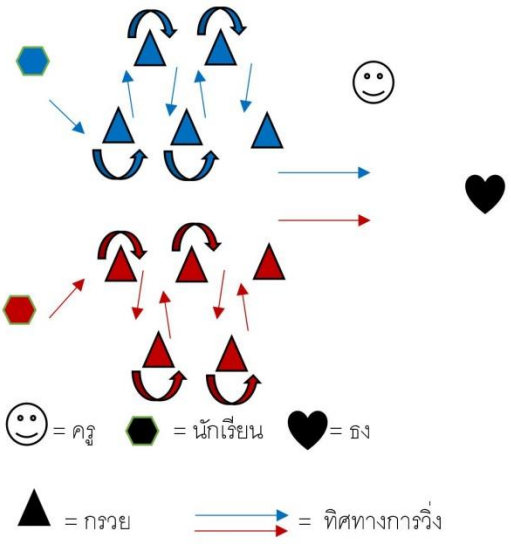 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะการควบคุมลูกไปในทิศทางต่างๆ โดยการเล่นลูกมือบน 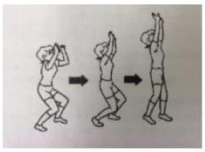	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งกดบอล** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งเหยียดขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่งยืดถือลูกบอล โดยยืนคล่อมขาทั้งสองของผู้ฝึก - นักเรียนที่ยืน คอยกดลูกบอลลงไปที่มือของผู้นั่งเบาๆ ก่อนที่ลูกจะสัมผัสมือ ให้ผู้นั่งเหยียดมือขึ้นไป ลักษณะท่าเซตลูกบอล - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 นั่งเล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งแยกขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่ง ยืนถือลูกบอลอยู่บริเวณปลายเท้าผู้นั่ง - นักเรียนที่ยืน โยนลูกบอลไปที่มือผู้ฝึก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบน กลับมาให้ผู้โยนจับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 โยนลูกบอล เล่นลูกมือบนไปให้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกโยนลูกบอลสูงจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร แล้วเล่นลูกมือบน ไปให้คู่ของตนเอง คู่ปฏิบัติทำเช่นเดียวกัน **แบบฝึกที่ 5 เพื่อนโยนให้เล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 5 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกมือบน - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกบอลไปให้ผู้ฝึกระดับเหนือศีรษะ ผู้ฝึกเซตบอลกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกมือบนกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 1 ก้าว เล่นลูกมือบนกับผนังต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 7 เล่นลูกมือบนคนเดียว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบนจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกมือบน 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกมือบนเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือบนโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกมือบนคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกมือบนใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจเพิ่มจำนวนตามลำดับ **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกมือบนแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกมือบน โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลมส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "การเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ภายในกลุ่มแบ่งออกเป็น 2 แถวๆละ 3 คน ทั้ง 2 แถวยืนหันหน้าเข้าหากัน ห่างประมาณ 3-4 เมตร - เมื่อครูให้สัญญาณ ให้เล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน พร้อมนับจำนวน โดยเซตลูกบอลแล้วให้วิ่งไปต่อท้ายแถวของตัวเอง - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดเซตบอลโต้ตอบกันได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 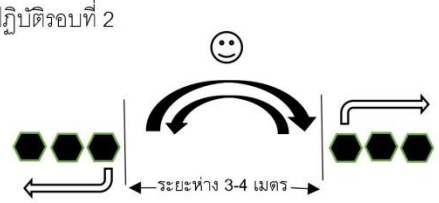 = ทิศทางการเล่นลูกสองมือล่าง 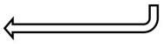 = ทิศทางการวิ่งไปต่อแถว	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 11 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง (Underhand Serve) เป็นการเสิร์ฟลูกบอลจากการโยนลูกบอลด้วยมือข้างที่ไม่ถนัดให้สูงประมาณ 1-2 ฟุต แล้วผู้เสิร์ฟกำมือตีลูกบอลให้ลอยข้ามตาข่าย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญ และสามารถอธิบายขั้นตอนการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอลในการเสิร์ฟลูกมือล่าง

2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าทางการยืน การเหวี่ยงแขนเพื่อเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่างได้อย่างถูกต้อง

3. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล ในการเสิร์ฟมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ลักษณะท่าทางการยืนเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง
4. ลักษณะการถ่ายน้ำหนักตัว และการเหวี่ยงแขน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 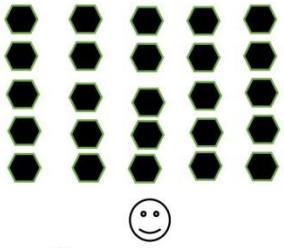 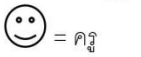 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนเล่นเกม “วิ่งเปรี้ยว” โดยการแข่งขันกัน 2 ใน 3 เกม โดยทำการแข่งขันทีละ 2 กลุ่ม = นักเรียน = กรวย = ครู	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะท่าทางการยืน การถือลูกบอล การเหวี่ยงแขน การถ่ายน้ำหนักตัว และจุดที่กระทบลูกบอลเพื่อทำการเสิร์ฟมือล่าง 	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเสิร์ฟมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 เสิร์ฟมือล่างกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 3-5 เมตร ครูกำหนดเส้นสมมติมาแทนตาข่าย ผู้ฝึกเสิร์ฟลูกให้ทิศทางลูกอยู่เหนือเส้นสมมติไปยังผนัง ปฏิบัติต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 3 เสิร์ฟมือล่างไปให้คู่ แบบไม่มีตาข่าย** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหากัน ระยะห่าง 3 เมตร - โดยครูกำหนดเส้นสมมติ ให้นักเรียนเสิร์ฟลูกมือล่างทิศทางของลูกต้องเหนือศีรษะตัวเองประมาณ 1-2 เมตร เพื่อแทนตาข่าย - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 3 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณเส้นเขตรุก (เขต 3 เมตร) หันหน้าเข้าหากัน ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 6 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนห่างจากตาข่าย ระยะประมาณ 6 เมตร ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 6 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 9 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณหลังเส้นเสิร์ฟ หันหน้าเข้าสนาม ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 7 เสิร์ฟมือล่าง ให้ลงตรงจุดที่กำหนด** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ ครูกำหนดจุดในแดนตรงข้าม 3 จุด (กำหนดจุดบริเวณใดก็ได้ ตามความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน) ผู้เสิร์ฟปฏิบัติท่าเตรียม รอฟังสัญญาณนกหวีดจากครู เสิร์ฟคนละ3ลูก	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เสิร์ฟมือล่าง ให้ลงจุดที่กำหนดให้"** เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ครูกำหนดจุด และระบุคะแนนตามจุดต่างๆ (ดังรูป) - นักเรียนที่ทำการทดสอบ ยืนบริเวณใดก็ได้แต่ต้องอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดให้ภายในกลุ่มสามารถเสิร์ฟได้ทั้งหมด 12 ลูก แบ่งให้ทุกคนได้เสิร์ฟจำนวนเท่าๆกัน - ผู้เสิร์ฟ ทำการเสิร์ฟทีละคน เลือกเสิร์ฟให้ลงจุดใดก็ได้ในแดนตรงข้าม ปฏิบัติเช่นนี้จนครบ 12 ลูก - เมื่อเสิร์ฟครบจำนวนแล้ว ครูรวบรวมคะแนนที่แต่ละกลุ่มทำได้ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 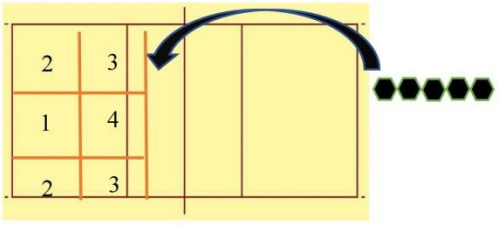 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 12 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน (Overhand Serve) เป็นการเสิร์ฟลูกจากการโยนลูกขึ้นเหนือศีรษะ โดยผู้เสิร์ฟใช้ฝ่ามือหรือกำมือตีกระทบด้านหลังของลูกบอลให้ลอยข้ามตาข่ายไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญ และสามารถอธิบายขั้นตอนการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอลในการเสิร์ฟลูกมือบน

2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าทางการยืน การเหวี่ยงแขนเพื่อเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบนได้อย่างถูกต้อง

3. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล ในการเสิร์ฟมือบน

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ลักษณะท่าทางการยืนเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน
4. ลักษณะการถ่ายน้ำหนักตัว และการเหวี่ยงแขน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 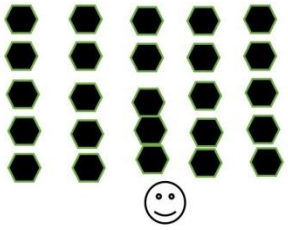 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจับเป็นวนกลม ระยะห่าง 2 ช่วงแขน ครูแจกไม้พรองให้กับนักเรียน นักเรียน 1 คน ต่อไม้พรอง 1 อัน - ครูให้สัญญาณนกหวีด = นักเรียนเคลื่อนที่ตามเข็มนาฬิกา , ครูให้สัญญาณปรบมือ = นักเรียนเคลื่อนที่ทวนเข็มนาฬิกา - เมื่อครูให้สัญญาณ เคลื่อนที่เฉพาะนักเรียน ไม้พรองอยู่กับที่ โดยนักเรียนเคลื่อนที่ไปจับพรองของเพื่อนด้านข้าง 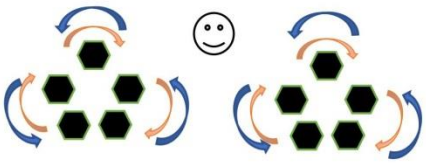 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	1. ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะท่าทางการยืน การโยนลูกบอล การเหวี่ยงแขน จังหวะการตีลูกลูกบอล การถ่ายน้ำหนักตัว และจุดที่กระทบลูกบอลเพื่อทำการเสิร์ฟมือบน 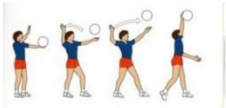	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ตบลูกบอลลงกับพื้น** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนใช้ฝ่ามือตบลูกบอลลงพื้น 1 ครั้งแล้วจับ - ปฏิบัติ 10-15 ครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกับเพื่อน **แบบฝึกที่ 2 เสิร์ฟมือบนกระดอนพื้นกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 3-5 เมตร ผู้ฝึกโยนลูกขึ้นเหนือศีรษะ แล้วใช้ฝ่ามือตบลูกบอลลงพื้นให้ไปกระทบผนังไป-มา ปฏิบัติ 1 ครั้งแล้วจับ ปฏิบัติต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 3 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเสิร์ฟมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 4 เสิร์ฟมือบนไปให้คู่ แบบไม่มีตาข่าย** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหากัน ระยะห่าง 3 เมตร - ครูกำหนดเส้นสมมติ ให้นักเรียนเสิร์ฟลูกมือบนทิศทางต้องเหนือศีรษะประมาณ2เมตร เพื่อแทนตาข่าย	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 3 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณเส้นเขตรุก (เขต 3 เมตร) หันหน้าเข้าหากัน ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 6 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนห่างจากตาข่าย ระยะประมาณ 6 เมตร ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 6 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 9 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณหลังเส้นเสิร์ฟ หันหน้าเข้าสนาม ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 7 เสิร์ฟมือบน ให้ลงตรงจุดที่กำหนด** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

	- ครูกำหนดจุดในแดนตรงข้าม 3 จุด (กำหนดจุดบริเวณใดก็ได้ ตามความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน) - ผู้เสิร์ฟปฏิบัติท่าเตรียม รอฟังสัญญาณนกหวีดจากครู - เสิร์ฟคนละ 3 ลูก แล้วไปต่อท้ายแถว	

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เสิร์ฟมือบน ให้ลงจุดที่กำหนดให้"** เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ครูกำหนดจุด และระบุคะแนนตามจุดต่างๆ (ดังรูป) - นักเรียนที่ทำการทดสอบ ยืนบริเวณใดก็ได้แต่ต้องอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดให้ภายในกลุ่มสามารถเสิร์ฟได้ทั้งหมด 12 ลูก แบ่งให้ทุกคนได้เสิร์ฟจำนวนเท่าๆกัน - ผู้เสิร์ฟ ทำการเสิร์ฟทีละคน เลือกเสิร์ฟให้ลงจุดใดก็ได้ในแดนตรงข้าม ปฏิบัติเช่นนี้จนครบ 12 ลูก - เมื่อเสิร์ฟครบจำนวนแล้ว ครูรวบรวมคะแนนที่แต่ละกลุ่มทำได้ - โดยครูกำหนดกติกาว่าการปฏิบัติรอบที่ 1 เป็นการสาธิต ไม่มีผลแพ้-ชนะ แต่หลังจากจบการปฏิบัติรอบที่ 1 ให้นักเรียนภายในกลุ่ม นำโดยหัวหน้ากลุ่ม ปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อนำมาแข่งขันกันในการปฏิบัติรอบที่ 2 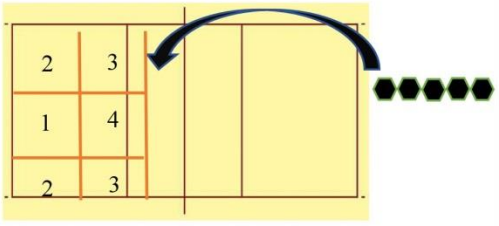 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมแบบผลัด และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 13 การเล่นเป็นทีม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 15 ทักษะการเล่นเป็นทีม

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นทีมเป็นการนำเอาพื้นฐานการเล่นรวมทั้งเทคนิคต่างๆมารวมกันเล่นเป็นทีม ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ให้มีความสัมพันธ์กันทั้งเกมรุกและเกมรับ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายตำแหน่งการยืนของการเล่นวอลเลย์บอลได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนในแต่ละตำแหน่งได้ และอธิบายการหมุนตำแหน่งการเสิร์ฟได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้และเข้าใจกติกากีฬาวอลลเลย์บอล
4. นักเรียนสามารถยืนตำแหน่ง และสามารถหมุนตำแหน่งการยืนได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนเห็นความสำคัญของการเข้าใจวิธีเล่น และกติกากีฬาวอลเลย์บอล
6. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของความสามัคคีในหมู่คณะ

สาระการเรียนรู้

1. ตำแหน่งการเล่นวอลเลย์บอล
2. หน้าที่ของผู้เล่นวอลเลย์บอล
3. การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ
4. กติกาการแข่งขันวอลเลย์บอลเบื้องต้น
5. จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลภายในชั้นเรียน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 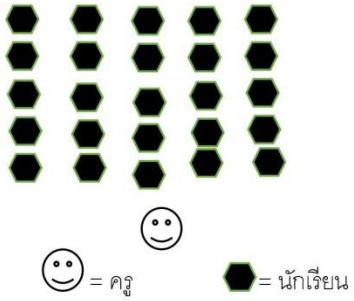 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง และการหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ - ครูให้นักเรียนแต่ละทีม ออกมาทำการแข่งขันโยนลูกโป่งน้ำ 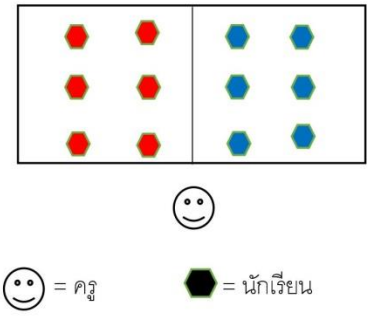 	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ และอธิบายกติกาการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 อันเดอร์ เซต ตบ** - นักเรียน 3 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน โดยแบ่งตำแหน่งหน้าที่ หนึ่งคนอันเดอร์ หนึ่งคนเซต หนึ่งคนตบ - เริ่มจากครูโยนลูกบอลขึ้น นักเรียนที่มีหน้าที่อันเดอร์ เข้ามาเล่นจังหวะที่ 1 นักเรียนที่มีหน้าที่เซต เข้ามาเล่นจังหวะที่ 2 นักเรียนที่มีหน้าที่ตบ เข้ามาเล่นในจังหวะที่ 3 ในขณะเดียวกัน ผู้เล่นที่มีหน้าที่อันเดอร์ เตรียมรับลูกตบของเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ปฏิบัติลักษณะนี้ไปเรื่อยๆ พยายามอย่าให้ลูกตกพื้น ปฏิบัติให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด แล้วสลับหน้าที่กันอันเดอร์ เซต ตบ ให้ครบทุกตำแหน่ง **แบบฝึกที่ 2 เล่นเป็นทีม 3x3 (Small size game)** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ3คน โดยครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน เริ่มเล่นจากครูโยนลูกขึ้นไปแดนใดแดนหนึ่ง ฝ่ายที่ได้เล่นลูกบอล ทำการเล่นลูกให้ครบ 3 จังหวะ แล้วตีลูกบอลไปยังฝ่ายตรงข้าม ปฏิบัติลักษณะนี้ให้ครบทุกกลุ่ม	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

	แบบฝึกที่ 3 โยนลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่าย - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน จัดทีมให้นักเรียนใช้มือโยนลูกวอลเลย์บอลแทนการตีลูก ไปยังฝ่ายตรงข้าม - โดยครูลดความสูงของต่ายข่ายลงครึ่งหนึ่ง และใช้กติกาวอลเลย์บอล	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันเกม** “3x3 (Small size game)” เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 3 คน โดยครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ครูจัดการแข่งขันแบบแบ่งสายตามความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียนในห้อง เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมให้ได้มากที่สุด - ครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน โดยนำกติกาวอลเลย์บอลมาใช้ในการตัดสิน - แข่งขันเซตละ 5 คะแนน แข่งขันกัน 2ใน3 เซต - ครูกำหนดให้นักเรียนทีมต่อไปที่จะทำการแข่งขัน มาเป็นผู้ตัดสิน และผู้กำกับเส้น - ทำการแข่งขันกันจนได้ทีมชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับ1 และรองชนะเลิศอันดับ 2 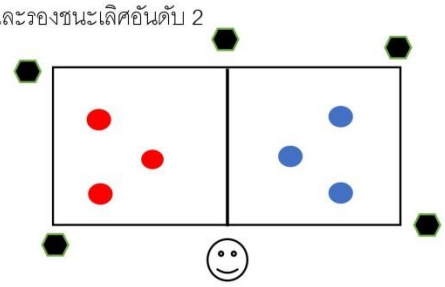 = ครู = ผู้ตัดสิน , ผู้กำกับเส้น = ทีมที่ทำการแข่งขัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามัคคี
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 13 การเล่นเป็นทีม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 16 ทักษะการเล่นเป็นทีม (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นทีมเป็นการนำเอาพื้นฐานการเล่นรวมทั้งเทคนิคต่างๆมารวมกันเล่นเป็นทีม ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ให้มีความสัมพันธ์กันทั้งเกมรุกและเกมรับ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายตำแหน่งการยืนของการเล่นวอลเลย์บอลได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนในแต่ละตำแหน่งได้ และอธิบายการหมุนตำแหน่งการเสิร์ฟได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้และเข้าใจกติกากีฬาวอลลเลย์บอล
4. นักเรียนสามารถยืนตำแหน่ง และสามารถหมุนตำแหน่งการยืนได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนเห็นความสำคัญของการเข้าใจวิธีเล่น และกติกากีฬาวอลเลย์บอล
6. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของความสามัคคีในหมู่คณะ

สาระการเรียนรู้

1. ตำแหน่งการเล่นวอลเลย์บอล
2. หน้าที่ของผู้เล่นวอลเลย์บอล
3. การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ
4. กติกาการแข่งขันวอลเลย์บอลเบื้องต้น
5. จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลภายในชั้นเรียน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 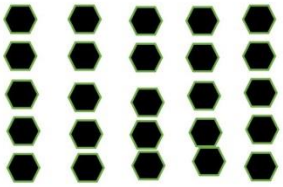 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้เล่นเกม “Tic-tac-toe” หรือ เกมโอเอกซ์ ในรูปแบบของการวิ่งนำผ้าไปวางบนตารางที่กำหนดให้ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 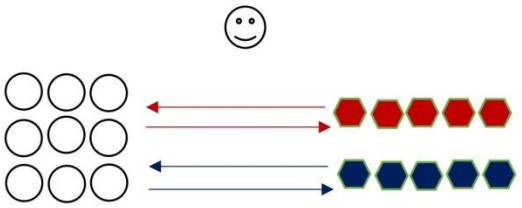 = ครู = นักเรียน = ตารางโอเอกซ์ = ทิศทางการวิ่ง	- เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม โดยให้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันวางแผนก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ และอธิบายกติกาการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล	
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 อันเดอร์ เซต ตบ** - นักเรียน 3 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน โดยแบ่งตำแหน่งหน้าที่ หนึ่งคนอันเดอร์ หนึ่งคนเซต หนึ่งคนตบ - เริ่มจากครูโยนลูกบอลขึ้น นักเรียนที่มีหน้าที่อันเดอร์ เข้ามาเล่นจังหวะที่ 1 นักเรียนที่มีหน้าที่เซต เข้ามาเล่นจังหวะที่ 2 นักเรียนที่มีหน้าที่ตบ เข้ามาเล่นในจังหวะที่ 3 ในขณะเดียวกัน ผู้เล่นที่มีหน้าที่อันเดอร์ เตรียมรับลูกตบของเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ปฏิบัติลักษณะนี้ไปเรื่อยๆ พยายามอย่าให้ลูกตกพื้น ปฏิบัติให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด แล้วสลับหน้าที่กันอันเดอร์ เซต ตบ ให้ครบทุกตำแหน่ง **แบบฝึกที่ 2 เล่นเป็นทีม 3x3 (Small size game)** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมละ 3 คน โดยครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน เริ่มเล่นจากครูโยนลูกขึ้นไปแดนใดแดนหนึ่ง ฝ่ายที่ได้เล่นลูกบอล ทำการเล่นลูกให้ครบ 3 จังหวะ แล้วตีลูกบอลไปยังฝ่ายตรงข้าม ปฏิบัติลักษณะนี้ให้ครบทุกกลุ่ม	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม - เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

	แบบฝึกที่ 3 โยนลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่าย - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน จัดทีมให้นักเรียนใช้มือโยนลูกวอลเลย์บอลแทนการตีลูก ไปยังฝ่ายตรงข้าม - โดยครูลดความสูงของต่ายข่ายลงครึ่งหนึ่ง และใช้กติกาวอลเลย์บอล	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**กิจกรรม"แข่งขันวอลเลย์บอล"**เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน โดยครูกำหนดหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตนักเรียนที่มีทักษะค่อนข้างดีในขั้นฝึกปฏิบัติ - ครูจัดการแข่งขันแบบแบ่งสายตามความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียนในห้อง เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมให้ได้มากที่สุด - นักเรียนทำการแข่งขันเซตละ 7 คะแนน แข่งขันกัน 2 ใน 3 เซต - ครูกำหนดให้นักเรียนทีมต่อไปที่จะทำการแข่งขัน มาเป็นผู้ตัดสิน และผู้กำกับเส้น - ทำการแข่งขันกันจนได้ทีมชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับ1 และรองชนะเลิศอันดับ 2 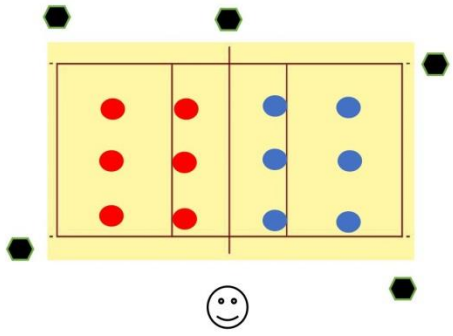 = ครู = ผู้ตัดสิน , ผู้กำกับเส้น = ทีมที่ทำการแข่งขัน	- เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน และเทคนิคการช่วยกันตรวจสอบทักษะที่ถูกต้องภายในกลุ่ม

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	แนวคิดแบบร่วมมือ
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูให้สมาชิกภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อความสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงแนวทางปฏิบัติของกลุ่มตนเอง 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 4. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 5. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- เทคนิคการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกสองมือล่าง (Under) เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ไม่ว่าจะเป็นเกมรุกหรือเกมรับ โดยเฉพาะต้องใช้ในการรับลูกเสิร์ฟ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการการจับมือ และอธิบายท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
2. นักเรียนสามารถจับมืออย่างถูกต้อง และสามารถปฏิบัติท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการจับมือเล่นลูกสองมือล่าง และท่าทางในการเล่นลูกมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. วิธีการวิ่งชิกแซก และการกลับตัวขณะวิ่ง
3. การจับมือในการเล่นลูกสองมือล่าง
4. การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 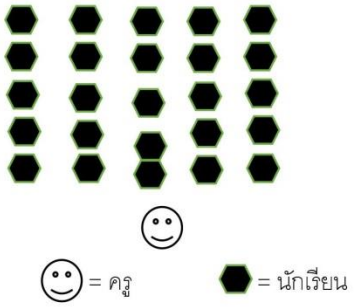 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ครูให้สมาชิกทุกคนออกแบบและเป็นผู้นำยืดเหยียดกล้ามเนื้อ คนละ 1 ท่า ใช้เวลาท่าละ 10 วินาที โดยครูจะให้สัญญาณนกหวีดในการเปลี่ยนคนนำ 4. ให้นักเรียนเข้าแถว จำนวน 6 กลุ่ม ให้นักเรียนวิ่งอ้อมหลักในรูปแบบซิกแซก แข่งขันกันเป็นกลุ่ม 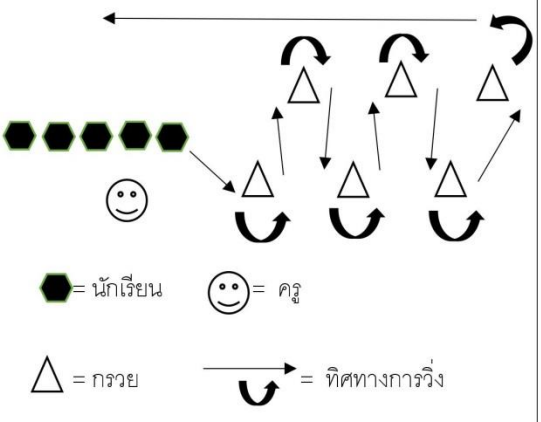 	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	1. ครูอธิบายความสำคัญของทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง 2. ครูอธิบาย และสาธิตทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง - การจับมือ การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และบริเวณจุดที่บอลกระทบ 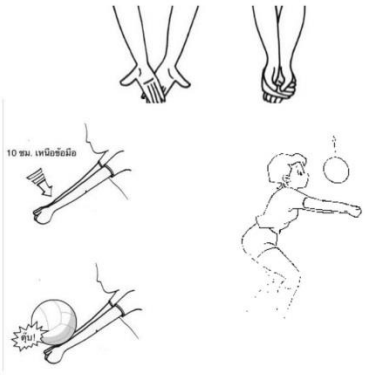 	- บรรยายและสาธิต
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล(ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งเล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - คนหนึ่งนั่งแยกขา ขาเหยียดตึงจับมืออยู่ในท่าที่ถูกต้อง แขนเหยียดตึง - อีกคนหนึ่งยืนจับลูกบอลห่างจากผู้ฝึก ที่นั่งอยู่ 1 ก้าว โยนลูกบอลให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกเล่นลูกสองมือล่าง (อันเดอร์) กลับมาให้ ผู้โยน จับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	**แบบฝึกที่ 3 จับคู่เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 4 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่างกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 4 เล่นลูกสองมือล่างเดี่ยว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนโยนลูกบอลขึ้นด้านบนสูงประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกสองมือล่าง 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 5 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 3-4เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกบอลกระดอนกลับมาปล่อยให้ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง แล้วตีลูกสองมือล่างเข้าหาผนังอีกครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลไม่ตกพื้น** - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 1-2เมตร	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)	- โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกกระดอนกลับมาให้เล่นลูกสองมือล่างกลับเข้าหาผนังอีกครั้ง โดยลูกบอลไม่ตกพื้น ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 7 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร - จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกสองมือล่างคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกสองมือล่างใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือล่างแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกสองมือล่าง โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลม ส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่แบบเคลื่อนที่ไปข้างโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนหันเข้าหากัน ห่างกัน 3 - 4 เมตร - เล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกันไปพร้อมกันกับเคลื่อนที่ไปข้างหน้าโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน โดยครูให้นักเรียนจับกลุ่มกันเอง - หัวหน้ากลุ่มยืนหันหน้าเข้าหาสมาชิกกลุ่ม ห่างกันประมาณ 3-4 เมตร - หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้โยนลูก ให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนเล่นลูกสองมือล่างตีลูกกลับมาหาผู้โยน แล้ววิ่งไปต่อแถวเรื่อยๆจนหมดเวลา เน้นการตีลูกกลับมาให้ผู้โยนอย่างแม่นยำ - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดตีลูกกลับมาหาหัวหน้ากลุ่มได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรม กลุ่มละ 2 รอบ 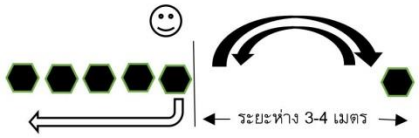 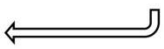	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกสองมือล่าง (Under) เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ไม่ว่าจะเป็นเกมรุกหรือเกมรับ โดยเฉพาะต้องใช้ในการรับลูกเสิร์ฟ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการการจับมือ และอธิบายท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
2. นักเรียนสามารถจับมืออย่างถูกต้อง และสามารถปฏิบัติท่าทางในการเล่นลูกสองมือล่างได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการจับมือเล่นลูกสองมือล่าง และท่าทางในการเล่นลูกมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. วิธีการวิ่งตรง และการกลับตัวขณะวิ่ง
3. การจับมือในการเล่นลูกสองมือล่าง
4. การถ่ายน้ำหนักตัวจากลำตัว และหัวไหล่ และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล
5. การควบบคุมทิศทางในการเล่นลูกสองมือล่าง

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (5 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 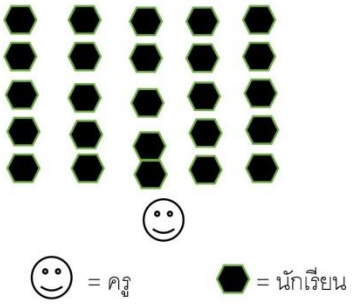 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม ให้นักเรียนวิ่งมาแตะกรวย และวิ่งกลับไปสัมผัสมือเพื่อน แข่งกันเป็นกลุ่ม 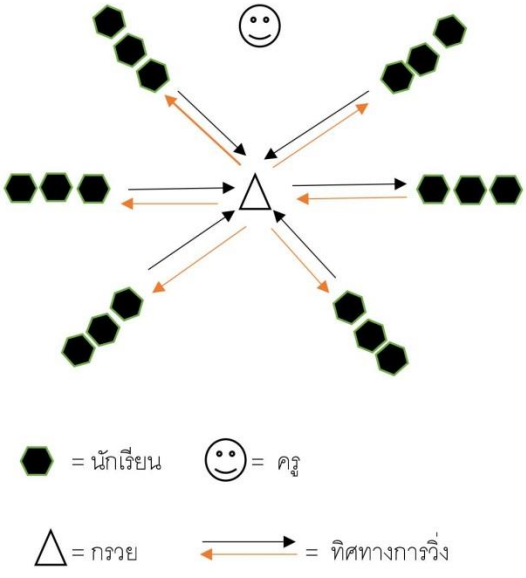 	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายทักษะสำคัญในการเล่นลูกสองมือล่าง โต้ลูกบอลกลับไป-มา พร้อมกับสาธิตอย่างถูกวิธี 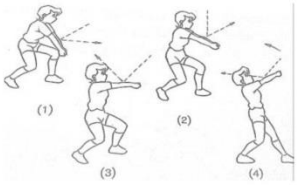 	- บรรยายและสาธิต
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล(ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งเล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - คนหนึ่งนั่งแยกขา ขาเหยียดตึงจับมืออยู่ในท่าที่ถูกต้อง แขนเหยียดตึง - อีกคนหนึ่งยืนจับลูกบอลห่างจากผู้ฝึก ที่นั่งอยู่ 1 ก้าว โยนลูกบอลให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกเล่นลูกสองมือล่าง (อันเดอร์) กลับมาให้ ผู้โยน จับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 จับคู่เพื่อนโยนให้เล่นลูกสองมือล่าง** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 4 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกสองมือล่าง - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกให้ผู้ฝึกตีลูกสองมือล่างกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 เล่นลูกสองมือล่างเดี่ยว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนโยนลูกบอลขึ้นด้านบนสูงประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกสองมือล่าง 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 5 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 3-4เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกบอลกระดอนกลับมาปล่อยให้ลูกบอลกระดอนพื้น 1 ครั้ง แล้วตีลูกสองมือล่างเข้าหาผนังอีกครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกสองมือล่างกับผนัง ลูกบอลไม่ตกพื้น** - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหาผนัง ห่างจากผนัง 1-2เมตร - โยนลูกบอลไปที่ผนัง เมื่อลูกกระดอนกลับมาให้เล่นลูกสองมือล่างกลับเข้าหาผนังอีกครั้ง โดยลูกบอลไม่ตกพื้น ปฏิบัติเช่นนี้ 10-15 ครั้ง แล้วเปลี่ยนคนปฏิบัติ **แบบฝึกที่ 7 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร - จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกสองมือล่างคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกสองมือล่างใหม่อีกครั้ง	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกสองมือล่างเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือล่างแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกสองมือล่าง โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลม ส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกสองมือล่างโต้คู่แบบเคลื่อนที่ไปข้างโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนหันเข้าหากัน ห่างกัน 3 - 4 เมตร - เล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกันไปพร้อมกันกับเคลื่อนที่ไปข้างหน้าโดยการสไลด์ (ก้าว-ชิด-ก้าว)	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "การเล่นลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน"** เน้นความสนุกสนาน ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน โดยครูให้นักเรียนจับกลุ่มกันเอง - ภายในกลุ่มแบ่งออกเป็น 2 แถวๆละ 3 คน ทั้ง 2 แถว ยืนหันหน้าเข้าหากัน ห่างประมาณ 3-4 เมตร - เมื่อครูให้สัญญาณ ให้ตีลูกสองมือล่างโต้ตอบกัน พร้อมนับจำนวน โดยตีเสร็จแล้วให้วิ่งไปต่อท้ายแถวของตัวเอง - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดตีโต้ตอบกันได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรม กลุ่มละ 2 รอบ = ทิศทางการเล่นลูกสองมือล่าง 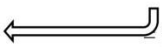 = ทิศทางการวิ่งไปต่อแถว	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการเล่นมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะการเล่นลูกมือบน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกมือบน (Set-up) เป็นเทคนิคในการสร้างเกมการรุกของการแข่งขัน ผู้เล่นที่เป็นคนเล่นจึงเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่ง คนเล่นจะเล่นลูกให้สูง ต่ำ หรือพุ่งไปข้างหน้า หรือพุ่งไปข้างหลังได้ตามต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเกี่ยวกับท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าเตรียม และปฏิบัติลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ท่าเตรียมในการเล่นลูกมือบน
4. ลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 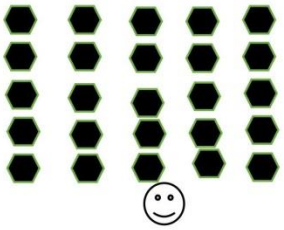 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้เล่นเกม “Tic-tac-toe” หรือ เกมโอเอกซ์ ในรูปแบบของการวิ่งนำผ้าไปวางบนตารางที่กำหนดให้ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 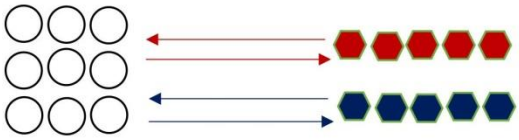 = ครู = นักเรียน = ตารางโอเอกซ์ = ทิศทางการวิ่ง	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญในทักษะการยืนท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน และการใช้แรงส่งลูกบอล พร้อมกับสาธิตอย่างถูกวิธี 	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15) นาที	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งกดบอล** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งเหยียดขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่งยืดถือลูกบอล โดยยืนคล่อมขาทั้งสองของผู้ฝึก - นักเรียนที่ยืน คอยกดลูกบอลลงไปที่มือของผู้นั่งเบาๆ ก่อนที่ลูกจะสัมผัสมือ ให้ผู้นั่งเหยียดมือขึ้นไป ลักษณะท่าเซตลูกบอล - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 นั่งเล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งแยกขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่ง ยืนถือลูกบอลอยู่บริเวณปลายเท้าผู้นั่ง - นักเรียนที่ยืน โยนลูกบอลไปที่มือผู้ฝึก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบน กลับมาให้ผู้โยนจับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 โยนลูกบอล เล่นลูกมือบนไปให้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกโยนลูกบอลสูงจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร แล้วเล่นลูกมือบน ไปให้คู่ของตนเอง คู่ปฏิบัติทำเช่นเดียวกัน **แบบฝึกที่ 5 เพื่อนโยนให้เล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 5 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกมือบน - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกบอลไปให้ผู้ฝึกระดับเหนือศีรษะ ผู้ฝึกเซตบอลกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกมือบนกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 1 ก้าว เล่นลูกมือบนกับผนังต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 7 เล่นลูกมือบนคนเดียว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบนจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกมือบน 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกมือบนเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือบนโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกมือบนคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกมือบนใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจเพิ่มจำนวนตามลำดับ **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกมือบนแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกมือบน โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลมส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด"การเล่นลูกมือบนตั้งลูกสูง"** - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - แต่ละกลุ่มตั้งแถวตอนลึก เมื่อครูให้สัญญาณนกหวีดให้ยืนเซตลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะตนเอง เพื่อให้เพื่อนคนต่อไปมาเล่นต่อ แล้ววิ่งไปต่อท้ายแถว ปฏิบัติจนครบเวลาตามที่ครูกำหนด - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดเล่นลูกมือบนได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มละ 2 รอบ 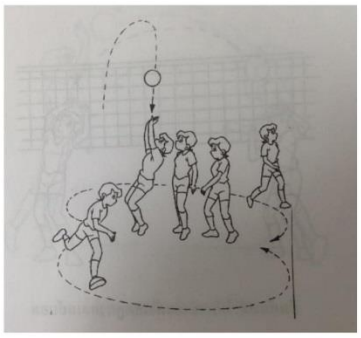	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการเล่นมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะการเล่นลูกมือบน (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นลูกมือบน (Set-up) เป็นเทคนิคในการสร้างเกมการรุกของการแข่งขัน ผู้เล่นที่เป็นคนเล่นจึงเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่ง คนเล่นจะเล่นลูกให้สูง ต่ำ หรือพุ่งไปข้างหน้า หรือพุ่งไปข้างหลังได้ตามต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเกี่ยวกับท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าเตรียม และปฏิบัติลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้
3. นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ของท่าเตรียม และลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบนได้

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ท่าเตรียมในการเล่นลูกมือบน
4. ลักษณะของมือและนิ้วมือในการเล่นลูกมือบน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 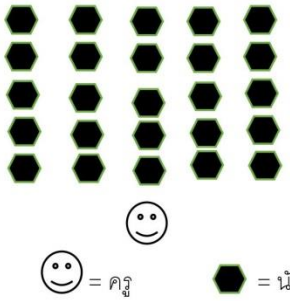 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนทำการสไลด์อ้อมกรวย แล้ววิ่งเร็วไปหยิบธงที่ครูนำไปวางไว้ ทีมใดได้หยิบธงได้เยอะกว่าเป็นทีมชนะ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 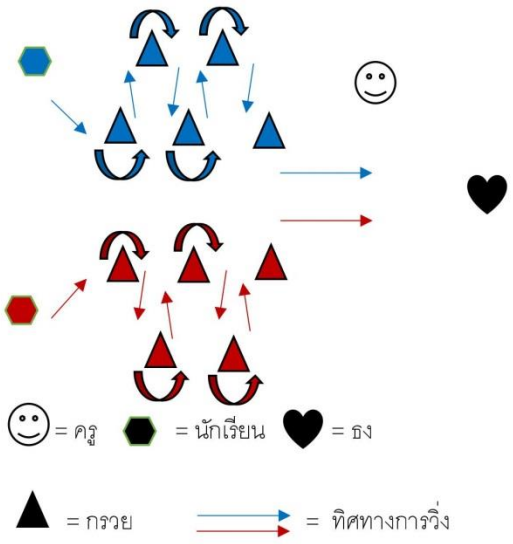 	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะการควบคุมลูกไปในทิศทางต่างๆ โดยการเล่นลูกมือบน 	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเล่นลูกมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 นั่งกดบอล** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งเหยียดขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่งยืดถือลูกบอล โดยยืนคล่อมขาทั้งสองของผู้ฝึก - นักเรียนที่ยืน คอยกดลูกบอลลงไปที่มือของผู้นั่งเบาๆ ก่อนที่ลูกจะสัมผัสมือ ให้ผู้นั่งเหยียดมือขึ้นไป ลักษณะท่าเซตลูกบอล - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 3 นั่งเล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกนั่งแยกขา พร้อมยกมือในท่าเซตที่ถูกต้อง ผู้เล่นอีกคนหนึ่ง ยืนถือลูกบอลอยู่บริเวณปลายเท้าผู้นั่ง - นักเรียนที่ยืน โยนลูกบอลไปที่มือผู้ฝึก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบน กลับมาให้ผู้โยนจับบอลไว้ - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 โยนลูกบอล เล่นลูกมือบนไปให้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกโยนลูกบอลสูงจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร แล้วเล่นลูกมือบน ไปให้คู่ของตนเอง คู่ปฏิบัติทำเช่นเดียวกัน **แบบฝึกที่ 5 เพื่อนโยนให้เล่นลูกมือบน** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าหากัน ห่างประมาณ 3 – 5 เมตร - หนึ่งคนโยนลูก อีกหนึ่งคนเล่นลูกมือบน - ผู้ฝึกทำท่าเตรียม ผู้โยน โยนลูกบอลไปให้ผู้ฝึกระดับเหนือศีรษะ ผู้ฝึกเซตบอลกลับมาให้ผู้โยน - ทำเช่นนี้ติดต่อกัน 10 ครั้งแล้วเปลี่ยนกัน **แบบฝึกที่ 6 เล่นลูกมือบนกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 1 ก้าว เล่นลูกมือบนกับผนังต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 7 เล่นลูกมือบนคนเดียว** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกเล่นลูกมือบนจากศีรษะตนเอง ประมาณ 1 เมตร - แล้วเล่นลูกมือบน 1 ครั้ง แล้วจับบอล เพื่อโยนลูกบอลขึ้นด้านบนอีกครั้งหนึ่ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจให้เล่นลูกมือบนเพิ่มจำนวนครั้งขึ้นตามลำดับ **แบบฝึกที่ 8 การเล่นลูกมือบนโต้คู่** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนหันหน้าเข้าหากัน ยืนห่างกัน 3–4 เมตร	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	- จากนั้นให้นักเรียนทำการเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน โดยเริ่มจากเล่นลูกมือบนคนละ 1 ครั้งแล้วจับต่อจากนั้นให้โยนเพื่อเล่นลูกมือบนใหม่อีกครั้ง - ฝึกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นอาจเพิ่มจำนวนตามลำดับ **แบบฝึกที่ 9 การเล่นลูกมือบนแบบวงกลม** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - โดยให้นักเรียน 5 คน จับกันเป็นวงกลม อีก 1 คนยืนอยู่ตรงกลางวงกลม - เล่นลูกมือบน โดยเริ่มเล่นจากคนที่อยู่ตรงกลางวงกลมส่งให้ไปเพื่อนแต่ละคน - เมื่อครบ 1 รอบ ให้เปลี่ยนคนกลางวงกลมไปจนครบทุกคนในกลุ่ม	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "การเล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน"** - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ภายในกลุ่มแบ่งออกเป็น 2 แถวๆละ 3 คน ทั้ง 2 แถวยืนหันหน้าเข้าหากัน ห่างประมาณ 3-4 เมตร - เมื่อครูให้สัญญาณ ให้เล่นลูกมือบนโต้ตอบกัน พร้อมนับจำนวน โดยเซตลูกบอลแล้วให้วิ่งไปต่อท้ายแถวของตัวเอง - ครูกำหนดเวลาให้ภายใน 1 นาที กลุ่มใดเซตบอลโต้ตอบกันได้จำนวนครั้งมากกว่า เป็นฝ่ายชนะ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มละ 2 รอบ 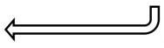 	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง (Underhand Serve) เป็นการเสิร์ฟลูกบอลจากการโยนลูกบอลด้วยมือข้างที่ไม่ถนัดให้สูงประมาณ 1-2 ฟุต แล้วผู้เสิร์ฟกำมือตีลูกบอลให้ลอยข้ามตาข่าย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญ และสามารถอธิบายขั้นตอนการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอลในการเสิร์ฟลูกมือล่าง

2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าทางการยืน การเหวี่ยงแขนเพื่อเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่างได้อย่างถูกต้อง

3. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล ในการเสิร์ฟมือล่าง

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ลักษณะท่าทางการยืนเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือล่าง
4. ลักษณะการถ่ายน้ำหนักตัว และการเหวี่ยงแขน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 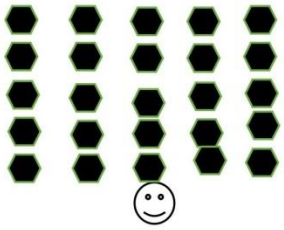 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนเล่นเกม “วิ่งเปรี้ยว” โดยการแข่งขันกัน 2 ใน 3 เกม โดยทำการแข่งขันทีละ 2 กลุ่ม = นักเรียน = กรวย = ครู	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 – 10 นาที)	- ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะท่าทางการยืน การถือลูกบอล การเหวี่ยงแขน การถ่ายน้ำหนักตัว และจุดที่กระทบลูกบอลเพื่อทำการเสิร์ฟมือล่าง 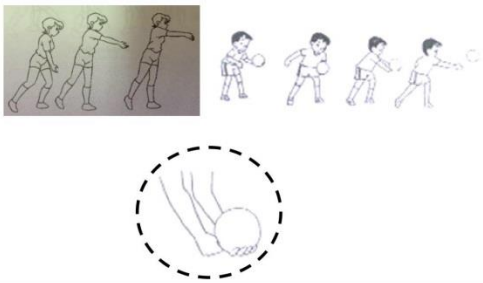	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเสิร์ฟมือล่าง โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 2 เสิร์ฟมือล่างกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 3-5 เมตร ครูกำหนดเส้นสมมติมาแทนตาข่าย ผู้ฝึกเสิร์ฟลูกให้ทิศทางลูกอยู่เหนือเส้นสมมติไปยังผนัง ปฏิบัติต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 3 เสิร์ฟมือล่างไปให้คู่ แบบไม่มีตาข่าย** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหากัน ระยะห่าง 3 เมตร - โดยครูกำหนดเส้นสมมติ ให้นักเรียนเสิร์ฟลูกมือล่างทิศทางของลูกต้องเหนือศีรษะตัวเองประมาณ 1-2 เมตร เพื่อแทนตาข่าย - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 4 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 3 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณเส้นเขตรุก (เขต 3 เมตร) หันหน้าเข้าหากัน ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 6 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนห่างจากตาข่าย ระยะประมาณ 6 เมตร ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 6 เสิร์ฟมือล่างให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 9 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณหลังเส้นเสิร์ฟ หันหน้าเข้าสนาม ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือล่าง - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือล่างไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 7 เสิร์ฟมือล่าง ให้ลงตรงจุดที่กำหนด** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดจุดในแดนตรงข้าม 3 จุด (กำหนดจุดบริเวณใดก็ได้ ตามความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน) ผู้เสิร์ฟปฏิบัติท่าเตรียม รอฟังสัญญาณนกหวีดจากครู เสิร์ฟคนละ 3 ลูก แล้วไปต่อท้ายแถว	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เสิร์ฟมือล่าง ให้ลงจุดที่กำหนดให้"** เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดจุด และระบุคะแนนตามจุดต่างๆ (ดังรูป) - นักเรียนที่ทำการทดสอบ ยืนบริเวณใดก็ได้แต่ต้องอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดให้ภายในกลุ่มสามารถเสิร์ฟได้ทั้งหมด 12 ลูก แบ่งให้ทุกคนได้เสิร์ฟจำนวนเท่าๆกัน - ผู้เสิร์ฟ ทำการเสิร์ฟทีละคน เลือกเสิร์ฟให้ลงจุดใดก็ได้ในแดนตรงข้าม ปฏิบัติเช่นนี้จนครบ 12 ลูก - เมื่อเสิร์ฟครบจำนวนแล้ว ครูรวบรวมคะแนนที่แต่ละกลุ่มทำได้ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มละ 2 รอบ 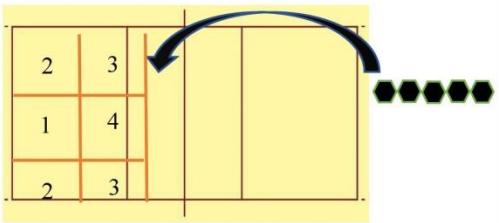	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน (Overhand Serve) เป็นการเสิร์ฟลูกจากการโยนลูกขึ้นเหนือศีรษะ โดยผู้เสิร์ฟใช้ฝ่ามือหรือกำมือตีกระทบด้านหลังของลูกบอลให้ลอยข้ามตาข่ายไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญ และสามารถอธิบายขั้นตอนการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอลในการเสิร์ฟลูกมือบน

2. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าทางการยืน การเหวี่ยงแขนเพื่อเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบนได้อย่างถูกต้อง

3. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการยืน การเหวี่ยงแขน และจุดที่กระทบลูกวอลเลย์บอล ในการเสิร์ฟมือบน

สาระการเรียนรู้

1. ท่าทางการอบอุ่นร่างกายและการคลายอุ่น
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและไหวพริบปฏิภาณ
3. ลักษณะท่าทางการยืนเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลมือบน
4. ลักษณะการถ่ายน้ำหนักตัว และการเหวี่ยงแขน
5. การใช้แรงส่งลูกบอล

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 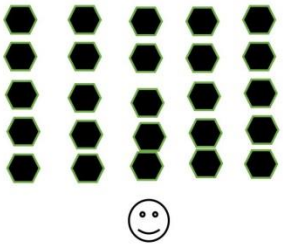 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน - ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจับเป็นวนกลม ระยะห่าง 2 ช่วงแขน ครูแจกไม้พรองให้กับนักเรียนทุกคน - ครูให้สัญญาณนกหวีด = นักเรียนเคลื่อนที่ตามเข็มนาฬิกา , ครูให้สัญญาณปรบมือ = นักเรียนเคลื่อนที่ทวนเข็มนาฬิกา - เมื่อครูให้สัญญาณ เคลื่อนที่เฉพาะบุคคล(ไม้พรองอยู่กับที่) นักเรียนเคลื่อนที่ไปจับพรองของเพื่อนด้านข้าง 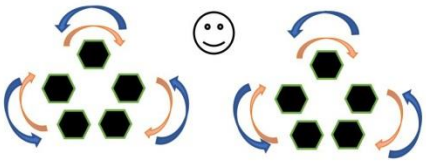 = นักเรียน = ครู = ทิศทางการเคลื่อนที่	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	1. ครูอธิบายความสำคัญ และสาธิตทักษะท่าทางการยืน การโยนลูกบอล การเหวี่ยงแขน จังหวะการตีลูกลูกบอล การถ่ายน้ำหนักตัว และจุดที่กระทบลูกบอลเพื่อทำการเสิร์ฟมือบน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 ตบลูกบอลลงกับพื้น** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนใช้ฝ่ามือตบลูกบอลลงพื้น 1 ครั้งแล้วจับ - ปฏิบัติ 10-15 ครั้ง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกับเพื่อน **แบบฝึกที่ 2 เสิร์ฟมือบนกระดอนพื้นกับผนัง** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ผู้ฝึกยืนห่างจากผนัง 3-5 เมตร ผู้ฝึกโยนลูกขึ้นเหนือศีรษะ แล้วใช้ฝ่ามือตบลูกบอลลงพื้นให้ไปกระทบผนังไป-มา ปฏิบัติ 1 ครั้งแล้วจับ ปฏิบัติต่อเนื่องติดต่อกัน 10-15 ครั้ง **แบบฝึกที่ 3 ท่ามือเปล่า** - ให้นักเรียนฝึกการยืนท่าเตรียมพร้อมที่ครูอธิบาย จากนั้นฝึกทักษะการเสิร์ฟมือบน โดยไม่มีลูกบอล (ท่ามือเปล่า) ตามจังหวะเสียงนกหวีดของครู **แบบฝึกที่ 4 เสิร์ฟมือบนไปให้คู่ แบบไม่มีตาข่าย** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหากัน ระยะห่าง 3 เมตร - โดยครูกำหนดเส้นสมมติ ให้นักเรียนเสิร์ฟลูกมือบนทิศทางของลูกต้องเหนือศีรษะตัวเองประมาณ 1-2 เมตร เพื่อแทนตาข่าย ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 3 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณเส้นเขตรุก (เขต 3 เมตร) หันหน้าเข้าหากัน ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 5 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 6 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนห่างจากตาข่าย ระยะประมาณ 6 เมตร ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 6 เสิร์ฟมือบนให้คู่ แบบมีตาข่าย ห่างจากตาข่าย 9 เมตร** - นักเรียน 2 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - นักเรียนทั้ง 2 คน ยืนบริเวณหลังเส้นเสิร์ฟ หันหน้าเข้าสนาม ปฏิบัติท่าเตรียมการเสิร์ฟมือบน - ครูให้สัญญาณนกหวีด นักเรียนทำการเสิร์ฟมือบนไปหาคู่ของตนเอง ปฏิบัติเช่นนี้สลับกัน **แบบฝึกที่ 7 เสิร์ฟมือบน ให้ลงตรงจุดที่กำหนด** - นักเรียน 1 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ให้นักเรียนยืนอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดจุดในแดนตรงข้าม 3 จุด (กำหนดจุดบริเวณใดก็ได้ ตามความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน) ผู้เสิร์ฟปฏิบัติท่าเตรียม รอฟังสัญญาณนกหวีดจากครู เสิร์ฟคนละ 3 ลูก แล้วไปต่อท้ายแถว	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันกิจกรรมแบบผลัด "เสิร์ฟมือบน ให้ลงจุดที่กำหนดให้"** เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ให้นักเรียนจับกลุ่มๆละ 6 คน - ครูกำหนดจุด และระบุคะแนนตามจุดต่างๆ (ดังรูป) - นักเรียนที่ทำการทดสอบ ยืนบริเวณใดก็ได้แต่ต้องอยู่หลังเส้นเสิร์ฟ - ครูกำหนดให้ภายในกลุ่มสามารถเสิร์ฟได้ทั้งหมด 12 ลูก แบ่งให้ทุกคนได้เสิร์ฟจำนวนเท่าๆกัน - ผู้เสิร์ฟ ทำการเสิร์ฟทีละคน เลือกเสิร์ฟให้ลงจุดใดก็ได้ในแดนตรงข้าม ปฏิบัติเช่นนี้จนครบ 12 ลูก - เมื่อเสิร์ฟครบจำนวนแล้ว ครูรวบรวมคะแนนที่แต่ละกลุ่มทำได้ - โดยครูให้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มละ 2 รอบ 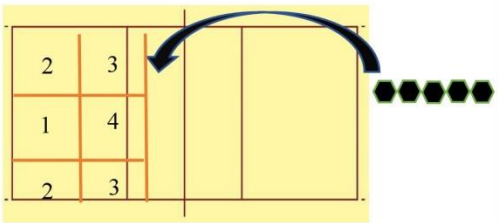	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การเล่นเป็นทีม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ทักษะการเล่นเป็นทีม

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นทีมเป็นการนำเอาพื้นฐานการเล่นรวมทั้งเทคนิคต่างๆมารวมกันเล่นเป็นทีม ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ให้มีความสัมพันธ์กันทั้งเกมรุกและเกมรับ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายตำแหน่งการยืนของการเล่นวอลเลย์บอลได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนในแต่ละตำแหน่งได้ และอธิบายการหมุนตำแหน่งการเสิร์ฟได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้และเข้าใจกติกากีฬาวอลลเลย์บอล
4. นักเรียนสามารถยืนตำแหน่ง และสามารถหมุนตำแหน่งการยืนได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนเห็นความสำคัญของการเข้าใจวิธีเล่น และกติกากีฬาวอลเลย์บอล
6. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของความสามัคคีในหมู่คณะ

สาระการเรียนรู้

1. ตำแหน่งการเล่นวอลเลย์บอล
2. หน้าที่ของผู้เล่นวอลเลย์บอล
3. การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ
4. กติกาการแข่งขันวอลเลย์บอลเบื้องต้น
5. จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลภายในชั้นเรียน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 – 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 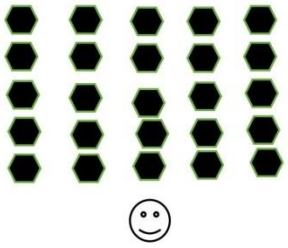 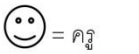 = ครู = นักเรียน 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน - ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง และการหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ - ครูให้นักเรียนแต่ละทีม ออกมาทำการแข่งขันโยนลูกโป่งน้ำ 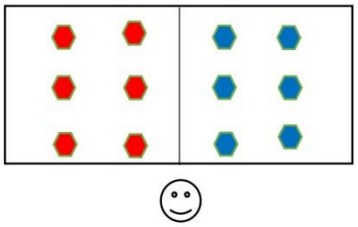 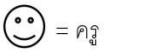 = ครู = นักเรียน	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ และอธิบายกติกาการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 อันเดอร์ เซต ตบ** - นักเรียน 3 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน โดยแบ่งตำแหน่งหน้าที่ หนึ่งคนอันเดอร์ หนึ่งคนเซต หนึ่งคนตบ - เริ่มจากครูโยนลูกบอลขึ้น นักเรียนที่มีหน้าที่อันเดอร์ เข้ามาเล่นจังหวะที่ 1 นักเรียนที่มีหน้าที่เซต เข้ามาเล่นจังหวะที่ 2 นักเรียนที่มีหน้าที่ตบ เข้ามาเล่นในจังหวะที่ 3 ในขณะเดียวกัน ผู้เล่นที่มีหน้าที่อันเดอร์ เตรียมรับลูกตบของเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ปฏิบัติลักษณะนี้ไปเรื่อยๆ พยายามอย่าให้ลูกตกพื้น ปฏิบัติให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด แล้วสลับหน้าที่กันอันเดอร์ เซต ตบ ให้ครบทุกตำแหน่ง **แบบฝึกที่ 2 เล่นเป็นทีม 3x3 (Small size game)** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ3คน โดยครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน เริ่มเล่นจากครูโยนลูกขึ้นไปแดนใดแดนหนึ่ง ฝ่ายที่ได้เล่นลูกบอล ทำการเล่นลูกให้ครบ 3 จังหวะ แล้วตีลูกบอลไปยังฝ่ายตรงข้าม ปฏิบัติลักษณะนี้ให้ครบทุกกลุ่ม	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

	แบบฝึกที่ 3 โยนลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่าย - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน จัดทีมให้นักเรียนใช้มือโยนลูกวอลเลย์บอลแทนการตีลูก ไปยังฝ่ายตรงข้าม - โดยครูลดความสูงของต่ายข่ายลงครึ่งหนึ่ง และใช้กติกาวอลเลย์บอล	

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**แข่งขันเกม** “3x3 (Small size game)” เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 3 คน - ครูจัดการแข่งขันแบบแบ่งสายตามความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียนในห้อง เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมให้ได้มากที่สุด - ครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน โดยนำกติกาวอลเลย์บอลมาใช้ในการตัดสิน - แข่งขันเซตละ 5 คะแนน แข่งขันกัน 2ใน3 เซต - ครูกำหนดให้นักเรียนทีมต่อไปที่จะทำการแข่งขัน มาเป็นผู้ตัดสิน และผู้กำกับเส้น - ทำการแข่งขันกันจนได้ทีมชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับ1 และรองชนะเลิศอันดับ 2 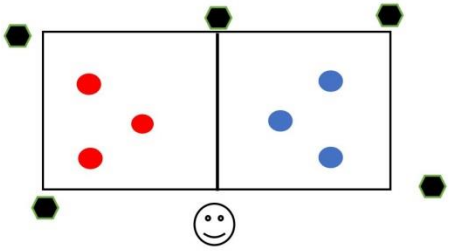 = ครู = ผู้ตัดสิน , ผู้กำกับเส้น = ทีมที่ทำการแข่งขัน	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การเล่นเป็นทีม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 ทักษะการเล่นเป็นทีม (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นทีมเป็นการนำเอาพื้นฐานการเล่นรวมทั้งเทคนิคต่างๆมารวมกันเล่นเป็นทีม ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ให้มีความสัมพันธ์กันทั้งเกมรุกและเกมรับ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายตำแหน่งการยืนของการเล่นวอลเลย์บอลได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนในแต่ละตำแหน่งได้ และอธิบายการหมุนตำแหน่งการเสิร์ฟได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้และเข้าใจกติกากีฬาวอลลเลย์บอล
4. นักเรียนสามารถยืนตำแหน่ง และสามารถหมุนตำแหน่งการยืนได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนเห็นความสำคัญของการเข้าใจวิธีเล่น และกติกากีฬาวอลเลย์บอล
6. นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของความสามัคคีในหมู่คณะ

สาระการเรียนรู้

1. ตำแหน่งการเล่นวอลเลย์บอล
2. หน้าที่ของผู้เล่นวอลเลย์บอล
3. การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ
4. กติกาการแข่งขันวอลเลย์บอลเบื้องต้น
5. จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลภายในชั้นเรียน

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและอบอุ่นร่างกาย (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนเข้าแถวตอน 6 แถว ดังรูป 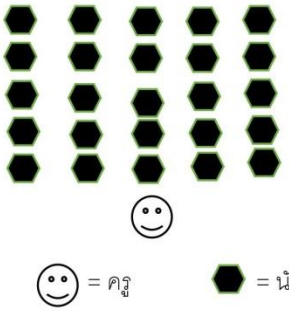 2. สำรวจจำนวนนักเรียน และตรวจการแต่งกายของนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม โดยครูให้เล่นเกม “Tic-tac-toe” หรือ เกมโอเอกซ์ ในรูปแบบของการวิ่งนำผ้าไปวางบนตารางที่กำหนดให้ โดยทำการแข่งขันครั้งละ 2 กลุ่ม 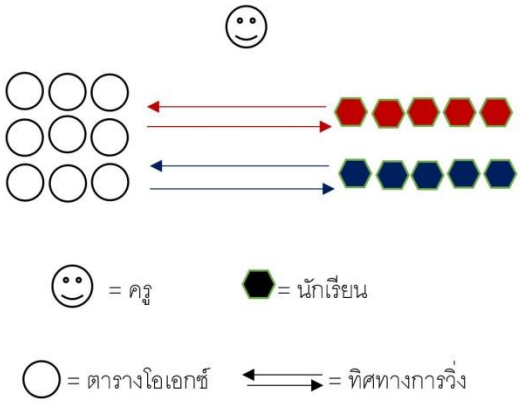 	- ออกคำสั่ง - อธิบาย - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (5 - 10 นาที)	- ครูอธิบายสถานการณ์จริงในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่ง การหมุนตำแหน่งเสิร์ฟ และอธิบายกติกาการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 – 15 นาที)	**แบบฝึกที่ 1 อันเดอร์ เซต ตบ** - นักเรียน 3 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน โดยแบ่งตำแหน่งหน้าที่ หนึ่งคนอันเดอร์ หนึ่งคนเซต หนึ่งคนตบ - เริ่มจากครูโยนลูกบอลขึ้น นักเรียนที่มีหน้าที่อันเดอร์ เข้ามาเล่นจังหวะที่ 1 นักเรียนที่มีหน้าที่เซต เข้ามาเล่นจังหวะที่ 2 นักเรียนที่มีหน้าที่ตบ เข้ามาเล่นในจังหวะที่ 3 ในขณะเดียวกัน ผู้เล่นที่มีหน้าที่อันเดอร์ เตรียมรับลูกตบของเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ปฏิบัติลักษณะนี้ไปเรื่อยๆ พยายามอย่าให้ลูกตกพื้น ปฏิบัติให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด แล้วสลับหน้าที่กันอันเดอร์ เซต ตบ ให้ครบทุกตำแหน่ง **แบบฝึกที่ 2 เล่นเป็นทีม 3x3 (Small size game)** - นักเรียน 6 คน ต่อลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมละ 3 คน โดยครูจำลองสนามให้มีขนาดเล็กลง และลดความสูงของตาข่ายลงมาครึ่งหนึ่ง - นักเรียนอยู่ในสนามแดนละ 3 คน เริ่มเล่นจากครูโยนลูกขึ้นไปแดนใดแดนหนึ่ง ฝ่ายที่ได้เล่นลูกบอล ทำการเล่นลูกให้ครบ 3 จังหวะ แล้วตีลูกบอลไปยังฝ่ายตรงข้าม ปฏิบัติลักษณะนี้ให้ครบทุกกลุ่ม	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

	แบบฝึกที่ 3 โยนลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่าย - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน จัดทีมให้นักเรียนใช้มือโยนลูกวอลเลย์บอลแทนการตีลูก ไปยังฝ่ายตรงข้าม - โดยครูลดความสูงของต่ายข่ายลงครึ่งหนึ่ง และใช้กติกาวอลเลย์บอล	

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (15 - 20 นาที)	**กิจกรรม"แข่งขันวอลเลย์บอล"**เน้นความสนุกสนาน ไหวพริบปฏิภาณ ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติตามกติกา และความสามัคคี - ครูให้นักเรียนแบ่งทีมๆละ 6 คน - ครูจัดการแข่งขันแบบแบ่งสายตามความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียนในห้อง เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมให้ได้มากที่สุด - นักเรียนทำการแข่งขันเซตละ 7 คะแนน แข่งขันกัน 2 ใน 3 เซต - ครูกำหนดให้นักเรียนทีมต่อไปที่จะทำการแข่งขัน มาเป็นผู้ตัดสิน และผู้กำกับเส้น - ทำการแข่งขันกันจนได้ทีมชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับ1 และรองชนะเลิศอันดับ 2 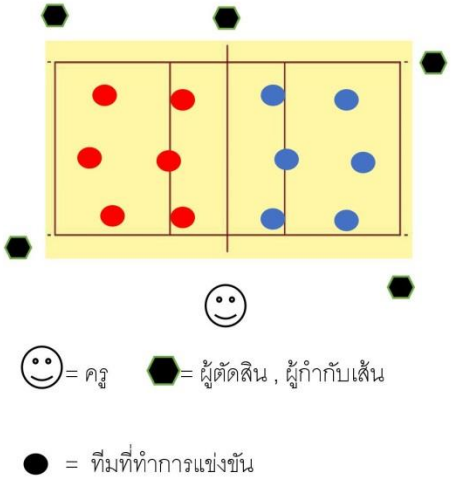 	- ออกคำสั่ง - บรรยายและสาธิต - ปฏิบัติ

ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	วิธีการสอน
ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที)	1. ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนตอนอบอุ่นร่างกาย 2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ของกิจกรรมในชั้นเรียน 3. ครูสำรวจจำนวนนักเรียน รวมถึงอาการบาดเจ็บ และสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ 4. ครูนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป และให้หัวหน้าห้องสั่งทำความเคารพและเลิกแถว	- บรรยาย

ภาคผนวก ค
แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี

แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม

ชื่อ-สกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อยข้างไม่จริง	ไม่จริง
1.	ฉันมีพัฒนาการทางด้านทักษะเพื่อเพิ่มความสามารถของทีม					
2.	ภายในกลุ่มของฉันมีการปรึกษากันตลอดเวลาก่อนการปฏิบัติกิจกรรม					
3.	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม					
4.	ฉันคิดว่าการมีความสามารถที่แตกต่างกันจะส่งผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
5.	ฉันคิดว่าการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันในทีมเป็นการผ่อนคลายร่วมกัน					
6.	ฉันและเพื่อนในกลุ่มได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำ ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกชั่วโมงเรียน					
7.	ฉันรู้สึกต้องการช่วยสมาชิกในกลุ่มที่มีทักษะต่ำกว่าสมาชิกคนอื่น					
8.	ฉันต้องการพัฒนาทักษะให้ได้ใกล้เคียงกับสมาชิกในกลุ่ม					
9.	ฉันและทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียว และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
10.	ฉันและทุกคนในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของกลุ่มอื่นร่วมกัน					

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อยข้างไม่จริง	ไม่จริง
11.	ฉันและทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มที่					
12.	ฉันคิดว่าความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ของทุกคนในทีม					
13.	ฉันและเพื่อนร่วมทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันอย่างดี					
14.	ฉันเกิดความเบื่อหน่ายเพื่อนในกลุ่มที่มีทักษะด้อยกว่า					
15.	ฉันคิดว่าการทำกิจกรรมที่ผ่านมาทำให้ฉันและเพื่อนเกิดความสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม					
16.	ระยะเวลาในการรวมทีมของฉันกับเพื่อนร่วมทีม มีผลทำให้ฉันมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมากขึ้น					
17.	ฉันคิดว่าความภูมิใจของฉันกับเพื่อนร่วมทีมส่งผลให้กลุ่มประสบความสำเร็จ					
18.	ฉันและเพื่อนร่วมทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขันทุกครั้ง					
19.	ฉันคิดว่าเพื่อนในกลุ่มที่มีทักษะสูงกว่ามักจะดูถูกเพื่อนที่มีทักษะต่ำกว่า					
20.	ผู้เล่นในกลุ่มของฉันทำผิดพลาดบ่อยในการแข่งขัน					

ภาคผนวก ง
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วอลเลย์บอล

คำชี้แจง 1. **ข้อสอบมี 2 ตอน ให้นักเรียนทำทุกตอน**

ตอนที่ 1 ข้อสอบปรนัย 10 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อสอบประเภทเลือกตอบแบบถูก-ผิด 10 ข้อ

ตอนที่ 1 จงเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

1. การเล่นลูกสองมือล่างควรให้บอลกระทบมือระดับใด
   ก. ระดับหน้าผาก ข. ระดับหน้าอก
   ค. ระดับเอว ง. ระดับหัวเข่า
2. ขณะเล่นลูกสองมือล่าง การกระทำลักษณะใดทำให้สามารถควบคุมทิศทางลูกได้
   ก. แขนเหยียดตรง
   ข. ไม่ย่อเข่าระหว่างการเล่น
   ค. สายตาไม่มองลูก
   ง. ขณะตีไม่จับมือแบบประสาน
3. ข้อใด**<u>ไม่ใช่</u>**ทักษะของการเล่นลูกสองมือล่าง
   ก. การยืนต้องมีเท้านำเท้าตาม
   ข. ใช้บริเวณปลายนิ้วของมือทั้งสองข้างสัมผัสลูกบอล
   ค. การประสานมือทั้งสองติดกัน
   ง. การสไลค์เท้ารับลูก
4. เป้าหมายสำคัญของการเล่นลูกสองมือบนเพื่ออะไร
   ก. ส่งลูกบอลให้เพื่อน เล่นลูกสองมือล่าง
   ข. เพื่อส่งลูกบอลหลอกล่อคู่ต่อสู้
   ค. เพื่อให้เพื่อนในทีมตบลูก
   ง. เพื่อความแม่นยำในการเล่นลูกไปฝั่งตรงข้าม
6. ข้อใดไม่ใช่ทักษะพื้นฐานของการฝึกเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล
   ก. การโยนบอล
   ข. การเหวี่ยงแขน
   ค. จุดที่กระทบลูกบอล
   ง. การยืนในตำแหน่งเสิร์ฟ
7. จุดประสงค์หลักของการย่อและยืดในการเสิร์ฟมือล่าง คืออะไร
   ก. เพื่อเสริมแรง
   ข. เพื่อความแม่นยำ
   ค. เพื่อหลอกฝ่ายตรงข้าม
   ง. เพื่อทำให้ถูกกติกา
8. การเสิร์ฟลูกมือล่าง ผู้เล่นจะใช้มือสัมผัสลูกขณะที่ลูกบอลอยู่ระดับใด
   ก. เหนือศีรษะ ข. สูงกว่าไหล่
   ค. ระดับศีรษะ ง. ระดับเอว
9. ข้อใดจัดว่าเป็นการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลอย่างสมบูรณ์
   ก. เสิร์ฟลูกตกแดนฝ่ายตรงข้าม
   ข. เสิร์ฟลูกลอดใต้ตาข่าย
   ค. เสิร์ฟลูกถูกตาข่ายแล้วออก
   ง. เสิร์ฟลูกถูกเสาอากาศ

5. การเล่นลูกสองมือบนในข้อใดถือเป็นการทำผิดกติกา ก. ลูกวอลเลย์บอลหมุนเล็กน้อย ข. ลูกวอลเลย์บอลนิ่ง ค. พักลูกวอลเลย์บอลในฝ่ามือ ง. ลูกวอลเลย์บอลถูกมือสองข้างพร้อมกัน	10. การได้คะแนนในข้อใดจะถือว่าจบเซต ก. 21 : 25 ข. 24 : 25 ค. 15 : 21 ง. 23 : 24

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย √ หน้าข้อที่ถูก และทำเครื่องหมาย X หน้าข้อที่ผิด

..... 1. การจับมือตีลูกวอลเลย์บอลมี 3 วิธี ได้แก่ จับแบบซ้อนมือ, จับแบบโอบหมัด และกำหมัดทั้งสอง ข้างชิดกัน

..... 2. การจับมือให้แขนทั้งสองข้างเรียงชิดติดกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้สามารถควบคุมทิศทางของลูก บอลไปทิศทางที่ต้องการได้

..... 3. ลูกที่เกิดจากการเล่นลูกสองมือบนควรจะเป็นลูกที่มีลักษณะ โด่งและช้า เพื่อให้เพื่อนร่วมทีมทำ เกมรุกใส่ฝ่ายตรงข้าม

..... 4. การหมุนตำแหน่งในการเสิร์ฟ ต้องหมุนตามเข็มนาฬิกา

..... 5. เวลานอกทางเทคนิค จะเกิดขึ้นเมื่อคะแนนที่ 8 และคะแนนที่ 16

..... 6. เสาอากาศในกีฬาวอลเลย์บอล มีไว้เพื่อความสวยงาม

..... 7. ผู้เล่นที่สีเสื้อแตกต่างจากทีมตัวเองเรียกผู้เล่นตำแหน่งนั้นว่า “ตัวรับอิสระ”

..... 8. ตำแหน่งตัวรับอิสระ สามารถเล่นบอลติดต่อกันกี่ครั้งก็ได้

..... 9. ประโยชน์ทางด้านสังคมในการเล่นกีฬาประเภททีมคือ ช่วยให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ

..... 10. มารยาทที่ดีของผู้เล่นคือเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันควรเข้าไปสัมผัสมือกับฝ่ายตรงข้าม

เฉลยแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วอลเลย์บอล

คำชี้แจง 1. **ข้อสอบมี 2 ตอน ให้นักเรียนทำทุกตอน**

ตอนที่ 1 ข้อสอบปรนัย 10 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อสอบประเภทเลือกตอบแบบถูก-ผิด 10 ข้อ

ตอนที่ 1 จงเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

1. การเล่นลูกสองมือล่างควรให้บอลกระทบมือระดับใด

ก. ระดับหน้าผาก ข. ระดับหน้าอก

ค. ระดับเอว ง. ระดับหัวเข่า

2. ขณะเล่นลูกสองมือล่าง การกระทำลักษณะใดทำให้สามารถควบคุมทิศทางลูกได้

ก. แขนเหยียดตรง

ข. ไม่ย่อเข่าระหว่างการเล่น

ค. สายตาไม่มองลูก

ง. ขณะตีไม่จับมือแบบประสาน

3. ข้อใด**ไม่ใช่**ทักษะของการเล่นลูกสองมือล่าง

ก. การยืนต้องมีเท้านำเท้าตาม

ข. ใช้บริเวณปลายนิ้วของมือทั้งสองข้างสัมผัสลูกบอล

ค. การประสานมือทั้งสองติดกัน

ง. การสไลค์เท้ารับลูก

4. เป้าหมายสำคัญของการเล่นลูกสองมือบนเพื่ออะไร

ก. ส่งลูกบอลให้เพื่อน เล่นลูกสองมือล่าง

ข. เพื่อส่งลูกบอลหลอกล่อคู่ต่อสู้

ค. เพื่อให้เพื่อนในทีมตบลูก

ง. เพื่อความแม่นยำในการเล่นลูกไปฝั่งตรงข้าม

6. ข้อใดไม่ใช่ทักษะพื้นฐานของการฝึกเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล

ก. การโยนบอล

ข. การเหวี่ยงแขน

ค. จุดที่กระทบลูกบอล

ง. การยืนในตำแหน่งเสิร์ฟ

7. จุดประสงค์หลักของการย่อและยืดในการเสิร์ฟมือล่าง คืออะไร

ก. เพื่อเสริมแรง

ข. เพื่อความแม่นยำ

ค. เพื่อหลอกฝ่ายตรงข้าม

ง. เพื่อทำให้ถูกกติกา

8. การเสิร์ฟลูกมือล่าง ผู้เล่นจะใช้มือสัมผัสลูกขณะที่ลูกบอลอยู่ระดับใด

ก. เหนือศีรษะ ข. สูงกว่าไหล่

ค. ระดับศีรษะ **ง. ระดับเอว**

9. ข้อใดจัดว่าเป็นการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลอย่างสมบูรณ์

ก. เสิร์ฟลูกตกแดนฝ่ายตรงข้าม

ข. เสิร์ฟลูกลอดใต้ตาข่าย

ค. เสิร์ฟลูกถูกตาข่ายแล้วออก

ง. เสิร์ฟลูกถูกเสาอากาศ

5. การเล่นลูกสองมือบนในข้อใดถือเป็นการทำผิดกติกา ก. ลูกวอลเลย์บอลหมุนเล็กน้อย ข. ลูกวอลเลย์บอลนิ่ง **ค. พักลูกวอลเลย์บอลในฝ่ามือ** ง. ลูกวอลเลย์บอลถูกมือสองข้างพร้อมกัน	10. การได้คะแนนในข้อใดจะถือว่าจบเซต ก. 21 : 25 ข. 24 : 25 ค. 15 : 21 ง. 23 : 24

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย √ หน้าข้อที่ถูก และทำเครื่องหมาย X หน้าข้อที่ผิด

√ ..... 1. การจับมือตีลูกวอลเลย์บอลมี 3 วิธี ได้แก่ จับแบบซ้อนมือ, จับแบบโอบหมัด และกำหมัดทั้งสอง ข้างชิดกัน

√ ..... 2. การจับมือให้แขนทั้งสองข้างเรียงชิดติดกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้สามารถควบคุมทิศทางของลูก บอลไปทิศทางที่ต้องการได้

√ ..... 3. ลูกที่เกิดจากการเล่นลูกสองมือบนควรจะเป็นลูกที่มีลักษณะ โด่งและช้า เพื่อให้เพื่อนร่วมทีมทำ เกมรุกใส่ฝ่ายตรงข้าม

√ ..... 4. การหมุนตำแหน่งในการเสิร์ฟ ต้องหมุนตามเข็มนาฬิกา

√ ..... 5. เวลานอกทางเทคนิค จะเกิดขึ้นเมื่อคะแนนที่ 8 และคะแนนที่ 16

X ..... 6. เสาอากาศในกีฬาวอลเลย์บอล มีไว้เพื่อความสวยงาม

√ ..... 7. ผู้เล่นที่สีเสื้อแตกต่างจากทีมตัวเองเรียกผู้เล่นตำแหน่งนั้นว่า “ตัวรับอิสระ”

X ..... 8. ตำแหน่งตัวรับอิสระ สามารถเล่นบอลติดต่อกันกี่ครั้งก็ได้

√ .. 9. ประโยชน์ทางด้านสังคมในการเล่นกีฬาประเภททีมคือ ช่วยให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ

. √ . 10. มารยาทที่ดีของผู้เล่นคือเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันควรเข้าไปสัมผัสมือกับฝ่ายตรงข้าม

ภาคผนวก จ
คะแนนพฤติกรรมความสามัคคี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง(82 คน)

ข้อ	สามัคคี		ผลสัมฤทธิ		ข้อ	สามัคคี		ผลสัมฤทธิ	
	pre	post	pre	post		pre	post	pre	post
1	64	74	12	16	42	56	79	18	20
2	66	79	15	16	43	64	82	15	17
3	70	75	16	16	44	70	83	15	18
4	66	69	13	16	45	74	85	16	19
5	63	67	16	16	46	84	85	14	18
6	61	70	16	16	47	69	80	16	19
7	75	85	14	20	48	68	85	13	15
8	67	76	18	18	49	74	84	11	17
9	68	72	13	16	50	63	84	12	18
10	74	80	12	19	51	84	89	14	17
11	75	82	15	18	52	67	86	15	17
12	65	71	14	14	53	56	81	16	19
13	67	77	15	15	54	77	84	16	18
14	65	84	13	19	55	79	88	15	15
15	67	69	17	15	56	72	86	11	15
16	61	65	16	18	57	69	86	12	14
17	66	71	16	18	58	91	95	14	17
18	69	71	17	19	59	69	81	9	16
19	60	73	12	14	60	75	89	13	15
20	67	79	14	15	61	81	86	13	18
21	52	62	13	13	62	74	88	14	17
22	73	75	14	14	63	80	87	9	13
23	77	80	12	16	64	74	84	10	15
24	68	77	12	15	65	79	84	11	16
25	66	79	12	16	66	71	85	13	17
26	71	73	17	18	67	70	81	13	19
27	72	78	15	16	68	69	80	9	17
28	63	78	18	13	69	73	84	12	16
29	68	77	15	14	70	75	85	11	14
30	79	84	10	14	71	64	85	9	17
31	64	71	13	16	72	79	88	13	19
32	68	70	11	14	73	66	81	9	11
33	80	83	13	15	74	89	91	10	15
34	67	77	16	11	75	71	89	14	18
35	74	79	12	13	76	83	88	16	18
36	82	85	14	17	77	91	96	10	17
37	83	89	17	19	78	73	89	9	14
38	81	88	12	15	79	67	85	11	14
39	72	85	15	18	80	74	80	12	17
40	71	80	13	16	81	63	79	11	16
41	74	85	13	17	82	70	81	10	14

กลุ่มควบคุม(78 คน)

ข้อ	สามัคคี		ผลสัมฤทธิ		ข้อ	สามัคคี		ผลสัมฤทธิ	
	pre	post	pre	post		pre	post	pre	post
1	87	85	15	15	42	65	72	15	17
2	73	75	13	16	43	82	82	14	18
3	77	80	17	17	44	78	80	11	16
4	64	70	15	17	45	61	71	17	19
5	67	69	17	15	46	84	85	16	14
6	75	77	11	14	47	69	71	17	18
7	64	75	10	14	48	75	75	14	15
8	66	72	9	10	49	73	71	14	14
9	78	77	14	16	50	69	74	16	17
10	74	75	13	15	51	68	76	14	16
11	67	75	11	12	52	77	79	10	11
12	75	70	16	14	53	70	71	18	18
13	70	72	14	15	54	55	62	16	16
14	75	77	10	11	55	66	76	17	16
15	67	65	10	13	56	81	88	17	18
16	71	73	15	16	57	68	75	17	19
17	73	73	16	17	58	69	73	13	15
18	71	70	16	17	59	67	80	18	19
19	78	82	16	16	60	68	67	15	16
20	65	72	17	19	61	74	70	16	17
21	62	65	14	15	62	74	74	18	17
22	63	66	11	16	63	76	79	13	15
23	62	60	8	14	64	66	72	14	17
24	68	69	10	14	65	46	53	16	17
25	76	79	13	17	66	60	62	14	15
26	62	67	15	17	67	66	64	17	19
27	70	72	15	16	68	73	70	12	16
28	68	65	15	17	69	67	73	18	18
29	72	70	16	16	70	73	76	15	16
30	72	70	15	19	71	78	81	14	16
31	65	67	6	11	72	69	73	16	17
32	72	69	14	11	73	75	73	14	15
33	64	65	5	12	74	75	77	16	18
34	71	73	11	15	75	65	68	11	13
35	71	73	16	17	76	71	73	13	14
36	78	81	16	18	77	70	73	9	14
37	78	77	15	17	78	70	71	12	15
38	86	85	10	14					
39	70	74	11	15					
40	70	70	14	16					
41	82	79	14	16					

ภาคผนวก ฉ รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไวพจน์ จันทร์เสม	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตสมุทรสาคร
2. อาจารย์ ดร.ทศพล ธานี	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.ชาญกิจ คำพวง	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์สุภกิจ วิริยะกิจ	อาจารย์ประจำสาขาพลศึกษาและนันทนาการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
5. อาจารย์มาริสา เกตุขาว	อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายฐิรภัทร อภิชิตตระกูล
วัน เดือน ปี เกิด	21 มีนาคม 2532
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2549 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม พ.ศ. 2553 ระดับปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2561 การศึกษามหาบัณฑิต (การจัดการเรียนรู้พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	293/226 หมู่บ้านสุขนิเวศน์ 2 แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กทม. 10140